สัมผัสรัก

ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร

"จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์แสนดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์"
(สดุดี 118:1) พระคัมภีร์ฉบับอมตะธรรม

สัมผัสรัก

70 ปีแห่งพระคุณ และความรักมั่นคงของพระเจ้า

ผู้เขียน ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร

แบบปก ณพธนัช กลัดนาคะ

รูปเล่ม รวิภาส วันทอง

ตรวจต้นฉบับ อาจารย์นภาวรรณ เลิศชัยภักดี

คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ 202 ลาดพร้าว 130 (รามคำแหง 81) แยก 2 บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทร.02-377-1044 E-mail: mahapawnbkk@hotmail.com

ความรักมั่นคงของพระเจ้า

จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์แสนดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

จงขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือพระทั้งปวง
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่แต่ผู้เดียว
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงระลึกถึงเราซึ่งอยู่ในฐานะอันต่ำต้อย
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

จงขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์

(สดุดี 136:1-4,23,26)

สารบัญ

คำนิยม 5

บทนำ 9

สุดยอดแห่งความรัก 10

การทรงเรียกที่แหวกแนว 21

น้องๆ ค่ายทหาร 32

รักในต่างแดน 40

รสชาดแรกแห่งการรับใช้ 53

การเสริมสร้างอย่างต่อเนื่อง 68

งานรับใช้ที่น่าชื่นชม 80

พระพรท่วมล้น 97

ภาคผนวก 117

ประวัติการศึกษาและการงาน 118

ความในใจจากคนใกล้ชิดในครอบครัว 120

คำเทศนาในการประชุมใหญ่สามัญสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย 150

คำนิยม

หนังสือ “สัมผัสรัก” ชีวประวัติของศาสนาจารย์ ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร ที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่ทรงคุณค่ายิ่ง ที่กล่าวว่า ทรงคุณค่า เพราะมิใช่นวนิยายที่แต่งขึ้น แต่เป็นประสพการณ์ชีวิตที่ผู้เขียนได้สัมผัสในพระคุณความรักของพระเจ้า

และเล่าให้เราฟังเป็นฉาก ๆ ของชีวิต เมื่อผมได้รับต้นฉบับเพื่ออ่านก่อนเขียน ผมอ่านรวดเดียวเลย เพราะเมื่อเริ่มอ่านบทแรกก็อยากรู้ว่า บทต่อไปเป็นอะไรจนจบ ทั้งที่ส่วนตัวแล้วได้รู้จักกับท่านศาสนาจารย์ ดร.ธีระ มาแล้วกว่า 35 ปี ในฐานะผู้อ่านบทความข้อเขียนวรรณกรรมและหนังสือที่ท่านเขียน และฐานะลูกศิษย์ท่านที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBS) และได้มีโอกาสร่วมรับใช้กับท่านในสถาบันฯ และในพันธกิจของพระเจ้าจนปัจจุบันหรืออีกนัยหนึ่ง ท่านเป็นเหมือนบิดาฝ่ายวิญญาณในชีวิตงานรับใช้ของผม

ท่านศาสนาจารย์ ดร.ธีระ เป็นผู้มีส่วนเริ่มก่อตั้งและเป็นผู้อำนวยการสถาบันพระคริสตธรรมกรุงเทพยาวนานกว่า 22 ปี คติพจน์ของสถาบันเพื่อนักศึกษาคือ “ชีวิตดี ความรู้เด่น มุ่งเน้นงานรับใช้” คติพจน์นี้ไม่ใช่เพื่อนักศึกษา แต่ชีวิตของท่านอาจารย์ครบถ้วนในสามประการนี้จริง ๆ ท่านเป็นผู้มี ชีวิตดี ชีวิตที่เป็นแบบอย่างแก่นักศึกษาในด้านความเชื่อการไว้วางใจพระเจ้า การอธิษฐาน ชีวิตที่เสมอต้นเสมอปลาย ความบริสุทธิ์ไม่เคยเห็นท่านติเตียนหรือนินทาใคร ด้านครอบครัวเป็นแบบอย่างแก่พวกเราอย่างมาก มาดามเร็กซ์ คู่อุปถัมภ์ของท่านเป็นภรรยาที่สุดยอด นักศึกษาชาย BBS เกือบทุกคนกล่าวกันว่า ถ้าหาภรรยา ต้องให้เหมือนอาจารย์ธีระ มาดามเป็นผู้ปรนนิบัติอาจารย์เป็นแม่ที่ดีของลูก ๆ อาหารการกินของนักศึกษาทุกรุ่นอิ่มหนำสำราญ สอนนักศึกษาด้วยชีวิตที่เป็นแบบอย่าง ลูกๆ ของท่านเติบโตมีลูกมีหลาน เป็นครอบครัวคริสเตียนที่ดี

ด้านความรู้ ในบรรดาผู้นำผู้รับใช้ในประเทศไทย สำหรับพวกเราภูมิใจอย่างยิ่งถือว่า ท่านเป็นสุดยอดอาจารย์ของเรา มีความรู้พระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะการเทศนาแบบอรรถาธิบาย ถือเป็นต้นตำหรับแก่นักศึกษาและผู้รับใช้รุ่นน้องรุ่นลูก อรรถาธิบายพระคัมภีร์ ท่านค้นคว้าอยู่เสมอ ในการประชุมระดับประเทศของคริสตจักร องค์การหน่วยงาน นักเทศน์นักสอนต้องมีชื่อ อาจารย์ธีระ เกือบทุกครั้ง ในด้าน การรับใช้ จากประวัติของท่านตั้งแต่เป็นนักศึกษา ท่านรับใช้แล้วเดินทางเหนือใต้ทั่วประเทศไทย และอีกหลายประเทศในโลกหรือเกือบทุกทวีปก็ว่าได้ ท่านเป็นผู้นำสถาบันฯ ผู้อำนวยการศิษยาภิบาลก่อตั้งคริสตจักร ประธานการเพิ่มพูนคริสตจักรในประเทศไทย เป็นผู้แทนคริสตจักรไทยใน

เวทีนานาชาติ เป็นล่ามแปลไทย จีน อังกฤษ แม้อายุ 70 ปีแล้ว แต่ท่านยังดูแข็งแรง ยังคงเทศน์สอนอย่างมีพลัง

สำหรับผมแล้วถือว่าท่าน ดร.ธีระเป็นเหมือน เอสราของประเทศไทย ท่านเอสราเป็นปุโรหิตและธรรมาจารย์ เป็นผู้ชำนาญในธรรมบัญญัติ (เอสรา 7:6,10) ที่ตั้งใจศึกษาทำตามและสอนธรรมบัญญัติของพระเจ้า ท่าน ดร.ธีระ เป็นอย่างนี้เช่นเดียวกัน ท่านเป็นศิษยาภิบาล เป็นอาจารย์ที่ชำนาญในพระวจนะและสั่งสอนอย่างเกิดผล

ในโอกาสครบรอบ70 ปี แห่งพระคุณพระเจ้าในชีวิตของท่านอาจารย์ ขอให้ความรักมั่นคงของพระเจ้าที่ท่านได้เล่าให้เราฟังตลอดหนังสือเล่มนี้ ยังมั่นคงสมบูรณ์ในชีวิตของท่านและครอบครัวสืบต่อไปเป็นนิตย์ อาเมน

ศาสนาจารย์ ดร.มาโนช แจ้งมุข

ผู้อำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBS)

และอดีตประธานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

คำนิยม

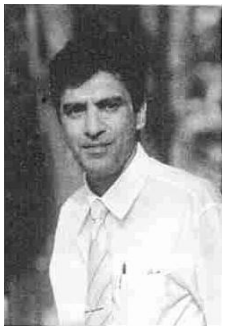

ในหนังสือชีวประวัติโดยย่อของ ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร ได้ทำให้เราเรียนรู้ การเดินไปกับพระเจ้าของท่านตั้งแต่รุ่นคุณพ่อ คุณแม่ มาถึงรุ่นของท่าน จนกระทั่งถึงรุ่นลูกของท่านด้วย ถ้อยคำที่ท่านใช้เป็นถ้อยคำที่ผู้อ่าน อ่านแล้วอบอุ่น ท่านถ่อมใจและอ่อนโยนด้วยความเข้าใจในน้ำพระทัยแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้า เป็นตัวอักษรที่เขียนอย่างเรียบง่ายแต่ทรงพลังด้วยพระคุณและความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ร่วมห้าทศวรรษแล้วที่ ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร และครอบครัวเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในสังคมคริสเตียนไทยและในสังคมคริสเตียนต่างประเทศ

ในฐานะผู้นำคริสเตียนไทย ท่านเป็นตัวแทนของผู้นำคริสเตียนไทยที่ได้ไปประชุมระดับนานาชาติอยู่บ่อยครั้ง จะบอกว่าเกือบทุกปีก็พูดได้และบางปีก็ไปประชุมหลายครั้งด้วย ท่านจึงเปรียบเสมือนของขวัญจากพระเจ้าสำหรับสังคมคริสเตียนไทยที่เป็นพระพรอย่างมาก

คริสเตียนไทยเกือบทุกคณะนิกาย ได้รับการเสริมสร้างด้วยพระวจนะของพระเจ้าจากท่าน เช่น งานแปลคู่มือระวีวารศึกษาในขณะที่ทำงานอยู่กับกองคริสเตียนบรรณศาสตร์ การเขียนบทความลงในวารสารคริสเตียนเป็นเวลาหลายปี การสอนพระวจนะที่เข้าใจง่าย ชัดเจนในสถาบันพระคริสตธรรม จนมีลูกศิษย์ที่ออกไปรับใช้พระเจ้าร่วม 900 คน คำสอน คำเทศนาของท่านผ่านทางเวบไซค์ของคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ ได้เสริมสร้างคริสเตียนไทยทั้งในและต่างประเทศด้วย ยากที่จะหาคนที่สอนพระวจนะได้ดี ละเอียดเข้าใจง่ายและนำไปปฏิบัติได้อย่างท่าน

ท่านเป็นคนที่มีพระพรอย่างมากมายต่อคริสเตียนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ ถ้าจะใช้ตัว ส.บรรยายชีวิตของท่านก็จะบรรยายได้ด้วยคำต่อไปนี้ คือ สุภาพอ่อนน้อม สัตย์ซื่อ สอนด้วยชีวิต สำเร็จในงานที่ทำ สติปัญญาดีเลิศ สุขุมรอบคอบ สง่างามในการเดินกับพระเจ้า สุขภาพแข็งแรง สร้างสันติกับคนรอบข้างสัมผัสความรักพระเจ้าอยู่เสมอ รวมแล้ว 10 ส.

จากคนที่ใกล้ชิดและรู้จักท่าน 27 ปี

ศจ.จักรพันธ์ ชูเกียรติวงศ์กุล

ศิษยาภิบาลร่วม คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ

คำนิยม

ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสเขียนคำนิยม ในหนังสือ “สัมผัสรัก” ซึ่งกล่าวถึงชีวิตและการรับใช้ของท่าน ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร เนื่องในโอกาสเกษียณอายุการรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ หรือเดิมชื่อคริสตจักรมหาพรสุขุมวิท ที่ซึ่งท่านและภริยา คือมาดามเร็กซ์ ได้ร่วมกันรับใช้ด้วยความเสียสละตั้งแต่ก่อตั้งคริสตจักรจนถึงปัจจุบัน ผมได้มีโอกาสสัมผัสกับชีวิตของท่าน ศจ.ดร.ธีระ ตั้งแต่เริ่มสนใจในคริสตศาสนาเมื่อปี ค.ศ. 1989 เนื่องจากได้มาเข้าร่วมในพันธกิจอย่างหนึ่งของคริสตจักร และได้มีโอกาสรู้จักท่านอาจารย์มากขึ้นเมื่อได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและต่อมาได้มาร่วมนมัสการ รวมทั้งเป็นสมาชิกถาวรที่คริสตจักรมหาพรสุขุมวิทในปี ค.ศ. 2001

ผมได้เห็นถึงชีวิตการรับใช้ของท่านอาจารย์อย่างใกล้ชิด ทำให้ผมสัมผัสถึงความรัก ความสุภาพ ความสัตย์ซื่อ ความเมตตา และความถ่อมใจของท่านอาจารย์ธีระได้ชัดเจน ท่านเป็นแบบอย่างแห่งการเป็นผู้ที่สละชีวิตในการรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรให้กับสมาชิกทุกคน ชีวิตและการรับใช้ของท่านทำให้ผมและสมชิกได้สัมผัสถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงส่งต่อมายังคริสตชน ไม่เพียงในคริสตจักรเท่านั้น ยังส่งต่อไปยังคริสตจักรต่าง ๆ รวมทั้งหน่วยงานและองค์การทั้งในและต่างประเทศ คำเทศนา การสอน การอธิษฐาน และการเป็นผู้นำของท่านส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงชีวิตของคริสเตียนอย่างมากมาย

ศจ.ดร.ธีระ เป็นความภูมิใจของสมาชิกคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ ที่ได้มีท่านเป็นศิษยาภิบาลตลอดมาจนกระทั่งถึงเวลาที่จะต้องเกษียณอายุในตำแหน่ง “ศิษยาภิบาลอาวุโส” ตามระเบียบของคริสตจักร คณะมัคนายกและคณะธรรมกิจของคริสตจักรมหาพรกรุงเทพจึงได้เรียนเชิญท่านให้รับตำแหน่ง “ศิษยาภิบาลกิตติมศักดิ์” ของคริสตจักรตลอดอายุของท่าน เพื่อให้สมาชิกได้มีโอกาสรับคำสอน คำเทศา คำปรึกษาจากท่านตลอดไป ซึ่งท่านได้ตอบรับ

เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้ ซึ่งท่านเขียนขึ้นเนื่องในโอกาสครบรอบ 70 ปี ของท่านจะเป็นพระพรและเป็นที่หนุนใจพี่น้องทุกท่านที่อ่าน

นายฉัตรชัย โชคธีรสวัสดิ์

ผู้พิพากษาศาลอาญา

ประธานมัคนายกคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ

บทนำ

ในบรรดาอัครทูตของพระเยซู 12 คน มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่พูดถึงตนเองว่าเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก (ดู ยอห์น 13:23,21:20)

เมื่ออ่านผิวเผิน อาจทำให้เราคิดว่ายอห์นเป็นคนที่อวดตัว เขาพูดประหนึ่งว่าพระเยซูไม่รักสาวกคนอื่น รักแต่เขาเท่านั้นหรือพระเยซูทรงรักเขามากกว่าสาวกคนอื่นๆ

แต่เมื่อได้ใคร่ครวญคำพูดของยอห์นให้ดี จะเห็นว่ายอห์นไม่ได้อวดตัวเลยเขาไม่ได้คิดว่าพระเยซูทรงรักเขามากกว่าสาวกอื่น ที่เขากล่าวเช่นนั้น เพราะเขารู้สึกว่าพระเยซูทรงรักเขามาก ๆ จนอดไม่ได้ที่จะพูดออกมาว่าเขาเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก(มาก)ทำให้อ่านดูแล้วคล้ายกับว่าพระเยซูทรงรักเขามากกว่าสาวกคนอื่น

เมื่อผมได้ใคร่ครวญชีวิตของผมตลอดเวลา 70 ปีที่ผ่านมา อาจมีคำหลายคำที่สามารถใช้สรุปถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของผม แต่คำหนึ่งที่โดดเด่นที่สุด คือ “ความรักมั่นคงของพระเจ้า” ผมจึงได้ตั้งหัวข้อชีวประวัติของผมว่า “สัมผัสรัก” เพราะตลอดชีวิตของผม ตั้งแต่เกิดมา จนถึงเวลานี้ ผมได้สัมผัสความรักของพระเจ้ามากมายเหลือล้นอย่างนับไม่ถ้วน ที่ผมเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ได้เพราะความรักของพระองค์ทั้งปวง จนผมอยากจะพูดแบบอาจารย์ยอห์น ว่าผมเป็น “สาวกที่พระเยซูทรงรัก”

จุดประสงค์หลักในการเขียนชีวประวัติส่วนตัวนี้ ก็เพื่อจะขอบพระคุณพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์ สำหรับความรักของพระองค์ที่มีต่อผมและครอบครัว ตลอดจนคนใกล้ชิดรอบข้างผม นอกจากนั้น หวังว่าจะทำให้ผู้ที่ได้อ่านชีวประวัติของผมนี้ได้สรรเสริญพระเจ้า และได้รับกำลังใจจากพระองค์อย่างมากที่ได้เห็นว่า “ความรักมั่นคงของพระเจ้า” ไม่เพียงแต่มีอย่างมากในชีวิตของผมเท่านั้น แต่มีในชีวิตของผู้อ่านเองทุกท่านด้วย

“จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงแสนดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์” (สดุดี 118:1)

สุดยอดแห่งความรัก

“บัดนี้ พระองค์จึงทรงสำแดงที่สุดแห่งความรักของพระองค์แก่พวกเขา” (ยอห์น 13:1)

เมื่อประมาณ 70 ปีที่แล้ว คลองจันดีเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ข้างสถานีรถไฟคลองจันดี ในอำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช ชาวบ้านชอบเรียกหมู่บ้านนั้นว่าตลาดจันดี

เวลานั้น มีคนอาศัยอยู่ที่ตลาดจันดีไม่กี่หลังคาเรือน ส่วนใหญ่เป็นคนจีนฮกจิวซึ่งย้ายมาจากอำเภอกู่เถียน มลฑลฮกเกี้ยน ในประเทศจีน มีคนจีนแต้จิ๋วอยู่บ้าง และมีชาวจีนไหหลำอย่างน้อยครอบครัวหนึ่ง อยู่บ้านตรงข้ามกับผม ในสมัยนั้น ที่ถนนของตลาดมีต้นมะพร้าวขึ้นอยู่ที่หน้าบ้านเป็นแถวยาว หลังตลาดจะเป็นสวนยาง

ชุดบุกเบิกตลาดจันดี

คุณพ่อของผมเป็นคนจีนฮกจิว ชื่อก๊กเชือก แซ่เจ็ง ย้ายมาอยู่ที่ตลาดจันดีร่วมกับเพื่อนบางคนจากหมู่บ้านเดียวกันที่ประเทศจีน เมื่อประมาณปี คศ. 1930 คุณพ่อและเพื่อนๆ จึงเป็นกลุ่มหนึ่งในชุดบุกเบิกตลาดนี้ เมื่อมาอยู่ไม่นาน ก็ได้แต่งงานกับสตรีไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋ว ชื่อ กิมไล้ แซ่เซี่ย ทั้งสองช่วยกันประกอบอาชีพทำขนมขาย มีสวนยางบ้าง ต่อมาก็ริเริ่มร้านหมี่เกี๊ยวจันดี ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากจนถึงเวลานี้

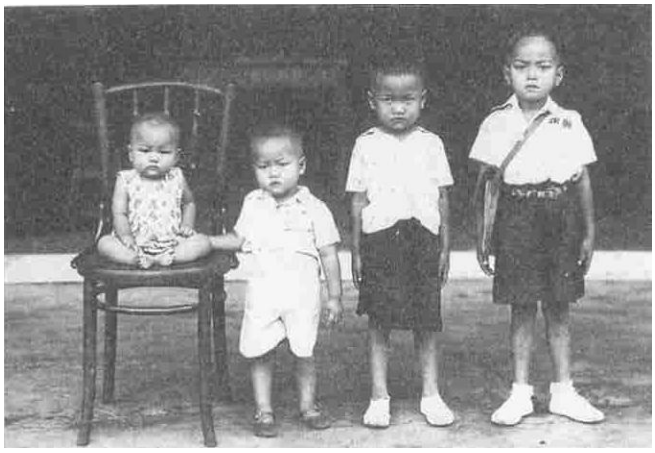

ผมเกิดในปี คศ. 1941 ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 เล็กน้อย ยังจำได้ว่า เมื่อทหารญี่ปุ่นกำลังจะเข้ามาที่ตลาดจันดี คุณพ่อและคุณแม่พาผมหนีเข้าไปอยู่ที่บ้านของคุณตาและคุณยายในป่า

คุณพ่อที่ดี

ผมมีความทรงจำที่ดีหลายอย่างเกี่ยวกับคุณพ่อของผม

อย่างแรก เกี่ยวกับการมารับเชื่อพระเยซูคริสต์ของคุณพ่อ ท่านเล่าให้ฟังว่าตอนอยู่เมืองจีนก็ไหว้เจ้าเหมือนคนอื่นในครอบครัว แต่เมื่อมาอยู่ที่จันดีระยะเวลาหนึ่งเกิดมีอาการเครียดอย่างหนัก เป็นห่วงกังวลทุกเรื่อง ท่านเล่าว่า วันหนึ่งไปตัดผมที่ร้าน ยังตัดไม่ทันเสร็จ ท่านก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัดผม บอกช่างว่ามีปัญหาที่บ้าน แล้วออกจากร้านตัดผมไป ทั้งๆ ที่ยังตัดไม่เสร็จ อาการเครียดกำเริบมากขึ้น จนคุณพ่อคิดว่าตัวเองคงเป็นโรคประสาท สภาพจิตใจที่แย่ ทำให้สุขภาพแย่ลงตามลำดับ จนกระทั่งท่านคิดว่าชีวิตนี้คงอายุสั้น

เพื่อนของท่านที่เป็นคริสเตียนสังเกตอาการของคุณพ่อ จึงชวนท่านไปโบสถ์ โดยหนุนใจว่าหากเชื่อพระเยซู พระองค์จะทรงรักษาให้หายได้ หลังจากไปโบสถ์ไม่นานท่านก็ต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด หลังจากนั้น สุขภาพจิตและร่างกายของท่านก็ดีวันดีคืน จนกลายเป็นคนแข็งแรงอารมณ์ดี มีอายุยืนถึง 94 ปี จึงเสียชีวิต

เมื่อคุณพ่อมาเชื่อพระเจ้า ท่านเป็นคริสเตียนที่สัตย์ซื่อมาก ไปนมัสการพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าฝนจะตก แดดจะออกมากเพียงใด ท่านจะปั่นจักรยานไปโบสถ์และพาผมไปด้วย ผมสังเกตว่า ท่านอ่านพระคัมภีร์ทุกวันในเวลาเย็นก่อนนอนเวลาอ่าน ก็จะเอาดินสอสีแดงขีดทำเครื่องหมายเว้นวรรคแต่ละข้อตามพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ของท่านจึงมีจุดสีแดงเต็มไปหมด เมื่อท่านเจอปัญหาหนัก ผมก็เห็นท่านคุกเข่าอธิษฐานบนพื้น ท่านเป็นคนอธิษฐานออกเสียงไม่เป็น แต่ท่านก็อธิษฐานด้วยความจริงใจ

ในครอบครัว ท่านเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีมาก เป็นพ่อที่ดูแลเอาใจลูกอย่างใกล้ชิด ทุกเย็นท่านจะอยู่คอยดูแลลูกทำการบ้าน บ่อยครั้ง เล่านิทานที่เป็นข้อคิดและน่าสนใจให้ฟัง นิทานบางเรื่องที่ท่านเล่า ผมยังจำได้จนถึงเวลานี้ บางครั้งเอาไปใช้ประกอบคำเทศนา

คุณพ่อผมเป็นคนที่มีระเบียบวินัยสูง ท่านมีลูก 10 คน ผมเป็นโตสุด คนเล็กสุด คือ จุลาลักษณ์หรือจื๊อ ท่านแบ่งงานให้ลูกทุกคนทำ ผมมีหน้าที่รับผิดชอบกวาดพื้นหน้าบ้านช่วยสับหมู เมื่อท่านได้เปิดร้านหมี่เกี๊ยวจันดี ผมช่วยทำเส้นบะหมี่ด้วยเครื่องจักร ตอนนั้นยังต้องใช้มือหมุนเครื่อง และช่วงหน้าร้อนช่วยหาบน้ำมาใช้ที่บ้าน ตอนหาบน้ำใหม่ๆ ท่านให้ใช้กระป๋องเล็กๆ ตามกำลังของผม และจ่ายเงินให้ผมโดยคิดเป็นหาบ เพื่อให้กำลังใจแก่ผม พวกเราจึงรับการฝึกเป็นคนขยันทำงานตั้งแต่ยังเด็ก

ผมยังจำคำสอนหลายอย่างที่คุณพ่อสอนตอนที่ผมเป็นเด็ก คุณพ่อเข้มงวดมากในเรื่องการเป็นหนี้ ท่านบอกเสมอว่า อย่าเป็นหนี้ใคร เมื่อยืมสิ่งของจากผู้ใดมา ให้คืนทันทีในเวลาเร็วที่สุด ท่านสอนให้รู้จักพึงพอใจในสิ่งที่มี อย่าโลภ อย่าทำอะไรมากเกินตัว ตัวท่านเองเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องนี้ ท่านทำงานตามกำลังที่มี ค่อยๆ เก็บเล็กสะสมน้อย พระเจ้าทรงอวยพรท่าน จากตอนแรก ต้องแบ่งกับเพื่อนอยู่ที่บ้านหลังเดียวกันโดยแบ่งบ้านเป็นสองส่วน อยู่กันคนละส่วนต่อมาเพื่อนได้ย้ายออก ท่านได้

กลายเป็นเจ้าของร้าน แล้วได้ซื้อบ้านที่ติดกันอีก 2 หลังเพิ่ม และยังได้ซื้อสวนยางอีก ไม่น้อยกว่า 25 ไร่ ครอบครัวของเราจึงอยู่กันสุขสบาย ไม่ขัดสนสิ่งใด

สิ่งที่ท่านเกลียดมาก คือการพนัน ท่านสั่งห้ามลูกทุกคนในเรื่องนี้ แต่วันหนึ่ง ผมเล่นแบดมินตันกับเพื่อน เกิดนึกสนุกขึ้นมา ท้าพนันกับเพื่อน ใครแพ้จะต้องจ่ายเงิน 25 สตางค์ เพราะคิดว่าผมเล่นเก่งกว่าเขา ไม่มีทางแพ้ แต่ปรากฏว่าวันนั้น ผมแพ้ ไม่มีเงินจะจ่ายเขา เขาไม่ยอม ตามมาทวงถึงที่บ้านผม บอกคุณพ่อผมว่าผมขี้โกงในการพนันเล่นแบดมินตัน ไม่จ่ายเงิน พอคุณพ่อทราบเรื่องว่าเป็นการเล่นการพนัน คุณพ่อโกรธมาก เอาไม้ตีแบดของผม หักเป็นสองท่อนแล้วทิ้งไป และทำโทษผม

คุณพ่อมีระบบการลงโทษลูกโดยการเฆี่ยนด้วยไม้เรียว ท่านจะมีไม้เรียวอันหนึ่งแขวนไว้ที่ข้างตู้เพื่อใช้เฆี่ยนลูกโดยเฉพาะ แต่การเฆี่ยนของท่านเป็นการเฆี่ยนเพื่อสั่งสอนจริง ๆ ไม่ใช้อารมณ์โกรธ หลายครั้ง เมื่อผมทำผิด ท่านจะไม่ทำโทษทันที เพราะยังยุ่งอยู่ไม่มีเวลา จนกระทั่งตอนเย็น เมื่อเข้านอนแล้ว ท่านจะมาปลุกผม สั่งสอนผมก่อน ในสิ่งที่ผมทำไม่ถูกแล้วเฆี่ยน

ผมจึงขอบพระคุณพระเจ้ามากสำหรับคุณพ่อของผม ที่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผมในการที่ผมจะเป็นพ่อที่ดีของลูกๆ ต่อไป

เยี่ยมถิ่นกำเนิดคุณพ่อ

ผมขอบพระคุณพระเจ้ามาก เมื่อต้นปี 2011 ที่ผ่านมา ผมและภรรยา รวมทั้งญาติพี่น้องในครอบครัวบางคนได้ไปเยี่ยมบ้านเกิดเมืองนอนของคุณพ่อที่ประเทศจีน เราต้องเดินทางไปที่เมืองกู่เถียนก่อน แล้วเช่ารถเข้าไปในหมู่บ้านที่คุณพ่อเคยอยู่ เป็นทางที่ผ่านภูเขาหลายลูก ใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมงในสมัยที่คุณพ่อยังอยู่ที่นั่น คงไม่มีทางดีอย่างนี้ อาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงเดินทางด้วยความยากลำบาก ไปหาอนาคตที่ดีกว่าในประเทศไทยแสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และความกล้าหาญในการต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบากมากมาก่อน

ก่อนไปถึงหมู่บ้านของคุณพ่อ สิ่งหนึ่งที่เป็นห่วงมากคือระบบสุขลักษณะอนามัย เพราะมีคนเล่าให้ฟังว่า ในชนบทที่ประเทศจีน ไม่มีห้องส้วมที่ดี และสะอาดแบบบ้านเรา แต่เมื่อไปถึง พบว่าเวลานี้หมู่บ้านนั้นเจริญแล้ว เป็นเมืองเล็กเมืองหนึ่งมีผู้คนอาศัยอยู่มาก มีคนจำนวนมากในหมู่บ้านนั้น แซ่เจ็งคือแซ่ของคุณพ่อผม ญาติ ๆ ที่นั่นดีใจมากที่เราไปเยี่ยม เตรียมอาหารเที่ยงกับข้าว 17 อย่างคอยต้อนรับพวกเรา ผมได้พบกับญาติสนิทที่สุดที่นั่น พวกเขาพาไปดูบ้านที่คุณพ่อเคยอยู่ ซึ่งมีอายุร่วม 300 ปีแล้ว และพาไปดูสุสานของตระกูล ซึ่งอยู่บนเชิงเขา ตามความเชื่อถือของคนจีนว่าเป็นที่ที่ฮวงจุ้ยดี

ขอบพระคุณพระเจ้า อย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ได้ไปเยี่ยมถิ่นที่อยู่ของบรรพบุรุษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บ้านเกิดเมืองนอนของคุณพ่อได้พบว่า ญาติพี่น้องส่วนใหญ่ในประเทศจีนอยู่กันอย่างสุขสบายไม่ยากจนลำบากเหมือนสมัยก่อน บางคนก็เป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ไปนมัสการพระเจ้าทุกอาทิตย์

การศึกษาเบื้องต้น

เนื่องจากตลาดจันดี มีคนจีนอยู่มาก จึงมีโรงเรียนจีนชั้นปฐม สอนทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ชื่อโรงเรียน เจิ่นฮั้ว ต่อมามีชื่อภาษาไทยว่าโรงเรียนเจริญวิทย์และหลายปีต่อมาได้ขยายเป็นโรงเรียนชั้นมัธยมต้นในที่เดียวกัน ชื่อโรงเรียนสหวิทยากร

ผมเป็นเด็กเรียนค่อนข้างเก่ง สอบได้ระหว่างที่ 1-3 มาตลอด เพื่อนบอกว่า ผมเก่งวิชาเลข แต่ผมไม่ชอบวิชาไวยกรณ์ไทย สอบได้คะแนนไม่ดีเสมอ เพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่สลับซับซ้อน เข้าใจยาก มีคำศัพท์แปลก ๆ ที่อ่านแล้วไม่รู้เรื่อง

เมื่อจบชั้นประถมที่โรงเรียนเจิ่งฮั้ว ผมก็ต้องไปเรียนต่อชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนพึ่งตนเอง ซึ่งตั้งอยู่ที่วัดจันดีในสมัยนั้น การเรียนแบ่งเป็น 3 ระดับ ระดับที่หนึ่งคือ ชั้นประถมปีที่ 1-4 ระดับที่สองชั้นมัธยมต้น ม.1-6 และระดับที่สาม มัธยมปลาย ม.7-8

พบที่สุดแห่งรัก

ผมให้หัวข้อบทนี้ว่า “ที่สุดแห่งความรัก” เป็นคำที่อัครทูตยอห์นใช้ในพระธรรมยอห์น 13:1 ในฉบับอมตธรรม “ที่สุดแห่งความรัก” หมายถึงความรักสุดยอดของพระเยซูที่สละชีวิตบนไม้กางเขนเพื่อไถ่โทษความผิดบาปของมนุษย์ ทำให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ได้รับความรอด ชีวิตใหม่และสันติสุขที่แท้จริง ผู้ซึ่งได้รู้จักพระองค์ และได้ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด จึงได้พบ “ที่สุดแห่งความรัก”

ผมเองไม่แน่ใจว่า ส่วนตัวได้พบ “ที่สุดแห่งความรัก” หรือเชื่อในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่เมื่อไร เพราะตั้งแต่จำความได้ ผมก็ไปโบสถ์กับคุณพ่อนมัสการพระเจ้ามาตลอด

ที่ตลาดจันดี มีคริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่ง ผู้ที่ไปนมัสการที่นั่น ล้วนแต่เป็นคนจีนฮกจิว พวกเขาคงเป็นคริสเตียนตั้งแต่อยู่ที่ประเทศจีนใช้ภาษาฮกจิวในการนมัสการ เรียกตัวเองว่า คริสตจักรท้องถิ่น หรือ ลิตเติลฟล๊อก (Little Flock แปลว่า “กลุ่มเล็กๆ” หรือ “ฝูงแกะเล็กๆ”) และเรียกซึ่งกันและกันว่าพี่น้อง กลุ่มนี้ จะไม่เรียกใครว่าอาจารย์ แม้แต่นักเทศน์หรืออาจารย์ที่ช่วยเทศนาและดูแลคริสตจักร เขาก็จะเรียกว่า พี่น้องการนมัสการจะไม่มีพิธีรีตอง ใครจะเสนอให้ร้องเพลงอะไรก็ได้ สตรีจะต้องมีผ้าคลุมศีรษะเสมอในเวลานมัสการ มีพิธีมหาสนิททุกอาทิตย์ โดยเน้นขนมปังก้อนเดียวและน้ำองุ่นถ้วยเดียว

การกินเลือดถือเป็นบาปมหันต์ หลักข้อเชื่อหลักมาจากคำสอนของอาจารย์วิอชแมนนี ซึ่งเป็นอาจารย์ชาวจีนที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง

หมายสำคัญแห่งชีวิตใหม่

ดังที่กล่าวมาแล้ว เนื่องจากผมโตในครอบครัวคริสเตียน จึงไม่ทราบแน่ชัดว่า ได้เชื่อพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงตั้งแต่เมื่อไร แต่จำเหตุการณ์หนึ่งได้ ที่ทำให้มั่นใจว่าผมมีชีวิตใหม่ในพระคริสต์จริงๆ

คงจะอายุประมาณ 12 ขวบ วันหนึ่งมีการจัดพิธีบัพติศมาที่โบสถ์นักเทศน์ของโบสถ์ก็ชวนผม เขาบอกว่า “จิ่งตู๋ (ชื่อจีนของผม) เธอโตพอที่จะรับบัพติศมาได้แล้ว ควรจะรับครั้งนี้เลย” ผมปฏิเสธทันที บอกว่า ยังไม่ดีพอที่จะรับได้

แม้จะโตในครอบครัวคริสเตียน ผมมีปัญหาสองอย่างที่ไม่สามารถแก้ได้ อย่างแรกการกลัวผี ผมจะไม่กล้าเข้าไปในห้องนอนเพียงคนเดียว ในเวลากลางคืน ตัวเลขที่ผมไม่ชอบที่สุด ไม่ใช่เลข 13 แต่เป็นเลข 4 เพราะเลข 4 ทำให้นึกถึงป่าช้าที่จันดี ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างทางไปโรงเรียน เรียกว่า ป้าย 4 นอกจากนั้น เลข 4 กับคำว่าตายในภาษาจีนฮกจิวออกเสียงคล้ายกันคือ “ซี” เมื่อบอกว่า เลข 4 ผมก็จะคิดถึงคนตาย และผีทันที ทำให้ไม่ชอบมากเวลาต้องเข้าแถว จะไม่ชอบเป็นคนอับดับที่ 4 หากมีห้องที่หมายเลข 4 ผมจะไม่อยากเข้า เลข 4 จึงหลอกหลอนผมมาตลอด

ปัญหาอีกอย่าง คือ การพูดหยาบคาย เด็กที่บ้านนอกแถวบ้านผม มักจะพูดจาหยาบคายกันเวลาคุยกัน จะต้องเอ่ยถึงชื่อพ่อ ชื่อแม่ในทางที่ไม่ดีบ่อยๆ เพื่อนที่ยิ่งสนิทกันเพียงใด ก็ยิ่งพูดหยาบคายมากเพียงนั้น ผมเคยคิดจะเลิกพูด แต่เลิกไม่ได้

โดยเหตุนี้ เมื่อนักเทศน์ชวนให้รับบัพติศมา ผมจึงบอกว่า “ยังไม่ดีพอที่จะรับ” แต่พระเจ้าก็ทรงนำนักเทศน์ให้หนุนใจผมว่า “เนื่องจากเธอไม่ดีพอนั่นแหละ เธอจึงต้องรับบัพติศมา เชื่อพระเยซูจริงๆ แล้วพระเยซูจะช่วยให้เธอเอาชนะนิสัยที่ไม่ดีได้”

วันนั้น เนื่องจากการหนุนใจของนักเทศน์ และของคนอื่นด้วย ผมจึงตัดสินใจรับบัพติศมา เป็นการแสดงว่า ผมตั้งใจจะรับเชื่อพระเยซูจริงๆ

ไม่มีฟ้าร้องฟ้าผ่าที่เป็นการอัศจรรย์ในช่วงรับบัพติศมา แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่มากอย่างหนึ่งได้เกิดขึ้นแก่ผม เมื่อขึ้นจากน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้น จนถึงวันนี้ ร่วม 60 ปี ที่ผ่านมา คำหยาบคายไม่ได้หลุดออกจากผมอีกเลยแม้แต่คำเดียวโดยที่ผมไม่ต้องพยายามเป็นไปตามพระวจนะที่บอกว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ การทรงสร้างใหม่ได้เกิดขึ้นแล้ว สิ่งเก่าได้ล่วงไป สิ่งใหม่ได้เข้ามา” (2 โครินธ์ 5:17)

ส่วนปัญหาการกลัวผีนั้น ต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง หลังจากได้ศึกษาพระวจนะเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์มากขึ้น เข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจของพระเยซูมากขึ้นความรู้สึกในการกลัวผี ก็ค่อยๆ หายไป

การเปลี่ยนแปลงใหม่ที่เกิดขึ้น จึงเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผมมั่นใจในชีวิตใหม่ที่ได้รับจากพระเยซูคริสต์ แม้การเปลี่ยนแปลงด้านอื่นยังจะต้องมีมากขึ้นต่อๆ ไปตลอดชีวิต

ชีวิตใหม่

ที่โรงเรียนจีนเจิ่งฮั้ว มีถึงชั้น ป.4 เท่านั้น เมื่อจบ ป.4 ก็ต้องไปเรียนต่อที่อื่น เวลานั้นมีแห่งเดียวใกล้บ้านที่มีชั้นมัธยม คือ โรงเรียนพึ่งตนเอง ซึ่งตั้งอยู่ที่วัดจันดี เมื่อไปเรียนที่นั่น ความเชื่อก็ได้รับการทดสอบ

ที่โรงเรียนพึ่งตนเอง ทุกเช้า ก่อนเข้าชั้นเรียนจะมีการเข้าแถว และสวดมนต์ไว้พระ แต่เนื่องจากผมและเพื่อนอีก 2-3 คน เป็นคริสเตียน จึงไม่ได้พนมมือไหว้พระเหมือนคนอื่น แม้จะไม่มีการต่อต้านอะไรมาก แต่เป็นครั้งเป็นคราวจะมีเพื่อนพูดล้อเลียนว่า “พระเยซู กินข้าวกับหัวปลาทู” หรือเมื่อเห็นเราเดินมา ก็พูดเชิงล้อเลียนว่า “พระเยซูมาแล้ว” โดยพระคุณของพระเจ้า เราไม่รู้สึกลำบากใจอะไรมากมายนานเข้าพวกเพื่อนๆ ก็เลิกล้อเลียนไปเอง

สิ่งหนึ่งที่เป็นการทรงนำของพระเจ้า ในการไปเรียนที่โรงเรียนพึ่งตนเอง คือผมได้พบตะลันต์ความสามารถพิเศษของตัวเองทางด้านดนตรี คงจะเป็นชั้น ม.2 ทางโรงเรียนเริ่มมีวงดุริยางค์วงเล็ก ๆ สำหรับการเดินแถวของลูกเสือ ผมได้สมัครเข้าเป็นนักดนตรีคนหนึ่ง โดยฝึกเป่าทรัมเป็ท ปรากฏว่าผมฝึกเล่นได้อย่างรวดเร็วมาก ภายในไม่กี่วัน ผมก็เล่นเป็นเพลงได้ และหลังจากนั้นไม่นาน ผมก็สามารถเล่นเครื่องดนตรีชนิดเป่าอื่นๆ เท่าที่มีอยู่ในวงได้ทุกชนิดในเวลาที่รวดเร็ว เช่น บาริโทน คราลิเน็ต แซ็กโซโฟน และต่อมาก็ฝึกเล่นไวโอลินได้อย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นหัวหน้าวงดนตรีไปโดยปริยาย

วงดนตรีของเราไม่เพียงแต่เล่นเมื่อมีลูกเสือเดินแถว ยังรับจ้างเล่นในงานอื่นๆ ด้วย เช่นงานแต่งงานของคนจีนฮกจิว ซึ่งมีการแห่ส่งตัวเจ้าสาวไปยังบ้านเจ้าบ่าว งานศพ งานโอกาสพิเศษ และงานวัด เป็นต้น

โบสถ์เพนเทคอสท์

ผมเรียนที่โรงเรียนพึ่งต้นเองจนถึงชั้น ม.5 เวลานั้น มีเพื่อนหลายคนไปเรียนที่กรุงเทพฯ จึงขอคุณพ่อไปเรียนด้วย ซึ่งคุณพ่อก็ยอม ผมได้พักที่หอพักแห่งหนึ่งที่ซอยรางน้ำตัดใหม่ ไปเรียนชั้น ม. 6 ที่โรงเรียนวัฒนศิลป์ที่ประตูน้ำ ซึ่งอยู่ใกล้ที่พัก โรงเรียนนี้มีระบบห้องคิง ห้องควีน ตอนแรกเข้าไป เขาให้อยู่ห้องควีน แต่หลังจากสอบเทอมแรกเขาก็เลื่อนให้ไปอยู่ที่ห้องคิง

เนื่องจากหอพักของผมอยู่ใกล้คริสตจักรไทยกรุงเทพ ถนนศรีอยุธยา วันอาทิตย์ผมจึงไปนมัสการที่คริสตจักรนั้น ผมพบว่า การนมัสการที่นี่ต่างจากคริสตจักรท้องถิ่นที่ผมเคยอยู่อย่างสิ้นเชิง เพราะเป็นคริสตจักรแนวเพนเทคอสท์ ศิษยาภิลาลที่คริสตจักรนี้ คืออาจารย์บุญมาก กิตติสาร เวลานั้น อาจารย์ศรัญ ชัยรัตน์ และอาจารย์สุข พงศ์น้อย ก็ไปที่นั่นบ่อยๆ หลังจากนมัสการทุกอาทิตย์ จะมีการวางมืออธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วย ผมจำได้ว่าผมก็เคยขอให้อธิษฐานเผื่อโรคกระเพาะของผม ซึ่งมีปัญหาตั้งแต่วัยรุ่น ผมปรับตัวเข้ากับการนมัสการ แบบเพนเทคอสท์ไม่ยากนักและรู้สึกชอบเสียด้วยซ้ำ เพราะมีชีวิตชีวาดี ขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับประสบการณ์การนมัสการอีกแบบหนึ่ง

การทรงจัดเตรียมพิเศษ

หลังจากจบ ม.6 ที่โรงเรียนวัฒนศิลป์ คุณพ่อก็ขอให้หยุดเรียนแค่นั้น โดยให้เหตุผลว่า ผมเป็นพี่คนโตสุด มีน้องอีก 8-9 คน ควรอยู่บ้านช่วยดูแลน้อง นอกจากนั้น การเรียนสูงๆ ก็ไม่มีประโยชน์จบออกมาก็เป็นลูกจ้างเขา เราประกอบอาชีพเป็นเถ้าแก่เองยังดีกว่า ผมรู้สึกเห็นใจคุณพ่อและคุณแม่ที่มีลูกมาก ประกอบกับส่วนตัวผมไม่มีเป้าหมายพิเศษใดๆ ในชีวิต จึงยอมเชื่อฟัง ไม่เรียนต่อ ตั้งใจจะอยู่ที่บ้านเพื่อช่วยคุณพ่อคุณแม่

แต่ขณะที่ผมจะทำงานช่วยคุณพ่อ คุณแม่ที่บ้านอยู่นั้น โดยไม่ได้คิดอะไรมากสำหรับอนาคต ก็มีผู้จัดการของโรงเรียนคริสเตียนแห่งหนึ่งจากจังหวัดเพชรบุรี ชื่อคุณครูขวัญ สัตย์สงวน มาเยี่ยมที่จันดี เพราะมีนายแพทย์คริสเตียนที่รักพระเจ้ามากคนหนึ่ง ชื่อนายแพทย์สมพร มิตรกุล ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลจันดี ไม่ทราบเนื่องจากเหตุใด คุณครูขวัญได้พบน้องสาวของผมคนหนึ่ง คือมัทนา ครูขวัญถามไถ่เกี่ยวกับครอบครัวผมแล้วน้องสาวก็ปรารภกับครูขวัญว่า “เสียดายที่พี่ชายไม่ได้เรียนต่อ เขาเป็นคนเรียนเก่ง”

คุณครูขวัญทราบเรื่องนี้ด้วยใจรัก ท่านก็ไปหาคุณพ่อของผมที่บ้านขอร้องให้คุณพ่อผมส่งผมเรียนต่อ หากขาดทุนทรัพย์ คุณครูขวัญยินดีช่วยเหลือ เมื่อมีผู้ใหญ่มาขอร้องถึงที่บ้านเช่นนี้ คุณพ่อก็ใจอ่อน อนุญาตให้ผมไปเรียนต่อที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์เพชรบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสเตียน

ผมเป็นนักเรียน ม.7 ม.8 รุ่นแรกของโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ โดยเป็นนักเรียนประจำ พักที่หอพักชายของโรงเรียน จำได้ว่า แม่บ้านที่ดูแลเด็กหอพักชายคือ ครูแข เราเรียกท่านว่า ป้าแข

ณ ที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์นี้เอง ผมได้รับการวางพื้นฐานที่ดีหลายอย่าง เกี่ยวกับความเชื่อและการรับใช้พระเจ้า คริสตจักรที่นักเรียนประจำไปนมัสการวันอาทิตย์คือ คริสตจักรศรีพิมลธรรมของภาค 8 ในสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย เวลานั้นอนุศาสนาจารย์หญิง เล่า หยกเกีย เป็นศิษยาภิบาล เป็นครั้งแรก ที่ผมมีโอกาสเข้าร่วมในคณะนักร้องของคริสตจักร เข้าร่วมกิจกรรมอนุชน ร่วมทีมประกาศไปที่ท่ายางเป็นประจำ จำได้ว่า ผมเคยขึ้นไปยืนเทศนาประกาศบนรังไม้กลางตลาด โดยที่ผมไม่เคยฝึกการพูดมาก่อน ช่วงปิดเทอม ก็ได้ร่วมทีมของคริสตจักรไปเยี่ยมคริสตจักรต่างๆ ในภาค 8 ของสภาคริสตจักรฯ

อาจารย์เล่า หยกเกีย เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เป็นพิเศษในการเสริมสร้างผมเวลานั้น ท่านรักอนุชนมาก มักเชิญพวกเราไปสามัคคีธรรม และทานอาหารที่บ้านของท่าน พวกอนุชนมักจะเกรงใจ ไม่ค่อยกล้าทาน ท่านอุตส่าห์นำอาหารไปป้อนพวกเราทีละคน ท่านหนุนใจผมพิเศษโดยให้ผมทำหน้าที่

เป็นล่ามเสมอ แปลจากภาษาจีนกลาง เป็นภาษาไทย เพราะผมเคยเรียนภาษาจีนกลางมาก่อน พอฟังรู้เรื่อง

ครั้งหนึ่ง อาจารย์ชาวจีนที่มีชื่อเสียงมากท่านหนึ่งมาเทศน์ฟื้นฟูที่โบสถ์ คือ ดร.แอนดรู จี ท่านเทศนาเป็นภาษาจีนกลาง เป็นสำเนียงที่ฟังยากมาก ผมฟังไม่ค่อยรู้เรื่องแต่อาจารย์เล่า หยกเกีย ก็หนุนใจผมทุกวิถีทางให้ผมเป็นล่ามให้จนได้ โดยที่ผมไม่มีความมั่นใจเลย อาจารย์เล่า หยกเกียก็ให้กำลังใจมากจนผมจำเป็นต้องทำตาม

มีอาจารย์อีกท่านหนึ่ง เป็นผู้ติดตามดร.แอนดรู จี ไปตามที่ต่างๆ ท่านรู้ภาษาจีนดี รู้ความจำกัดของผม เมื่อผมยืนเป็นล่ามให้ ดร.แอนดรู ท่านจึงนั่งที่เก้าอี้ข้างหลังผม คอยกระซิบให้ผมฟังบ่อยๆ เมื่อ

ผมติดขัดในการแปล มีอยู่ช่วงหนึ่ง ดร.แอนดรู พูดเกี่ยวกับบุตรหัวปี ผมกำลังจะแปลว่า “บุตรหัวปี” แต่ผู้รับใช้พระเจ้าที่นั่งอยู่ข้างหลัง กระซิบดังๆ ว่า “บุตรคนโต” ผมเกิดความสับสนขึ้นมา เลยแปลออกไปว่า “บุตรหัวโต” ทำให้หลายคนในที่ประชุมซึ่งรู้ภาษาจีนหัวเราะเสียงดัง เมื่อ ดร.แอนดรูทราบว่าเกิดอะไรขึ้น จึงไล่ผู้รับใช้ที่พยายามช่วยผม ให้ไปนั่งที่อื่น เพราะทำให้ล่ามเกิดความสับสนมากกกว่าการช่วย

จากประสบการณ์การเป็นล่ามแปลที่คริสตจักรศรีพิมลธรรม ทำให้ผมมีโอกาสได้เป็นล่ามแปลในงานสำคัญหลายแห่งในโอกาสต่อมา เป็นความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริงที่นำผมมาที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ เพื่อเตรียมชีวิตของผมอย่างไม่รู้ตัว เพื่อการรับใช้พระองค์ในอนาคต

การทรงเรียกที่แหวกแนว

"พวกท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกท่าน และแต่งตั้งให้ไปและเกิดผล" (ยอห์น 15:16)

ตั้งแต่เป็นเด็กมา ผมไม่เคยคิดจะรับใช้พระเจ้าแบบเต็มเวลา หรือแบบบรรพชิต เพราะมีภาพพจน์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับการเป็นผู้รับใช้เต็มเวลา ผมสังเกตว่าในสังคมไทยผู้รับใช้เต็มเวลาไม่เป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป มีชีวิตที่ขัดสนลำบาก ผมเห็นคุณพ่อผมเป็นผู้ช่วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางและการเป็นอยู่ของนักเทศน์เสมอ คุณพ่อไม่เคยสนับสนุนผมให้รับใช้แบบเต็มเวลา ท่านบอกว่า "รับใช้แบบฆราวาสก็เหมือนกัน" ประกอบกับผมเคยเรียนเก่งมาตลอด มีความหยิ่งในตัว คิดว่าคนเรียนไม่เก่งเท่านั้น จึงไปเรียนพระคัมภีร์และรับใช้พระเจ้าเต็มเวลา ส่วนผมเรียนเก่ง ควรจะเรียนวิชาชีพที่จะมีรายได้มาก ทำให้ได้หน้าได้ตาไม่ใช่มาเรียนเป็นนักเทศน์ แต่โดยพระคุณและความรักของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีวิธีของพระองค์ค่อย ๆ นำผมมาสู่การรับใช้แบบเต็มเวลาทีละก้าวโดยที่ผมไม่รู้สึกตัวเหมือนดังที่พระเยซูตรัสว่า มิใช่ที่เราได้เลือกพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงเลือกเรา

อกหัก

แท้จริงเป็นพระคุณของพระเจ้า ที่ช่วยให้ผมเรียนดีมาตั้งแต่เด็ก สอบได้ที่ต้นๆ เสมอ เมื่อเรียนชั้น ม.7 ม.8 ที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ ก็ได้ที่หนึ่งตลอด ตอนเรียน ม.7 ไปลองสอบเทียบ ม.8 ก็สอบได้ อาจารย์ที่โรงเรียนต่างตั้งความหวังไว้กับผมว่าเมื่อจบ ม.8 แล้ว อยากให้ผมไปเรียนต่อด้านวิทยาศาสตร์แล้วกลับมาช่วยสอนที่โรงเรียน แต่ส่วนตัวผม มีความฝันจะเรียนหมอ เพราะวิชาชีพหมอมีเกียรติมาก ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และยังมีรายได้ดีมากด้วย

หลังจบ ม.8 ผมสมัครสอบเอ็นทรานส์ โดยเลือกเรียนที่เกี่ยวกับแพทย์ส่วนใหญ่ เช่นแพทย์ศิริราช แพทย์จุฬา เทคนิคการแพทย์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

เมื่อเข้าสนามสอบชั่วโมงแรก ผมรู้ตัวทันทีว่าไม่มีทางสอบได้ เพราะสมองไม่ยอมทำงาน คิดอะไรไม่ออก ตัวเลขง่ายๆ ก็คำนวณผิด ตั้งแต่ยังสอบไม่เสร็จ ผมก็รู้สึกอกหักผิดหวังกับตัวเองมาก ผลการสอบที่ประกาศออกมาภายหลังก็เป็นอย่างที่ผมคาดคิดไว้ ผมสอบไม่ติดอะไรแม้แต่อย่างเดียว

ผมกลับบ้านแบบผู้แพ้ ความภูมิใจที่เคยมีต่อตัวเองในฐานะคนเรียนเก่งหมดไปอย่างสิ้นเชิง ผมรู้สึกขายหน้า ผิดหวังกับตัว ขมขื่นต่อพระเจ้า ผมต่อว่าพระเจ้าว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่ที่โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ ผมเป็นคริสเตียนที่ดีและสัตย์ซื่อมาตลอด ช่วยงานของโบสถ์หลายอย่าง ทำไมพระองค์ไม่ช่วยผมบ้าง ในการสอบเข้าเรียนต่อ ผมขมขื่นกับพระเจ้าถึงขั้นบอกกับตัวเองว่า สงสัยพระเจ้าจะไม่มีจริง

แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ดังคำกล่าวที่เป็นภาษาอังกฤษว่า “Man’s disappointment is God’s appointment”แปลแบบง่ายๆ ว่า “ความผิดหวังของมนุษย์ เป็นการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า” พระเจ้าทรงใช้ความผิดหวังของเรา เพื่อนำเราไปบางอย่างที่ดีกว่า ที่เราคิดไม่ถึง หรือมีอีกคำหนึ่งที่กล่าวว่า “การสิ้นสุดของมนุษย์ คือการเริ่มต้นของพระเจ้า” หากผมไม่ได้ผิดหวังในวันนั้น คงจะไม่มีความหวังในวันนี้จึงขอบพระคุณพระองค์ในความรักของพระองค์ ที่ให้ผมเจ็บปวดเพื่อสิ่งที่ดีกว่า

พลังแห่งความรัก

ในที่สุด ผมกลับไปอยู่บ้าน คิดอะไรไม่ออก รู้สึกมืดมนกับอนาคต เลียแผลตนเองด้วยความขมขื่น แต่ก็เป็นสิ่งแปลก ที่เวลานั้น ผมไม่คิดจะพยายามไปเรียนพิเศษ เพื่อสอบใหม่อีกครั้ง เพราะคุณพ่อก็พอใจแล้ว ที่ผมได้กลับมาอยู่บ้าน และไม่ได้พูดสิ่งใดในลักษณะสนับสนุนให้ผมไปเรียนและสอบใหม่

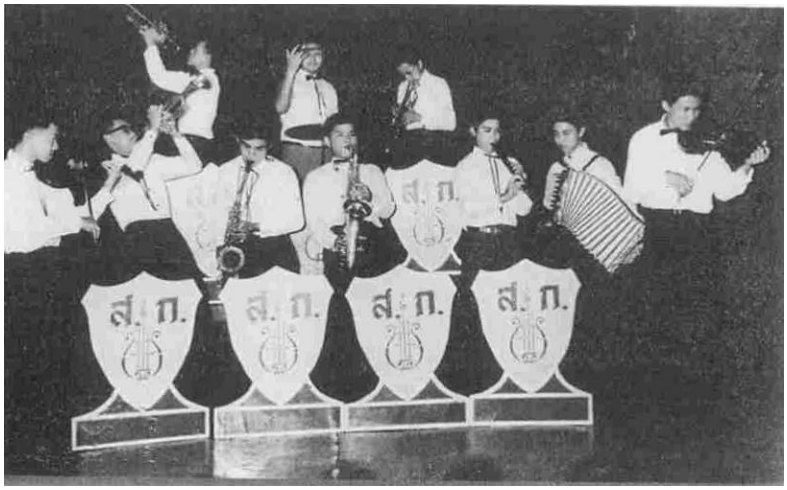

เวลานั้น ครูใหญ่ที่โรงเรียนสหวิทยากร ซึ่งเป็นโรงเรียนในเครือเดียวกับโรงเรียนเจิ่นฮั้วที่ผมเคยเรียน รู้ว่าผมกลับมาอยู่บ้าน จึงมาชวนผมไปเป็นครูที่โรงเรียน ในสมัยนั้น ผู้จบ ม.8 เป็นครูได้สบายมาก ผมตัดสินใจไปเป็นครู

ครูใหญ่ได้มอบชั้น ม.4 ให้ผมเป็นครูประจำชั้น ผมทราบภายหลังว่านี่เป็นชั้นเรียนที่ดูแลยากมาก เพรามีเด็กเกเรหลายคนอยู่ในชั้นนี้ ผมไม่เคยเรียนวิชาครูมาก่อนไม่รู้จิตวิทยาของการเป็นครู แต่ได้ใช้สิ่งที่ผมเรียนรู้มาจากคริสตจักร คือ ความรักของพระเจ้าในการดูแลเด็กเหล่านี้ ปรากฏว่า เด็กในชั้นตอบสนองดีมาก ทุกคนเชื่อฟังและเอาใจใส่การเรียนดีขึ้น จนปลายปี ครูใหญ่ต้องกล่าวชมว่า เด็กชั้นนี้ได้กลายเป็นเด็กที่น่ารักที่สุดชั้นหนึ่ง

ขณะที่ผมสอนอยู่ที่โรงเรียน เนื่องจากใจรักดนตรี จึงได้ตั้งวงดนตรีให้แก่โรงเรียนด้วย โดยฝึกสอนนักเรียนให้เล่นเครื่องมือต่างๆ เท่าที่ผมเล่นได้ เราตั้งชื่อวงว่าวง ส.ก.

จากประสบการณ์เล็กน้อยในการเป็นครู ทำให้ตระหนักชัด ว่าความรักของพระเจ้ามีพลังสามารถนำสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ ซึ่งไม่สามารถทำได้โดยวิธีอื่น

การทรงเรียกที่แปลก

ขณะที่ยังสอนอยู่ที่โรงเรียนสหวิทยากร มีอาจารย์คนหนึ่ง ชื่ออาจารย์ลิ้ม ป้วยหงี เป็นผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการของโรงเรียนพระคริสตธรรมเบ็ธเอล มาหานักศึกษาเพื่อไปเรียนพระคริสตธรรม มีคนแนะนำให้ไปหาผม โดยบอกว่าเป็นคริสเตียนที่ดี อาจสนใจจะเรียนพระคริสตธรรม จำได้ว่า อาจารย์ลิ้มมาตอนเย็น ผมจำไม่ได้ว่า ท่านพูดอะไรบ้าง แต่ผมตอบไปว่า “ผมไม่สนใจจะเรียนพระคัมภีร์เป็นผู้รับใช้พระเจ้า แต่สนใจอยากเรียนแพทย์” เป็นสิ่งแปลกมาก ๆ ในสิ่งที่ท่านพูดต่อมา จนถึงเวลานี้ ยังไม่เข้าใจว่าทำไมท่านพูดอย่างนั้น

ท่านบอกว่า “ตอนนี้ เธอไม่สนใจจะเรียนพระคัมภีร์เพื่อจะรับใช้พระเจ้า ก็ไม่เป็นไรแต่ให้เรียนไปก่อน เป็นไปได้ เมื่อเรียนไป พระเจ้าอาจเปิดประตูให้เธอไปเรียนต่อหมอได้”

เหมือนแสงสว่างเจิดจ้าจากสวรรค์ส่องเข้ามาในจิตใจ ทำให้เห็นความหวังบางอย่างรออยู่ข้างหน้า ว่าความฝันที่ผมเคยมีอาจะเป็นจริงก้ได้ ด้วยแรงจูงใจนี้ จึงบอกอาจารย์ลิ้มไป ว่าถ้าเช่นนั้น จะไปลองเรียนดู ในที่สุด ผมสอนที่โรงเรียนสหวิทยากรปีเดียว ก็ลาไปเรียนที่โรงเรียนพระคริสตธรรมเบ็ธเอล ซึ่งตอนนั้นตั้งอยู่ที่ซอยเย็นอากาศทุ่งมหาเมฆ

ชีวิตที่เบ็ธเอล

พระคริสตธรรมเบ็ธเอล เป็นสถาบันพระคริสตธรรมจีน แต่ใช้ 3 ภาษา คือจีน ไทยและอังกฤษ ผมกับนักศึกษาอีก 3-4 คน เน้นทางด้านภาษาอังกฤษ โดยมีมิชชันนารีมาสอนเป็นภาษาอังกฤษล้วน ๆ ไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งส่งผลดีต่อผมในการไปศึกษาต่อต่างประเทศในโอกาสต่อมา

การเป็นอยู่ในสถาบัน มีความสะดวกสบายพอสมควร อาจารย์ลิ้มและภรรยาของท่าน ซึ่งเราเรียกว่าอาจารย์หญิงดูแลเราอย่างกับคนในครอบครัว

ตลอดเวลาที่เรียนที่นั่น ผมสร้างความประทับใจให้แก่อาจารย์ที่สอนมากพอควรเพราะผมเรียนได้ดี ประพฤติตัวดี ดูภายนอก ดูเหมือนเป็นคนที่รักพระเจ้า อุทิศตัวทั้งหมดเพื่อพระเจ้า วันอาทิตย์ ก็ช่วยสอนเด็กและเยาวชน อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้อาจารย์ลิ้ม พึงพอใจมาก คือผมได้ช่วยตั้งวงดนตรีเพื่อการประกาศขึ้นมาวงหนึ่ง เรียกชื่อว่าวงดนตรีข่าวประเสริฐเบ็ธเอล ช่วงปลายสัปดาห์ พวกเราจะไปเล่นดนตรีที่กลางตลาด หรือกลางถนน เมื่อมีคนมามุงดู เราก็ประกาศโดยอธิบายโปสเตอร์ เช่น รูปสัตว์ในหัวใจ รูปสะพานข้ามเหว รูปปั๊มน้ำ เป็นต้น

วงดนตรีของเราเราคงเป็นวงคริสเตียนวงแรกในสมัยนั้น ที่เดินทางไปประกาศต่างจังหวัด เราไปถึงเหนือสุด เช่นที่เชียงราย เชียงใหม่ และใต้สุดที่ยะลา จนครั้งหนึ่งเลยไปถึงมาเลเซีย และสิงคโปร์ เพราะมีญาติของอาจารย์หญิงอยู่ที่นั่น ในทีมที่ไปด้วยกัน อาจารย์ลิ้มจะเป็นนักเทศน์ประกาศและนักเทศน์ฟื้นฟู ผมมักจะเป็นล่ามประจำ เป็นเรื่องค่อนข้างแปลก ที่สมัยนั้น ผมสามารถล่ามจากภาษาจีนกลาง หรือจีนแต้จิ๋วเป็นภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว ผมจึงเป็นที่รักใคร่ของคณาจารย์และเพื่อนนักศึกษา

ในความเป็นจริง วงดนตรีประกาศของเรา มีประสบการณ์การเล่นดนตรีน้อยมาก คนส่วนใหญ่ในวงเพิ่งหัดได้ไม่นาน โดยผมเป็นผู้สอนให้ พวกเราจึงเล่นได้แบบงูๆ ปลาๆ เท่านั้น แต่เนื่องจากสมัยนั้น ยังไม่มีวงดนตรีคริสเตียนที่เดินทางไปประกาศตามที่ต่างๆ ประกอบกับพวกเรามีใจกล้า จึงไปเล่นในทุกที่ที่คริสตจักรเชิญมา

ครั้งหนึ่ง พวกเราได้รับเชิญจากคริสตจักรของ โอ เอ็ม เอฟ ที่นครสวรรค์ ให้ไปช่วยเล่นดนตรีและประกาศ พวกเขาเช่าโรงหนังเป็นที่ประชุม มีการประชาสัมพันธ์เชิญชวนชาวบ้านมาฟัง ชาวบ้างคงเข้าใจ ว่าพวกเราเป็นวงดนตรีมืออาชีพแบบวงลูกทุ่ง คืนแรก มีคนแย่งกันเข้าโรงหนังจนเต็มทั้งโรงหนัง แต่ในคืนต่อมา พวกเรารอแล้วรออีก ไม่มีใครมาสักคน ยกเว้นคริสเตียนบางคนจากคริสตจักรที่เชิญเรา เราพอเข้าใจได้ เพราะชาวบ้านอยากมาฟังดนตรี แต่ฝีมือของเรายังด้อยมากจริงๆ จึงเป็นพระคุณของพระเจ้าที่ยังทรงใช้เราได้ แม้เราจะมีความจำกัดมากๆ ในเรื่องความสามารถ พระองค์ยังทรงใช้เราในหลายที่หลายแห่ง

ตกใจเมื่อถูกเชิญ

เมื่อเรียนพระคริสตธรรมถึงปีที่สอง ผมเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ เพราะแรงจูงใจของผมที่มาเรียนพระคริสตธรรม ไม่ใช่เพื่อรับใช้พระเจ้า แต่เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่การศึกษาแพทย์ จนถึงเวลานั้น ผมยังกลัวการรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาอยู่ ผมเรียนมาได้หนึ่งปีเต็มแล้ว ไม่มีวี่แววแม้แต่เล็กน้อยที่ผมจะมีโอกาสได้ไปเรียนต่อแพทย์ได้

สิ่งที่ทำให้ผมตกใจมาก คือ มีผู้ปกครองจากคริสตจักรแห่งหนึ่ง เห็นบุคลิกที่ดีของผม เมื่อเราไปเล่นดนตรี ประกาศที่คริสตจักรของท่าน จึงมาติดต่อกับอาจารย์ลิ้ม ว่าเมื่อผมเรียนจบปีที่ 3 แล้ว ขอให้ผมไปรับใช้ที่คริสตจักรของเขา

อาจารย์ลิ้มนำเรื่องนี้มาบอกผม โดยคิดว่าจะเป็นข่าวดีสำหรับผม แต่หารู้ไม่ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกเครียดและทรมานใจมากที่สุด เพราะนั่นไม่ใช่จุดประสงค์ที่ผมมาเรียนพระคริสตธรรมที่นั่น ผมเริ่มคิดว่า หากผมเรียนต่อไป ผมคงหลีกไม่พ้นที่จะเป็นผู้รับใช้เต็มเวลา จึงหาทางออก โดยไปติดต่อเป็นครูที่โรงเรียนสามมุกคริสเตียนวิทยาที่บางแสน เพราะคิดว่าจะเป็นครูที่นั่นไปก่อน แล้วหาทางเรียนต่อที่วิทยาลัย ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นั่น ผมคิดอย่างเดียว ต้องออกจากโรงเรียนพระคริสตธรรมให้ได้ ผู้อำนวยการที่สามมุกตอบรับผมทันทีด้วยความยินดี

เวลานั้น เป็นช่วงกลางปีของการศึกษาปีที่สอง ผมเริ่มบอกเพื่อนๆ ว่าพระเจ้ามีพระประสงค์จะให้ผมออกจากโรงเรียน ไปเรียนอย่างอื่น ผมอธิษฐานแล้ว มีสันติสุขในใจแท้ที่จริงผมไม่มีสันติสุขในใจเลย ตลอดเวลาที่คิดจะออกจากโรงเรียน ฝันร้ายบ่อยๆ เมื่อเรื่องนี้รู้ไปถึงอาจารย์ลิ้ม ผู้อำนวยการทั้งท่านและภรรยารู้สึกเสียใจมาก แต่ไม่สามารถห้ามผมได้ ผมได้นัดแนะกับครูใหญ่ของโรงเรียนสามมุกว่าจะไปหาท่านที่ฝั่งธน เพราะบ้านของท่านอยู่ที่นั่น เพื่อนัดแนะการย้ายไปที่สามมุก

วันที่อุทิศตัว

ในเช้าวันที่ผมจะเดินทางไปหาครูใหญ่โรงเรียนสามมุก ก่อนจะเดินออกจากพระคริสตธรรมเบธเอลไป ภรรยาของผู้อำนวยการ คือ มิสซิสลิม ขอร้องผมให้อธิษฐานกับท่านเป็นครั้งสุดท้ายก่อนออกไป ท่านบอกว่า “ในเมื่อเธอเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะไป ก็มีใครห้ามเธอได้ แต่ขอให้เราอธิษฐานด้วยกันอีกครั้งได้ไหม” ผมรู้สึกว่าไม่เสียหายอะไรที่จะทำเช่นนั้น จึงนั่งลงอธิษฐานกับท่าน

เมื่อหลับตาลงบางอย่างที่อัศจรรย์มากได้เกิดขึ้น ผมรู้สึกคล้ายกับว่าได้เห็นภาพของพระเยซูยืนอยู่ตรงหน้าผม พระองค์ทรงมองมาที่ผมด้วยน้ำตาและด้วยใบหน้าที่โศกเศร้า ประหนึ่งจะบอกผมว่า “ธีระทำไมเจ้าขาดความเชื่อ ไม่กล้าไว้วางใจเรา อุทิศตัวทั้งหมดให้แก่เรา”

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่หัวใจผมแตกสลายจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ผมร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมาอย่างไร้ความอาย รู้สึกผิดมากที่เป็นคนน่าซื่อใจคดมาตลอด ภายนอกกระทำตัวประหนึ่งว่าเป็นคนรักพระเจ้า สร้างความประทับใจให้หลายคน แต่ภายในใจยังไม่เคยถวายตัวให้พระเจ้า เพราะกลัวการเป็นผู้รับใช้ เวลาเดียวกัน ผมสำนึกถึงพระคุณและความรักของพระเจ้ามากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตระหนักชัดว่า พระเจ้ายังทรงรักผม อวยพรผม ให้โอกาสผมในการศึกษาพระวจนะ ให้สิ่งดีๆ แก่ผมมากมาย ทั้งๆ ที่ผมน่าซื่อใจคด ไม่สมควรต่อพระพรและความรักเหล่านี้จากพระองค์

วันนั้นเป็นครั้งแรก ที่ผมยอมจำนนต่อพระเยซูทุกประการ มอบชีวิตทั้งหมดแก่พระองค์ ขอไว้วางใจพระองค์ ยอมเป็นผู้รับใช้เต็มเวลาของพระองค์ หลังจากได้อธิษฐานสารภาพ มอบถวายชีวิตแก่พระเจ้าแล้ว สันติสุขที่แท้จริงได้เข้ามาเต็มล้นหัวใจ

ผมยังคงไปหาอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสามมุกตามที่นัดหมาย แต่ไปบอกสิ่งที่ตรงข้าม แทนที่จะนัดแนะการไปอยู่สามมุก ผมบอกยกเลิกการไปเป็นครูที่นั่นอย่างสิ้นเชิง

หลังจากการถวายตัวอย่างแท้จริง ชีวิตของผมก็เปลี่ยนไปมาก ผมสามารถอยู่ที่สถาบันด้วยความชื่นชมยินดี และอย่างมีเป้าหมาย มีความเชื่อ ว่าพระองค์จะทรงโปรดนำพาผม ไปในทางที่ดีที่สุด ผมไม่ต้องเป็นห่วงใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับอนาคตอีก

เมื่อสิ้นปีการศึกษาปีที่ 2 พระเจ้าก็ทรงเปิดทางให้ผมไปศึกษาพระคริสตธรรมต่อที่ประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของพระพรยิ่งใหญ่หลายอย่างที่ตามมา

บารนาบัสที่เบ็ธเอล

ตลอดเวลา 2 ปี คือปี ที่ 1963-1965 ที่ผมศึกษาพระคริสตธรรมที่เบ็ธเอล พระเจ้าทรงใช้หลายคนทำหน้าที่ของบารนาบัส ในการหนุนใจและเสริมสร้างผม ซึ่งผมขอเอ่ยถึงในช่วงท้ายนี้ นอกจากอาจารย์ลิ้ม ป้วยหงี ซึ่งเป็นผู้อำนวยการและอาจารย์หญิงซึ่งเป็นภรรยาของท่าน ที่ได้ดูแลเอาใจใส่ผมอย่างดีแล้ว มีอีกสามท่านที่ผมอยากขอบพระคุณพระเจ้าเป็นพิเศษ

ท่านแรก คือแหม่มไอลีน ซิงเกิลตัน มิชชันนารีโสดชาวแคนาดาของ โอ เอ็ม เอฟ มิชชั่น ท่านรับใช้เป็นอาจารย์สอนเต็มเวลาที่พระคริสตธรรมเบ็ธเอล แม้ท่านจะไม่มีลีลาการสอนที่น่าตื่นเต้น แต่ท่านทำอย่างสัตย์ซื่อมาก เตรียมสอนอย่างดี และตั้งใจสอนทุกครั้ง สิ่งที่หนุนใจผมมากคือ ท่านให้ความรัก ความเอาใจใส่ผมมาก เหมือนคุณแม่อีกคนหนึ่ง ที่ห่วงใยลูก เมื่อถึงเวลาสอบ ท่านมักชวนผมไปอ่านทบทวนหนังสือเตรียมสอบที่บ้านของท่าน เพราะมีที่สงบกว่า

เวลานี้ ท่านได้จากไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว เมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา หลังจากท่านจากไปสำนักงานกลางของโอ เอ็ม เอฟ ที่ประเทศแคนาดา ติดต่อผมมาบอกว่าแหม่มซิงเกิลตั้นได้รวมผมอยู่ในกองมรดกของท่านด้วย โดยท่านได้มอบเงินสดให้ผมประมาณสองหมื่นบาท ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากสำหรับท่าน ผมรู้สึกซาบซึ้งในความรักและความเสียสละของท่านที่มีต่อผม แม้ท่านจะจากเบ็ธเอลไปแล้ว เจ็บป่วยไม่สบายนานก่อนเสียชีวิต ท่านยังคิดถึงและเป็นห่วงลูกศิษย์ของท่านคนนี้

สองท่านต่อมาที่ต้องเอ่ยถึงเป็นพิเศษ คืออาจารย์และแหม่มมาร์ตินโดยเฉพาะอย่างยิ่ง แหม่มมาร์ติน ทั้งสองท่านเป็นมิชชันนารีของ ซี เอ็ม เอ มิชชั่น รับผิดชอบบ้านพักหรือเกสท์เฮ้าส์ของซีเอ็มเอ ขณะเดียวกัน ก็ดูแลงานวรรณกรรมของมิชชั่น ในการผลิตหนังสือ ตำรา และสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ที่ใช้ในงานของพระเจ้า ทั้งสองท่านมาช่วยสอนบางเวลาที่โรงเรียนพระคริสตธรรมเบ็ธเอลด้วย โดยอาจารย์

มาร์ตินสอนพระคัมภีร์ และแหม่มมาร์ตินสอนดนตรี แหม่มมาร์ตินชอบพอผมเป็นพิเศษ เพราะผมเรียนรู้ดนตรีได้เร็ว

พระเจ้าทรงใช้แหม่มมาร์ตินหนุนใจ และให้กำลังใจผมมากในช่วงที่ผมรู้สึกสับสนและผิดหวัง ท่านเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่ผมมากกว่า หากผมไปเรียนต่อพระคริสตธรรมที่ประเทศฟิลิปปินส์ จึงติดต่อสถาบันพระคริสตธรรมฟีเบียส (Febias College of Bible) ที่มะนิลาให้ผม เวลานั้น ค่าใช้จ่ายการศึกษาพระคริสตธรรมที่ฟีเบียสไม่สูง แหม่มมาร์ตินคำนวณดูแล้ว หากผมยอมทำงานด้านการแปลและเขียนบทเรียนรวีวารศึกษาสำหรับเด็กให้แก่มิชชั่น สัปดาห์ละอย่างน้อย 14 ชั่วโมง ผมก็จะได้เงินพอที่จะเรียนที่ฟีเบียสได้ ผมรับข้อเสนอของแหม่มมาร์ติน ในปี 1965 ก็ได้เดินทางไปศึกษาพระคริสตธรรมต่อที่มะนิลาและสิ่งที่ดี น่าตื่นเต้นอย่างที่คิดไม่ถึงก็ได้เกิดขึ้น เมื่อผมไปอยู่ที่นั่น

อีกท่านหนึ่งที่ผมอยากเอ่ยถึง คือ ศจ.ดร.วิชาญ ฤทธิ์นิมิต สมัยนั้น เราเรียกชื่อเล่นของท่านว่าเจียม ภาษาอังกฤษเป็นเจมส์ (James) ที่เบธเอลมีเราสองคนเท่านั้นที่จบ ม.8 เมื่อต้องเรียนร่วมกับคนอื่นที่มีเบื้องหลังการเรียนน้อยกว่า บางครั้งก็รู้สึกอึดอัด เราสองคนจึงเข้าใจกันได้ หนุนใจซึ่งกันและกันเสมอ ท่านเป็นเพื่อนร่วมห้องนอนเดียวกับผมที่หอพัก เราจึงมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมาก จนเป็นเพื่อนสนิท

อาจารย์วิชาญให้ความไว้วางใจผมมาก ครั้งหนึ่งเขาไม่สบาย อาจารย์ลิ้ม มีความรู้ทางด้านยาบ้าง ด้วยความกล้าหาญ ท่านไปซื้อยามาให้ผมฉีดให้อาจารย์วิชาญ ผมก็ไม่เคยฉีดยาให้ใครมาก่อน เมื่ออาจารย์ลิ้มบอกให้ช่วยฉีด ผมก็ทำด้วยความกล้า ประกอบกับอาจารย์วิชาญไว้วางใจผมมาก ยอมให้ผมฉีดโดยดีและเขาก็ดีขึ้นด้วย

อาจารย์วิชาญเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของผมที่เหลืออยู่จากเบ็ธเอลจนถึงเวลานี้ พระเจ้าทรงใช้ท่านช่วยผมและเป็นพระพรต่อผมมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่ผมและครอบครัวไปศึกษาต่อที่

สหรัฐอเมริกา เป็นการทรงนำที่อัศจรรย์ของพระเจ้าจริงๆ ที่ให้ผมมีที่พักอยู่ในซอยเดียวกับท่าน ห่างกันประมาณ 10 เมตรลูกของเราทั้งสองครอบครัวจึงมีโอกาสใกล้ชิดกันด้วย

ภาพรวม

ในภาพรวม ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการศึกษาพระคริสตธรรมที่เบ็ธเอลเพราะให้พื้นฐานความรู้เบื้องต้นทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่แก่ผมได้ดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนของอาจารย์ลิ้ม ป้วยหงี ท่านรู้พระคัมภีร์ดี ถ่ายทอดได้อย่างน่าสนใจ ทั้งยังสามารถนำไปปฏิบัติได้ นักศึกษาทุกคนได้รับพระพรมากจากการสอนของท่าน

นอกจากนั้น ผมยังได้รับการปลูกฝังให้รักการประกาศ เพราะได้ออกไปประกาศทุกอาทิตย์ และได้ติดตามอาจารย์ลิ้มไปประกาศต่างจังหวัดบ่อยๆ

อีกอย่างที่เป็นพระพรมากในทางอ้อม คือได้มีโอกาสพัฒนาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีน ซึ่งเป็นประโยชน์มากในการศึกษาต่อ และในการรับใช้พระเจ้าในโอกาสต่อมา

น้องๆ ค่ายทหาร

"เพื่อเตรียมประชากรของพระเจ้าสำหรับงานรับใช้ เพื่อว่า พระกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมสร้างขึ้น" (เอเฟซัส 4:12)

เป็นพระคุณและความรักของพระเจ้าที่ทำให้ผมได้ไปศึกษาต่อพระคริสตธรรมที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมฟีเบียส (Febias College of Bible) ที่ชานเมืองมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1965 อย่างที่ผมเองไม่ได้คาดคิดมาก่อน วิทยาลัยพระคริสตธรรมนี้มีสองสาขาให้เลือกได้ คือ สาขาปริญญาตรีศาสนศาสตร์สำหรับผู้ซึ่งจะเป็นผู้ประกาศหรือศิษยาภิบาล ผู้ชายส่วนใหญ่จะเลือกเรียนสาขานี้ อีกสาขาหนึ่งคือ ปริญญาตรีคริสเตียนศึกษา สำหรับผู้ซึ่งจะทำงานด้านคริสเตียนศึกษาหรือด้านการสอน ส่วนใหญ่พวกสตรีจะเลือกเรียนสาขานี้

แม้ผมเป็นผู้ชายที่ถวายตัวให้พระเจ้าแล้ว แต่จนถึงเวลานั้น ผมยังไม่ชอบที่จะเป็นนักเทศน์หรือเป็นศิษยาภิบาล ผมรู้สึกว่า ผมจะชอบสอนมากกว่า จึงเลือกเรียนสาขาคริสเตียนศึกษา เมื่อเปิดเทอม ก็พบว่า มีผู้ชายเพียงสองคนเท่านั้น ที่เรียนในสาขานี้ชายอีกคนที่เรียนด้วยกันชื่อแอลเฟร็ดโด (Alfredo) ชื่อเล่นคือ อีโด (Ido) อีโดจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทของผมตั้งแต่นั้นมา

น้องๆ ค่ายทหาร

ฟีเบียสเป็นสถาบันที่ตั้งโดยทหารผ่านศึกชาวอเมริกันที่รักพระเจ้า พวกเขาเข้ามาช่วยประเทศฟิลิปปินส์ รบกับทหารญี่ปุ่น ที่เข้ามายึดครองประเทศฟิลิปปินส์ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากสงครามทหารผ่านศึกบางคนที่รักพระเจ้าก็อยู่ในประเทศฟิลิปปินส์ต่อ มีส่วนหนึ่งได้ช่วยเปิดสถาบันพระคริสตธรรมฟีเบียสขึ้นที่นอกเมืองมะนิลาเพื่ออบรมฝึกฝนคริสเตียนพื้นเมืองให้รับใช้พระเจ้า นักศึกษาส่วนใหญ่จะพักในหอพักของสถาบันซึ่งเวลานั้น มีประมาณ 150 คน

เนื่องจากวิทยาลัยนี้ตั้งโดยทหาร จึงเป็นที่รู้จักกันถึงเรื่องกฎระเบียบวินัยที่เข้มงวดมากแบบทหาร สถาบันจะเข้มงวดมากในเรื่องการตรงต่อเวลา ไม่ว่าจะเป็นเวลานอน เวลาตื่น เวลาเฝ้าเดี่ยว เวลารับประทานอาหาร เวลาเข้าห้องเรียน

การรักษาความสะอาดเรียบร้อยของที่พักอาศัยในหอพัก เป็นอีกอย่างที่เข้มงวดมาก นักศึกษาจะต้องรักษาความเรียบร้อยของห้องนอนอย่างเคร่งครัด ผ้าปูเตียงจะต้องปูอย่างดี ขึงให้ตึง โต๊ะอ่านหนังสือในห้อง จะต้องไม่มีฝุ่นจับอย่างเด็ดขาด เสื้อผ้าจะต้องวางหรือแขวนให้ถูกที่ หากทิ้งเกะกะที่อื่นจะถูกหักคะแนนเรื่องการประพฤติทันที

หลังอาหารเที่ยง ทุกคนจะต้องรักษาความเงียบสงบ ห้ามทำเสียงดัง จนถึงบ่ายสองโมง เพราะเป็นเวลาพักผ่อน ที่เรียกว่า เซียสต้า

ทางวิทยาลัยเข้มงวดมากเป็นพิเศษ ในการวางตัวของนักศึกษาหญิงกับชาย หากใครเกิดสนใจเพศตรงข้ามขึ้นมา จนคิดอยากเป็นแฟนกัน และต้องการจะคุยกันเป็นพิเศษจะต้องขออนุญาตจากอาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์จะจัดสถานที่ให้คุยโดยมีคนคอยเฝ้าดูอยู่ และจะให้คุยได้ครั้งละไม่เกิน 15 นาที

อีกอย่างที่ทางสถาบันเข้มงวดมาก คือห้ามเข้าโรงหนัง ใครแอบไปดูหนัง จะถูกลงโทษอย่างหนัก ผมถูกปลูกฝังนิสัยนี้จนเวลานี้ ก็ไม่อยากเข้าโรงหนัง

ทางสถาบันใช้ระบบการหักคะแนนประพฤติ (Demerit) ควบคุมดูแลนักศึกษา นักศึกษาที่ทำผิดระเบียบจะได้รับใบหักคะแนนประพฤติทุกครั้ง เมื่อถูกหักคะแนนประพฤติมากระดับหนึ่ง ทางสถาบันจะทำโทษโดยวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ทำความสะอาดสถานที่บางแห่ง ทำสวนหรือการกักบริเวณ เป็นต้น

การเป็นอยู่ที่สถาบัน จึงมีส่วนคล้ายในค่ายทหาร ผู้ซึ่งไม่ชอบในเรื่องกฎระเบียบวินัยที่เคร่งครัด จะรู้สึกอึดอัดใจ แต่ผมรู้สึกว่าเป็นประโยชน์ บางครั้งเราต้องการอะไรบางอย่างที่เข้มงวดแบบนี้ จึงจะสามารถฝึกวินัยชีวิตของเราได้ดี

บรรยากาศการเรียนการสอน

การศึกษาที่ฟีเบียสมีมาตรฐานดี ไม่เน้นคณะ นิกาย มีมิชชันนารีหลายคนช่วยสอน นักศึกษามาจากคริสตจักรคณะต่างๆ ทั่วประเทศในประเทศฟิลิปปินส์ มีภาษาพื้นเมืองมาก ผู้ที่มาจากจังหวัดต่าง ๆ มักจะคุยกันไม่รู้เรื่อง นอกจากนั้น ยังมีนักศึกษาจากประเทศอื่น เช่น จากประเทศไทย เวียดนาม หมู่เกาะฟิจิ ลาว และหมู่เกาะปาเลา เป็นต้น เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดและความสับสนในการสื่อสาร ทางวิทยาลัยจึงมีกฎบังคับให้ทุกคนต้องพูดภาษาอังกฤษ หากพูดภาษาอื่น จะต้องถูกปรับ ข้อดีสำหรับผมคือทำให้พูดคุยกันนักศึกษารู้เรื่อง ข้อเสียคือไม่มีโอกาสได้ฝึกพูดภาษาตะกาล็อก ซึ่งเป็นภาษากลางของฟิลิปปินส์ แม้จะอยู่ที่นั่นหลายปี

ทางวิทยาลัยมีห้องสมุดที่ค่อนข้างดี การเรียนการสอนจะเน้นในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยการอ่านหนังสือตามที่กำหนดและการทำรายงานส่ง จึงต้องอาศัยห้องสมุดมาก

ในชั้นเรียน อาจารย์ที่สอนส่วนใหญ่ใช้ระบบตะวันตก คือเน้นให้นักศึกษามีส่วนในการเรียนการสอนมากที่สุด โดยให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นและอภิปรายในประเด็นต่างๆ แต่นักศึกษาต่างชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มาจากประเทศที่ไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เช่น จากประเทศไทย จะมีปัญหาในการร่วมอภิปราย ผมพอฟังเข้าใจได้ อ่าน เขียนได้ แต่มีปัญหาในการพูด จึงมักจะนั่งเงียบในชั้นเรียน

ทางวิทยาลัยมีระบบติดบอร์ดผู้ที่สอบได้คะแนนดี (Honor role) ทุกเทอม เพื่อหนุนใจให้นักศึกษาตั้งใจศึกษามากขึ้น โดยพระคุณของพระเจ้า ชื่อของผมมักจะปรากฏบนบอร์ดเกือบทุกเทอม

การเน้นด้านหนึ่งที่ผมรู้สึกว่าเป็นการเสริมสร้างที่ดีมาก คือเน้นในเรื่องพันธกิจโลก ทางสถาบันจะมีการจัดกลุ่มสามัคคีธรรมด้านพันธกิจ โดยมีกรรมการนักศึกษาเป็นผู้ประสานงานเรียกว่ากลุ่มสามัคคีธรรมพันธกิจของนักศึกษา (Student Missionary Fellowship ชื่อย่อว่า SMF) นักศึกษาทุกคนจะต้องเลือกพันธกิจอย่างหนึ่งที่เขาสนใจและเข้าสามัคคีธรรมในกลุ่มนั้นอย่างน้อยเดือนละครั้ง โดยจะมีการอธิษฐานและถวายทรัพย์เพื่อสนับสนุนพันธกิจที่ตนเลือกด้วย

อย่างน้อยปีละครั้ง จะมีการจัดประชุมพิเศษเพื่อเสริมสร้างภาระ นิมิตเกี่ยวกับพันธกิจของพระเจ้า เรียกว่าสัปดาห์นิมิต (Vision Week) ในสัปดาห์นั้น จะมีการประชุมพิเศษท้าทายให้นักศึกษาถวายตัวเพื่อพันธกิจที่เจาะจงหรือเพื่อการเป็นมิชชันนารีในต่างวัฒนธรรม มีนักศึกษาหลายคนได้ถวายตัวเป็นมิชชันนารี ผ่านสัปดาห์นิมิตนี้

การเรียนรู้จากคริสตจักรท้องถิ่น

ช่วงปลายสัปดาห์ นักศึกษาทุกคนจะต้องไปนมัสการและฝึกการรับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งใดแห่งหนึ่งเป็นประจำ ซึ่งเป็นการศึกษาภาคปฏิบัติที่ผมรู้สึกว่าสำคัญมาก เพราะทำให้มีโอกาสได้นำสิ่งที่เรียนรู้ในชั้นเรียน ไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งยังเป็นสิ่งที่ช่วยในการเสริมสร้างภาระและนิมิตในการรับใช้พระเจ้ามากยิ่งขึ้นด้วย การศึกษาพระคริสตธรรมที่เน้นแต่ให้ความรู้ แต่ไม่ได้ช่วยให้นักศึกษารับใช้ได้ดียิ่งขึ้น ก็ไร้ประโยชน์ พระธรรมเอเฟซัสก็เน้นในการ “เตรียมธรรมิกชนให้รับใช้” (4:12) ผมจึงมีความรู้สึกที่แรงกล้ามาตลอดว่าสถาบันพัฒนาผู้รับใช้ ควรจะเน้นการพัฒนาทางด้านการรับใช้มากกว่าที่เป็นอยู่

เนื่องจากผมอยู่ในคณะซีเอ็มเอ มิชชั่น ในปีแรก จึงมีคนแนะนำให้ผมในนมัสการและฝึกการรับใช้ที่คริสตจักรซี เอ็ม เอ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษ ชื่อคริสตจักร Capital City Alliance Church อยู่ที่เมืองเกซอน (Quezon City) มีสมาชิกประมาณ 300 คน ผมได้ช่วยสอนชั้นเยาวชน และไปสอนเด็กเล็กนอกโบสถ์ร่วมกับคุณป้าคนหนึ่ง ซึ่งเราเรียกว่า มานัง นอกจากนั้นได้ร่วมรับใช้กับคณะนักร้องของโบสถ์

ปีต่อมา คริสตจักรจีนแห่งหนึ่งชื่อ คริสตจักรจูบีลี่ (Jubilee Evangelical Church) ซึ่งมี ศจ. โมเสส คิง (Moses King) เป็นศิษยาภิบาล อาจารย์คิงท่านนี้ ต่อมาพระเจ้าได้ทรงใช้ให้มีบทบาทสำคัญในชีวิตแต่งงานของผม ท่านได้ชวนผมไปรับใช้ที่คริสตจักรนั้น คริสตจักรนี้ มีสมาชิกประมาณ 150 คน ใช้ภาษาจีนฮกเกี้ยน ผมพอฟังรู้เรื่อง เพราะภาษานี้ มีส่วนคล้ายภาษาจีนแต้จิ๋ว ที่ผมพอเข้าใจ

ผมได้ช่วยสอนชั้นเยาวชนที่คริสตจักรนี้เช่นกัน โดยสอนเป็นภาษาอังกฤษและช่วยรับใช้ในคณะนักร้อง ประสบการณ์พิเศษอย่างหนึ่งที่ผมได้รับจากคริสตจักรนี้ คือผมได้เป็นผู้นำคณะนักร้อง เพราะผู้นำคณะนักร้องเดิมมีปัญหาบางอย่างกับสมาชิกบางคน จึงขอหยุดการรับใช้ในคณะนักร้องสักพักหนึ่ง ขณะนั้นไม่มีใครช่วยนำต่อได้ทางคริสตจักรจึงขอให้ผมช่วยนำแทน ผมไม่เคยมีประสบการณ์

ในการนำคณะนักร้องมาก่อน แต่เมื่อเป็นความต้องการของคริสตจักรและทางคริสตจักรขอร้อง ผมก็ช่วยด้วยความยินดี แม้จะรู้สึกมีความจำกัดมาก เมื่อพึ่งพระเจ้ามากขึ้น ก็เห็นพระเจ้าทรงอวยพรผ่านการรับใช้นี้

ผมอยู่ที่คริสตจักรจีนนี้สองปี จนกระทั่งเรียนจบ แต่งงาน กลับประเทศไทย แต่ความสัมพันธ์ที่ผมมีต่อคริสตจักรนี้ ได้กลายเป็นพระพรต่อผมและครอบครัวต่ออีกหลายปี

บทเรียนนอกหลักสูตร

มีบทเรียนที่สำคัญบางอย่าง ซึ่งเราไม่สามารถเรียนได้จากชั้นเรียนต้องเรียนจากชีวิตจริง ผมขอเอ่ยถึงบทเรียนล้ำค่าสองอย่างที่พระเจ้าทรงสอนผมในช่วงที่อยู่ฟีเบียส

อย่างแรก คือการเชื่อไว้วางใจพระเจ้าสำหรับการเป็นอยู่

โดยปกติผมไม่ค่อยมีปัญหาด้านการเงิน เพราะขณะศึกษาอยู่ ผมทำงานบางเวลาทางด้านการแปลและเขียนบทเรียนรวีเด็กอย่างน้อย 14 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ให้แก่กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ของ ซี เอ็ม เอ ที่ประเทศไทย ซึ่งดูแลโดยแหม่มมาร์ติน ผมจึงมีรายได้เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายส่วนตัว

แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดูเหมือนจะอยู่ระหว่างปีที่สองของการเรียน เงินผมหมดเกลี้ยงไม่มีแม้แต่ค่ารถเมล์ไปโบสถ์ เพราะเกิดการผิดพลาดในการส่งเงิน ทำให้รู้สึกเป็นทุกข์พอสมควร เวลานั้นผมต้องขอบพระคุณพระเจ้า ที่ให้ผมเรียนรู้บทเรียนแห่งการไว้วางใจพระเจ้าในการเลี้ยงดูของพระองค์ การที่อ่านจากพระคัมภีร์และเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เราจะไม่ขัดสนเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การเผชิญกับความขัดสนที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าจริง ๆ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากไม่ได้เจอด้วยตัวเอง เราจะไม่รู้ว่า พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้แก่เราได้อย่างไร

ผมต้องขอบพระคุณพระเจ้าด้วย ที่ทำให้ผมได้เห็นคุณค่าของมิตรแท้ในยามยากผมได้เล่าให้ฟังตั้งแต่ต้นว่า นักศึกษาคนหนึ่งที่กลายเป็นเพื่อนสนิทของผม คือ อีโด ระหว่างที่เรียนอยู่ ผมใช้เวลากับเขาบ่อยๆ เขาช่วยอธิบายในสิ่งที่ผมไม่เข้าใจ เราพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องสารพัด แบ่งปันทุกข์สุขกันและอธิษฐานด้วยกันเสมอ

ในวันที่ผมไม่มีเงินเหลือแม้แต่บาทเดียว ผมเล่าให้เขาฟัง และอธิษฐานด้วยกัน ผมไม่คาดหวังว่า เขาจะช่วยอะไรผม เพราะเขาเองก็มีเงินน้อยมาก แต่เช้าวันเสาร์ ผมไปดูที่ตู้จดหมาย ก็พบซองจดหมายซองหนึ่ง เปิดดูก็เจอเงินประมาณ 50 เปโซ (ประมาณ 250 บาท) มีมากเกินพอที่จะช่วยผมไปโบสถ์ได้ ผมรู้ทันทีว่า ต้องมาจากอีโดแน่ ผมซาบซึ้งในความรักของเขามาก สำหรับเขา นี่เป็นเงินจำนวนมาก เขาต้องให้ด้วยใจที่เสียสละ พระเจ้าทรงจัดเตรียมผ่านเพื่อนสนิท ที่ผมนึกไม่ถึง วันนั้นเป็นครั้งแรก ที่ผมเรียนบทเรียนแห่งการเลี้ยงดูของพระเจ้า และการวางใจพระองค์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น ทำให้ผมสามารถวางใจพระองค์ในความต้องการหลายอย่างที่ใหญ่กว่านั้น ในโอกาสต่อมา

บทเรียนนอกหลักสูตรอีกอย่างที่พระเจ้าทรงสอน คือ การเชื่อฟังอย่างไม่มีเงื่อนไขทุกๆ เทอม ทางวิทยาลัยจะจัดให้มีวันอธิษฐาน เราจะใช้ทั้งวันอธิษฐานด้วยกันและอธิษฐานส่วนตัว ในวันอธิษฐานทางวิทยาลัยให้หัวข้อพระธรรมจากสดุดี 66:18 เพื่อเราจะใคร่ครวญส่วนตัวตลอดวัน พระธรรมข้อนี้มีใจความว่า “หากข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วไว้ในใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าคงจะไม่ทรงสดับฟัง”

ช่วงที่แยกตัวไปอธิษฐานคนเดียว ผมใคร่ครวญ สดุดี 66:18 หลายครั้ง ทูลถามพระเจ้าว่า ผมยังมีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจไหม ขอได้ทรงสำแดง เพื่อจะได้สารภาพต่อพระองค์ แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงให้ผมนึกถึงเหตุการณ์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นแก่ผม เมื่อประมาณ 12 ปีที่ล่วงมาแล้ว

ผมนึกขึ้นมาได้ ว่าเมื่อประมาณ 12 ปีที่แล้ว ขณะอายุประมาณ 10 ขวบ กำลังเรียนชั้น ป.4 อยู่ ในวันสุดท้ายที่สอบไล่ ผมทะเลาะกับเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่ง เกี่ยวกับการฝีมือที่เขาได้ให้แก่ผม หลังจากครูให้คะแนนแล้ว แต่แล้วเขาเปลี่ยนใจ พยายามจะแย่งคืนจากผม ผมไม่ยอม จึงเกิดการทะเลาะและเกือบจะต่อยกัน ตั้งแต่วันนั้นมาเราก็โกรธกัน และไม่คุยกันอีก

ขณะใคร่ครวญอยู่คนเดียวในวันอธิษฐานนั้น พระเจ้าทรงบอกให้ผมคืนดีกับเพื่อนคนนั้น ตอนแรก ผมมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนั้น โดยให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนานแล้วตั้งแต่สมัยเด็ก เราก็ต่างคนต่างอยู่ ไม่เป็นปัญหาต่อกันและตอนนี้เราก็อยู่กันคนละประเทศ ไม่มีทางที่จะคืนดีกันได้ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าก็เร่งเร้าอยู่ในใจ ให้ผมหาทางคืนดีกับเขา เพื่อพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของผมได้หลังจากหาข้อแก้ตัวที่จะไม่ทำสักพักหนึ่ง ก็ต้องยอมจำนนและพระเจ้าก็ทรงให้สติปัญญาที่จะทำ คือเขียนจดหมายไปขอโทษเพื่อนคนนั้น ที่เราทะเลาะและโกรธกันตั้งแต่เด็ก ผมส่งจดหมายฉบับนั้นไปที่บ้านของผม และขอให้คนที่บ้านช่วยนำไปส่งให้เพื่อนคนนั้น หลังจากผมทำแล้ว สันติสุขอย่างเหลือล้นเกิดขึ้นในใจ ผมแน่ใจได้ทันที ว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานทุกอย่างที่ผมทูลขอในวันนั้น

เมื่อส่งจดหมายไปแล้ว ผมไม่ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้น ไม่แน่ใจว่าเพื่อนคนนั้นจะตอบสนองอย่างไร จนกระทั่งหลังจากนั้นประมาณ 2 ปี ผมเรียนจบ กลับไปที่บ้าน สิ่งแรกอย่างหนึ่งที่ทางบ้านบอกผมคือ เพื่อนคนนั้นถามหาผม ว่าผมจะกลับมาเมื่อไร เขาดีใจมากที่ได้รับจดหมายจากผม

สรรเสริญพระเจ้าในการทรงสอนทุกรูปแบบ ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนในชีวิตประจำวัน เพื่อเราจะเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และเป็นผู้รับใช้ที่พระเจ้าพอพระทัยมากยิ่งขึ้น

แต่พระพรของพระเจ้ามิได้มีเท่านั้นสามปีที่อยู่ที่ฟีเบียส พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีมากยิ่งกว่าการศึกษาและปริญญาบัตร พระองค์ทรงให้สิ่งมีคุณค่าและมีความหมายมากกว่านั้นแก่ผม อย่างที่ผมไม่ได้คิดมาก่อน ซึ่งผมจะเล่าให้ฟังในบทต่อไป

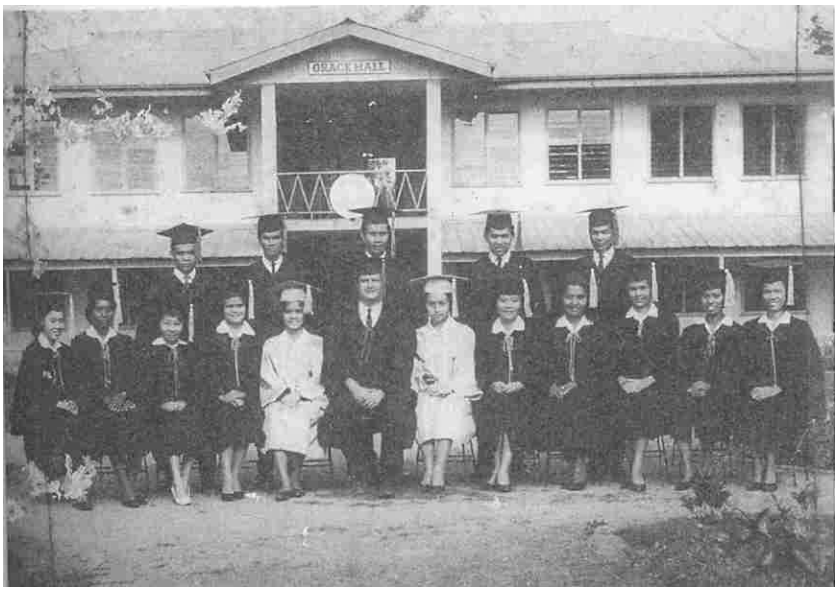
GRACE HALL

รักในต่างแดน

“**ผู้ที่พบภรรยาก็พบของดี และได้รับความโปรดปรานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า**” (สุภาษิต 18:22)

เมื่อผมไปศึกษาพระคริสตธรรมต่อที่ประเทศฟิลิปปินส์ ผมตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะรีบเรียนให้จบแล้วรีบกลับมารับใช้พระเจ้าในประเทศไทย ปกติ หลักสูตรปริญญาตรี คริสเตียนศึกษาต้องใช้เวลาเรียน 4 ปี แต่เนื่องจากผมได้เรียนที่ประเทศไทยแล้ว 2 ปี ทางวิทยาลัยฟีเบียสจึงเทียบหน่วยกิจให้ผม 1 ปี ผมเรียนอีกเพียง 3 ปี ก็สามารถจบได้ จึงทุ่มเทเต็มที่ในการศึกษา ไม่เคยสนใจเรื่องการมีแฟนหรือการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดพิเศษกับเพื่อนนักศึกษาสาวคนใด ยิ่งการจะแต่งงานกับหญิงสาวชาวฟิลิปปินส์คนต่างชาติแล้ว ยิ่งไม่อยากจะคิด เกรงว่าจะปรับตัวเข้าด้วยกันยาก แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวไว้ว่า “ฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราก็สูงกว่าทางของเจ้าและความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น” (อิสยาห์ 55:9) ในการไปศึกษาที่ฟีเบียส พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่า และทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าที่ผมคิดไว้มาก

พบครั้งแรก

เป็นเรื่องแปลก เมื่อสถาบันเปิดเทอมวันแรก นักศึกษาหญิงคนแรกที่มีคนแนะนำให้ผมรู้จักอย่างทางการคือ คุณ เร็กซ์ (Rex ย่อมาจากชื่อเต็ม Resurreccion แปลว่าเป็นขึ้นมาจากความตาย) ซึ่งกลายเป็นภรรยาของผมในปัจจุบัน เพื่อความสะดวกและความเคยชินตามที่คนส่วนใหญ่เรียกเขาในปัจจุบัน ผมจะขอเรียกเขาว่ามาดาม

ผู้ที่แนะนำผมให้รู้จักกับมาดาม เป็นประธานนักศึกษาในปีนั้นชื่อดังงานัน เป็นชาวฟิลิปปินส์ ผมทราบทีหลังว่า คุณดังงานันสนใจมาดาม และพยายามจีบเขามานานแล้ว จึงมีคนพูดแบบล้อเล่น ภายหลังว่า ดังงานันไม่น่าจะแนะนำมาดามให้ผมรู้จักเลยในวันนั้น

สาเหตุที่คุณดังงานันแนะนำให้ผมรู้จักมาดาม เพราะเขาทราบว่า ผมเป็นนักศึกษาต่างชาติและเป็นนักดนตรีคนหนึ่ง สามารถเล่นทรัมเป็ทและไวโอลินได้ อยากให้ผมถวายเพลงพิเศษในวันนมัสการเปิดเทอม เขาต้องการให้ผมพบกับนักศึกษาหญิงซึ่งจะช่วยเล่นเปียโนให้ เมื่อผมถวายเพลงพิเศษ จะได้นัดแนะเวลาซ้อมกันได้ ตั้งแต่นั้นมามาดามกับผมจึงได้ถวายเพลงพิเศษด้วยกันบ่อย ๆแต่ผมไม่ได้คิดอะไรพิเศษเกี่ยวกับเขา

มาดามเป็นเพื่อนร่วมชั้นของผม ในหลักสูตรคริสเตียนศึกษา ในช่วงแรก ๆ ผมไม่มีความรู้สึกพิเศษอะไรกับเขา นอกจากเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งและเขาเป็นนักเปียโนที่เก่งมาก ที่ช่วยเล่นให้ผมเมื่อผมถวายเพลงพิเศษทุกครั้ง แท้จริง ทางวิทยาลัยให้เราเล่นดนตรีด้วยกันบ่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการออกไปประชาสัมพันธ์ และแนะนำสถาบันตามคริสตจักรต่างๆ เรามักไปร่วมกับคณะนักร้องของสถาบัน เราเคยไปเล่นเพลงพิเศษร่วมกับคณะนักร้องถึงฐานทัพของทหารอเมริกันที่ค่ายทหารซูบิก และที่ค่ายทหารคล๊ากฟิลด์ ซึ่งเป็นค่ายทหารใหญ่ที่สุดของอเมริกาในฟิลิปปินส์

จุดเริ่มต้นแห่งการเปลี่ยนแปลง

ผมไม่ได้สนใจเรื่องของคู่ครอง จนกระทั่งประมาณกลางปีที่สองของการศึกษาเวลานั้น ผมศึกษาวิชาหนึ่ง จำไม่ได้ว่า เป็นวิชาอะไร ผมเลือกค้นคว้า เพื่อทำรายงานเรื่องการเลือกคู่ครองตามน้ำพระทัยพระเจ้า เพราะมีหลายคนตั้งคำถามว่า รู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่จะเป็นคู่พระพรของเขา ในระหว่างที่ค้นคว้าอยู่ ผมเริ่มเห็นความสำคัญที่จะต้องคิดถึงเรื่องคู่ครอง เพราะในประเทศไทยมีคริสเตียนไม่มากนักจึงมีความจำกัดในการเลือก หากเลือกคนผิด ก็จะคิดจนตายกลายเป็นอุปสรรคในการรับใช้และในช่วงเดือนกันนั้น ก็มีอาจารย์ท่านหนึ่ง หนุนใจนักศึกษาให้อธิษฐานเผื่อเรื่องคู่ครองตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่อจะไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลองและพระเจ้าจะทรงนำให้ได้พบคนที่เหมาะสม

เหมือนตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ” หลังจากผมอธิษฐานไม่นาน ก็มีเพื่อนผู้ชายมายุให้สนใจนักศึกษาหญิง 2-3 คน คนหนึ่งมีเชื้อสายเวียดนามคนหนึ่งเชื้อสายจีนอีกคนหนึ่ง เชื้อสายญี่ปุ่น ผมสังเกตทั้งสามคนนี้แล้ว มีความรู้สึกว่า พวกเขาคงจะไม่ปฏิเสธผม หากผมจีบเขา และเมื่อพิจารณาตามหลักการที่ค้นคว้ามาเกี่ยวกับการเลือกคู่ครองก็เข้าข่ายที่ผมควรจะให้ความสนใจ แต่จะแน่ใจได้อย่างไรว่าใครเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผม

ในที่สุด เมื่อจะตัดสินใจจริงๆ หลักการที่ได้เรียนรู้มา ก็ไม่สามารถให้คำตอบอย่างแท้จริง ผมจึงตัดสินใจใช้วิธีอธิษฐานกับพระเจ้า ขอทรงช่วยผมแบบง่าย ๆ คือหากผู้ใดเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ขอให้ผม สนใจเขา นึกถึงเขาอย่างไม่มีวันเสื่อมคลายหากไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ ขอให้ความสนใจนั้น ได้จางหายไป หลังจากอธิษฐานระยะเวลาหนึ่ง ปรากฏว่า ความสนใจที่จะจีบพวกเขาเป็น

แฟนก็หายไปทีละคนๆ จนไม่มีความสนใจต่อใครเป็นพิเศษเหลืออยู่อีก จึงสรุปว่าคนเหล่านี้ ไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเจ้า

ตกหลุมรัก

ผมยังไม่ล้มเลิกความตั้งใจที่จะอธิษฐานเผื่อคู่ครอง ได้อธิษฐานกับอีโดเพื่อนสนิทบ่อยๆ จนกระทั่งปลายเทอมที่ 1 ของปีที่ 2 ผมเกิดความสนใจมาดามเป็นพิเศษขึ้นมา ทั้งๆ ที่มีความรู้สึกเป็นเพื่อนมาตลอด อีโดก็เชียร์ผมมาก เมื่อพิจารณาตามหลักการต่างๆ แล้ว เห็นว่าส่วนใหญ่สนับสนุนความคิดของผม แต่มีข้อสังเลใจบางอย่าง ทำให้ไม่แน่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่น

เธอเป็นชาวฟิลิปปินส์ อาจปรับตัวเข้ากับคนไทยยากไหม?

เธอจะสนใจอยากเป็นแฟนและแต่งงานกับผมไหม? เพราะดูไม่ค่อยออกว่าเธอชอบผมหรือเปล่า บางครั้ง ดูเหมือนชอบ แต่บางครั้งเฉยๆ

ผมจะเอาชนะคู่แข่งที่เป็นเพื่อนนักศึกษาชายชาวฟิลิปปินส์ได้ไหม?

เวลานั้นมาดามเป็นดาราของวิทยาลัย เพราะของประทานของเธอในการเล่นเปียโนเป็นที่ปรารถนาของผู้ชายส่วนใหญ่เพื่อจะช่วยในการรับใช้ มีหลายคนกำลังจะจีบเธออยู่ และชาวฟิลิปปินส์ค่อนข้างโรมันติก รู้วิธีจีบได้ดีกว่าผมมาก

ครอบครัวเธอล่ะ จะยอมให้เธอแต่งกับผมไหม?

ความจริงมาดามกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่ยังเด็กมาก คุณพ่อของมาดามสมัครเป็นทหารเรือในกองทัพของอเมริกันในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง จึงได้สัญชาติอเมริกัน ลูกทุกคนได้สัญชาติอเมริกันโดยอัตโนมัติ คุณแม่เสียชีวิตเมื่อมาดามอายุประมาณ 1 ขวบ และคุณพ่อเสียชีวิตเมื่อมาดามอายุประมาณ 2

ขวบ พี่สาวคนโตของมาดามจึงเป็นผู้ดูแลน้องๆ ทุกคนตั้งแต่นั้นมา มาดามมีพี่ทั้งหมด 6 คน คนโตสุดเป็นพี่ชายนอกนั้นเป็นพี่สาว มาดามเป็นคนเล็กสุด

พระเจ้าทรงอวยพรพี่สาวมาดาม ได้แต่งงานกับนักธุรกิจคนจีนที่ดี และร่ำรวยมากเขารับพี่น้องของมาดามทั้งหมด 7 คน มาอุปการะด้วยความเต็มใจ ดูแลพวกเขาอย่างดีที่สุด เหมือนลูกของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาดาม ซึ่งเป็นน้องคนสุดท้อง พี่เขยรักมาดามมากเป็นพิเศษ ซื้อเสื้อผ้าอย่างดีมาให้สวมใส่เสมอ ให้เรียนเปียโน และซื้อแกรนเปียโนให้มาดามเล่น ตั้งแต่มาดามอายุเพียง 6 ขวบ

ส่วนตัวผม เป็นคนต่างชาติ พวกเขาไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าผมเลย จะไว้วางใจให้มาดามแต่งงานกับผม แล้วพาไปอยู่แดนไกลได้อย่างไร

ผมจึงอธิษฐานร่วมกับอีโดมากขึ้น และอธิษฐานแบบเดียวกันที่เคยอธิษฐานมาก่อนขอพระเจ้าทรงช่วย หากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่เธอจะเป็นคู่พระพร ขอให้ผมสนใจเธอมากๆ อย่างไม่เสื่อมคลาย หากไม่ใช่ ขอให้ความสนใจนั้นหลุดหายไป

ในกรณีของมาดาม ครั้งนี้หลังจากอธิษฐาน ความรู้สึกที่สนใจเธอไม่ยอมลดน้อยลง แต่กลับยิ่งเพิ่มทวี จนกลายเป็นความรู้สึกที่รักเธอ ผมเข้าใจเป็นครั้งแรก ว่าการตกหลุมรักคืออะไร มีความรู้สึกว่าจะขาดเธอไม่ได้ แต่ก็ยังไม่มั่นใจน้ำพระทัยของพระเจ้าแบบร้อยเปอร์เซ็น ประกอบ กับความตั้งใจที่จะขอจีบหญิงสาว เพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่อยากจีบหลายคน ทำให้ตัวเองและหญิงสาวต้องผิดหวังเจ็บปวดหัวใจ จึงยิ่งทำให้รู้สึกทรมานใจมากขึ้น

นอกจากนั้น ผมไม่แน่ใจว่าเธอจะมีความรู้สึกรักผมบ้างหรือไม่ เป็นครั้งแรกในชีวิตเช่นกัน ที่ผมอธิษฐานอดอาหารแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า จนค่อนข้างมั่นใจว่าพระเจ้า จะทรงนำในเรื่องนี้ จึงเขียนจดหมายขอนัดคุยกับเธอ โดยต้องขออนุญาตจากอาจารย์ฝ่ายปกครองก่อน อาจารย์อนุญาตให้ไปคุยที่บ้านของท่านโดยมีท่านเองเป็นผู้ดูแล

เนื่องจากขาดประสบการณ์ในการจีบสาวอย่างโรแมนติกแบบชาวฟิลิปปินส์ ผมก็คิดว่าหากมาดามจะยอมเป็นแฟนและแต่งงานกับผม คงต้องเป็นเพียงสาเหตุเดียวคือมีภาระใจที่จะไปเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย ผมจึงเตรียมแผนที่ประเทศไทยไปคุยกับมาดาม กางแผนที่บนโต๊ะให้ดู บอกให้มาดามทราบถึงความต้องการของประเทศไทยในการประกาศข่าวประเสริฐ สรุปโดยบอกมาดามว่า ประเทศไทยต้องการคนอย่างมาดามไปเป็นมิชชันนารีและถามมาดามว่า สนใจไหมที่จะไปเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย

ดูเหมือนมาดามฟังด้วยความตั้งใจ แต่ไม่ให้คำตอบอะไร เราคุยถึงเรื่องอื่นอีกหลายอย่าง ตามประสาเพื่อนที่เคยใกล้ชิดมาก่อน เวลาการคุยผ่านไปรวดเร็วมาก จนอาจารย์ที่เฝ้าดูเราอยู่เตือนว่า หมดเวลา 15 นาทีในการคุยแล้ว เราจึงต้องยุติด้วยความเสียดาย

หลังจากการคุยในวันนั้น ผมรู้สึกโล่งใจ ที่ได้ทำให้มาดามรู้ถึงความรู้สึกของผมที่มีต่อเขา แม้จะเป็นในทางอ้อม แล้วรอคอยคำตอบจากมาดามด้วยความหวัง

ความรักเบ่งบาน

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของผมเร็วกว่าที่คิด หลังจากนั้นไม่นาน มาดามมีทีท่าจะรับข้อเสนอของผม และตอบรับที่จะเป็นแฟนของผมอย่างเปิดเผย

มีคนแนะนำว่า หากจะจีบสาวฟิลิปปินส์ และอยากแต่งงานกับเธอ จะต้องจีบครอบครัวของเธอด้วย หากคนในครอบครัวเธอชอบพอและเห็นด้วย ก็จะมีหวัง ผมจึงไปหามาดามที่บ้านช่วงปลายสัปดาห์บ่อยๆ ไปเล่นดนตรีด้วยกัน ทำให้คนในครอบครัวชอบใจ ยินดีให้เราเป็นแฟนกันได้ แท้จริงครอบครัวของมาดามเป็นผู้ที่รักพระเจ้ามาก พวกเขาให้ห้องใหญ่ห้องหนึ่งที่บ้าน ซึ่งเมื่อก่อนเป็นโกดังเก็บของ ดัดแปลงทำเป็นที่นมัสการของคริสตจักร และพวกเขาเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ร้อนรน สัตย์ซื่อมาก

หลังจากได้คบเป็นแฟนกันระยะหนึ่ง จนถึงปลายการศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผมกำลังจะจบการศึกษา ผมเห็นว่าทางที่ดีที่สุด คือทำพิธีหมั้นกับมาดาม แล้วแต่งงานหลังจากจบพาเธอกลับประเทศไทย ซึ่งมาดามก็เห็นด้วย เมื่อปรึกษากับทางครอบครัว ทางครอบครัวก็ไม่ขัดข้อง เราจึงตกลงจัดงานหมั้นอย่างเป็นทางการ ในวันที่ 13 เดือนธันวาคม ปี 1967

เมื่อรักมีอุปสรรค

ดูเหมือนทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยดี แต่ก็ต้องเกิดการสะดุดสองครั้ง จนทำให้เกือบไม่ได้หมั้นและแต่งงานกัน

ครั้งแรก ก่อนจะหมั้นไม่นาน เพื่อนสนิทของครอบครัวมาดามคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนักธุรกิจได้มาประเทศไทย แล้วกลับไปเล่าให้ฟังว่า ต้องคิดให้ดี หากจะให้มาดามแต่งกับคนไทย เพราะรู้สึกว่าคนไทยไม่ค่อยให้เกียรติแก่สตรี เห็นพวกสตรีไทยทำงานหนักมาก แบกอิฐแบกปูนในการก่อสร้าง พี่เขยและพี่สาวฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจมากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่เขย ซึ่งหวงแหนมาดามเป็นพิเศษ เริ่มคิดจะไม่ให้มีการหมั้น

แต่ขอบพระคุณพระเจ้า อุปสรรคที่เกิดขึ้น ทำให้ผมได้อธิษฐานมากขึ้น พระเจ้าเองทรงเปิดทางและแก้ไขสถานการณ์ ซึ่งเราเองไม่อาจทำได้ หลังจากนั้น ผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงมากท่านหนึ่ง ซึ่งคนในครอบครัวนับถือมากมารับใช้ที่ประเทศไทยร่วมกับคริสตจักรใน ซี เอ็ม เอ มิชชัน ได้พบกับอาจารย์และแหม่มมาร์ติน ท่านทั้งสองได้ให้ดูสถานที่ที่ผมจะรับใช้ รวมทั้งที่พัก เมื่อผมกลับประเทศไทย ผู้รับใช้ท่านนี้กลับไปที่มะนิลา เล่าให้คนในครอบครัวฟัง ว่าไม่ต้องเป็นห่วงใดๆ เขาได้เห็นที่ทำงานและที่พักของผมแล้ว ขอให้สบายใจได้ คนในครอบครัวจึงเกิดความมั่นใจ และในที่สุดก็อนุญาตให้ทำพิธีหมั้นตามที่วางแผนไว้

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกอย่างและอวยพรงานหมั้น เราทำพิธีในเวลาเย็นที่บ้านของมาดาม อาจารย์ส่วนใหญ่จากวิทยาลัยฟีเบียส รวมทั้งผู้อำนวยการได้มาร่วมงานศาสนาจารย์โมเสส คิง ซึ่งผมเคยร่วมรับใช้ที่คริสตจักรของท่าน ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของคุณพ่อผมในการสู่ขอ และมีเพื่อนร่วมชั้นหลายคนมาเป็นสักขีพยาน บรรยากาศการหมั้นดีมาก ชาวฟิลิปปินส์โดยทั่วไป ไม่มีงานหมั้นแบบนี้ ชายหนุ่มหญิงสาวที่รักกันคิดจะแต่งงานจะหมั้นกันเองอย่างง่าย ๆ แบบชาวตะวันตกโดยมอบแหวนให้เป็นส่วนตัว แล้วประกาศให้คนอื่นทราบภายหลัง คนที่มาร่วมงานในเย็นวันนั้นจึงบอกว่าเหมือนงานแต่งแล้ว

ก่อนจะเรียบจบในเดือนพฤษภาคม 1968 ผมกับมาดามก็คิดกันว่า เราน่าจะแต่งทันทีภายในเดือนมิถุนายน เพื่อจะได้กลับไปรับใช้พระเจ้าในประเทศไทย แต่ทางครอบครัวของมาดามไปยอมอนุญาตทันที ต้องการเวลาที่จะพิจารณาให้รอบคอบมากขึ้น เวลาล่วงเลยไปจนเกือบจะจบการศึกษาแล้ว ด้วยความเป็นห่วง ผมคิดว่า หากมีผู้ใหญ่ของผมจากประเทศไทย เขียนจดหมายมาขอร้องผู้ใหญ่ของมาดามในเรื่องการแต่งงาน ผู้ใหญ่ของมาดามอาจจะตัดสินใจได้ง่ายขึ้น จึงขอให้อาจารย์และแหม่มมาร์ตินที่กรุงเทพฯ ทำหน้าที่แทนคุณพ่อคุณแม่ของผม ช่วยเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษมาหนุนใจและขออนุญาตผู้ปกครองของมาดามให้มาดามแต่งงานกับผมในเดือนมิถุนายน เพื่อจะได้ไปรับใช้ในประเทศไทยด้วยกัน

แทนที่จะช่วย ผู้ปกครองของมาดามกลับโกรธ หาว่าผู้ใหญ่ของผมบังคับใจพวกเขา เร่งเร้ามากเกินไป ไม่ให้เกียรติ พวกเขาถึงกับพูดกับมาดามว่า ให้ยกเลิกงานแต่งงานที่คิดไว้

มาดามเป็นคนที่อ่อนสุภาพ และเชื่อฟังผู้ใหญ่ในครอบครัว เธอไม่พูดขัดแย้งใด ๆ บอกกับผู้ใหญ่ว่า ยินดีเชื่อฟังผู้ใหญ่ทุกประการ เมื่อมาดามเอาเรื่องนี้มาบอกผม ผมตกใจพอสมควร จึงนำเรื่องนี้มาอดอาหารอธิษฐานกับพระเจ้า เพราะผมเองไม่มีทางจะเปลี่ยนใจผู้ใหญ่ของมาดามได้ การมีชีวิตคู่สอนผมให้อดอาหารอธิษฐานหลายครั้ง ในที่สุด โดยการทรงนำของพระเจ้า ทางครอบครัวก็ค่อยๆ เข้าใจ ในความจำเป็นที่จะต้องรีบจัดงานแต่งงานและกลับประเทศไทย และให้อนุญาตให้ทำพิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการยังความปีติยินดีแก่พวกเรามาก

งานแต่งสุดหรู

ในการเตรียมงานแต่งงาน เราสองคนตัดสินใจว่า จะทำแบบเรียบง่ายที่สุด เพราะผมเพิ่งจบการศึกษา ยังไม่มีรายได้อะไร และไม่อยากรบกวนทางบ้านผมที่ประเทศไทยให้ส่งเงินมาสำหรับงานแต่งงาน เราคิดจะจัดงานเลี้ยงแบบง่ายๆ โดยมีขนมปังแซนวิชและน้ำหวานเท่านั้น แต่จะเน้นในความศักดิ์สิทธิ์และความหมายของพิธี ความจริงชาวฟิลิปปินส์ทั่วไปที่ฐานะไม่ได้ร่ำรวย ล้วนจัดงานแต่งแบบง่าย ๆ อย่างนี้

แต่เมื่อใกล้จะถึงเวลาทำบัตรเชิญและเตรียมงานแต่ง พวกญาติทั้งหลายต่างบอกว่า จะจัดงานแบบง่าย ๆ ไม่ได้ เพราะครอบครัวของพวกเขาค่อนข้างมีหน้ามีตาในสังคม ญาติพี่น้องในครอบครัวจึงต่างช่วยกัน เพื่อให้งานแต่งดูดียิ่งขึ้น มีญาติคนหนึ่งอาสาทำบัตรเชิญให้ เป็นบัตรออกแบบอย่างดี ราคาแพงกว่าที่เราคิดไว้มาก พี่เขยขอรับผิดชอบในงานเลี้ยง โดยจัดอาหารโต๊ะจีน ที่ภัตตาคารจีนมีชื่อแห่งหนึ่ง พวกหลานๆ ซึ่งมีสิบกว่าคน ล้วนอยากมีส่วนในพิธี จึงให้พวกเขาเป็นเด็กโปรยดอกไม้บ้าง ถือพระคัมภีร์บ้าง ถือใบสำคัญการสมรสบ้าง และยังมีเพื่อนเจ้าสาว 5 คน เพื่อนเจ้าบ่าว 5 คน จนกลายเป็นงานแต่งที่ใหญ่และหรูหรามาก มีขบวนเจ้าสาวและเจ้าบ่าวที่ใหญ่มาก ที่ชาวต่างชาติเรียกว่า Grand Wedding ซึ่งคนฐานะดีเท่านั้น จึงจะจัดได้

การทรงจัดเตรียมพิเศษหลังแต่งงาน

อย่างแรกคือการฮันนีมูน ตามธรรมเนียมของคนรุ่นใหม่ หลังแต่งงาน คู่สมรสจะต้องไปฮันนีมูน แต่เนื่องจากผมไม่มีเงิน จึงไม่สามารถไปไหนได้ พี่สาวคนหนึ่งของมาดามมาถามว่า ไม่ไปฮันนีมูนหรือ เราก็ตอบตรงๆ ว่า อยากไปเหมือนกัน แต่ไม่มีเงินเขาจึงชวนว่า “งั้น เราไปด้วยกันทั้งครอบครัวเลย” ซึ่งเราก็ไม่ขัด นับเป็นประสบการณ์ที่ดีมาก ที่ไปฮันนีมูนด้วยกันทั้งครอบครัว 30 กว่าคน แต่เราไม่รู้สึกอึดอัดใจอะไร เพราะพวกเขาเข้าใจเราดี ให้พวกเรามีเวลาตามลำพังด้วยกันมากที่สุด แต่ก็มีเวลาสนุกกับครอบครัวด้วย ขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับการทรงจัดเตรียมแบบพิเศษนี้

สิ่งต่อมาคือที่พักอาศัย หลังแต่งงาน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมที่พักอาศัยที่บ้านของพี่สาวอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกัน เพื่อรอความพร้อมที่จะกลับประเทศไทย เราอยู่กันแบบง่ายๆ ไม่ต้องปรับตัวอะไรมากนัก

การปรับตัวที่คิดไม่ถึง

วันหนึ่ง เกือบจะเกิดเรื่องใหญ่ ผมได้รับทุเรียนกวนขวดหนึ่งจากพี่น้องคนไทย คนหนึ่งที่มาศึกษาที่ฟีเบียส ผมดีใจมาก เพราะไม่ได้กินมานาน ขณะที่กำลังจะเปิดกินภรรยาผมมาจากไหนไม่ทราบบอกว่าได้กลิ่นเหม็นเหมือนขยะที่เน่า จึงตามมาดู แล้วพบว่าสิ่งที่ส่งกลิ่นเหม็นมากคือทุเรียนกวนในมือผมนั่นเอง ชาวฟิลิปปินส์ที่อยู่มะนิลาส่วนใหญ่ไม่ชอบทุเรียน สำหรับพวกเขา ทุเรียนมีกลิ่นเหม็นมากจนพวกเขาทนไม่ได้

ภรรยาผมเป็นคนเกลียดทุเรียนมาก ยื่นคำขาดทันที บอกว่า “จะเลือกทุเรียนหรือเลือกฉัน” แน่นอน ผมต้องเลือกภรรยา จึงต้องทิ้งทุเรียนกวนไปอย่างน่าเสียดายที่สุด แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ความรักและความสัมพันธ์ของสามีภรรยาต้องมาก่อนทุกสิ่ง

อีกอย่าง คือ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางกลับประเทศไทย เนื่องจากทางครอบครัวมาดามยังไม่อยากให้พวกเราจากไปไกลทันที พวกเขาอยากรู้จักผมมากขึ้นด้วย จึงขอให้เราอยู่ที่ฟิลิปปินส์อีกสักระยะหนึ่ง ประกอบกับพวกเรายังไม่มีค่าเดินทางกลับ จึงยอมอยู่ไปก่อน ขอพระเจ้าทรงประทานค่าเครื่องบินให้แก่เราทั้งสองในเวลาที่เหมาะสม โดยที่เราไม่ได้บอกใคร เกี่ยวกับความต้องการนี้เลย และคนส่วนใหญ่ก็ไม่คิดว่า เราจะมีปัญหาเรื่องนี้

หลังจากอยู่ต่อประมาณ 2 เดือน เราก็ได้รับเชิญจากวิทยาลัยฟีเบียสให้ไปแบ่งปันกับนักศึกษาเกี่ยวกับแผนการรับใช้ของเราในประเทศไทย พวกเราก็ไปเล่นดนตรี ถวายเพลงพิเศษ และแบ่งปันงานที่จะทำ หลังจากแบ่งปันเสร็จ อาจารย์ที่รับผิดชอบก็มอบขวัญให้เรา ซึ่งเป็นเงินถวายของนักศึกษา เพื่อมีส่วนร่วมในการรับใช้ของเราในประเทศไทย

เมื่อกลับไปถึงบ้าน เปิดซองดู มีเงินมากพอสำหรับค่าเดินทางของเราพอดี พระเจ้าทรงมีวิธีจัดเตรียมสำหรับความต้องการของเรา ในวิธีที่หลายครั้งเราคิดไม่ถึงและไม่ได้คาดหวัง ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงสอนเราให้รู้จักไว้วางใจพระองค์มากยิ่งขึ้นในทางปฏิบัติ ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเราอย่างเลี้ยงแกะ เราจะไม่ขัดสน

หลังจากนั้นไม่นาน เราก็ได้เดินทางกลับมาประเทศประเทศไทยในเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนด ภรรยาของผมได้กลายเป็นเพื่อน และเพื่อนร่วมงานที่สนิทและดีที่สุดของผมตั้งแต่นั้นมา และเขาอยู่เบื้องหลังจากรับใช้และความสำเร็จของผมทุกอย่าง

รสชาดแรกแห่งการรับใช้

“ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระเจ้า และเป็นผู้อารักขาสิ่งลำลึกของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 4:1)

หากเปรียบเป็นนักมวย นี่เป็นครั้งแรกที่ผมขึ้นเวทีแบบนักมวยอาชีพ คือได้รับใช้เต็มเวลา หลังจากผมและภรรยาได้กลับมาประเทศไทยปลายปี 1968 การรับใช้เต็มเวลาครั้งแรกของเราทั้งสองนับว่ามีรสชาติเข้มข้น เริ่มจากการปรับตัวในการเป็นอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภรรยาของผม ซึ่งเป็นชาวฟิลิปปินส์ แม้จะเป็นชาวเอเชียด้วยกัน การปรับตัวน่าจะง่ายกว่าชาวตะวันตก แต่ก็ต้องมีการปรับตัวไม่น้อย เช่น อาหารการกิน ภาษา เป็นต้น การปรับตัวในการมีลูกติดๆ กัน 3 คน เกือบจะปีละคน ส่วนการรับใช้ ก็มีรสชาติหลากหลายน่าท้าทาย ยกเว้นการเป็นศิษยาภิบาล เพราะยังกลัวอยู่ คิดว่าตลอดชีวิตนี้ คงจะไม่รับใช้ในการเป็นศิษยาภิบาล เนื่องจากลักษณะงานที่ผมทำ ทำให้ผมมีอิสระ ได้เดินทางบ่อยๆ ไปเกือบทั่วประเทศ จึงได้รู้จักสังคมคริสเตียนอย่างกว้างขวาง การรับใช้ยกแรกนี้จึงมีสีสัน และน่าตื่นเต้นมาก

การปรับตัว

เมื่อกลับถึงประเทศไทย ผมเข้าทำงานทันที ร่วมกับกองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ของซี เอ็ม เอ มิชชั่น โดยมีอาจารย์และแหม่มมาร์ตินเป็นผู้รับผิดชอบท่านทั้งสองปฏิบัติต่อผมเหมือนลูกของท่านเอง ดูแลเอาใจใส่เราทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องที่พักอาศัย

ที่พักแห่งแรกของเรา คือ ห้องทำงานห้องหนึ่งที่ชั้นล่างของบรรณาศาสตร์ จำได้ว่า ใส่เตียงคู่เข้าไปตัวหนึ่ง ก็เต็มห้องพอดี แต่เราพักที่นั่นเพียงชั่วคราว จนกว่าจะหาบ้านพักได้ จึงไม่รู้สึกลำบากใจอะไร ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ภรรยาผมพร้อมที่จะปรับตัวในทุกสถานการณ์ เราอยากได้บ้านพักที่อยู่ใกล้ที่ทำงานมากที่สุด เพื่อจะไม่ต้องเสียเวลาในการเดินทาง หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีคนแนะนำบ้านไม้สองชั้นหลังหนึ่ง ติดกับที่ทำงาน แต่อยู่ในถิ่นสลัม ชั้นบนมีห้องนอนหนึ่งห้อง แต่ไม่มีฝาผนังทั้งสองข้าง เจ้าของบ้านที่ให้เช่าบอกว่า ไม่เคยมีปัญหา เราตัดสินใจเช่าบ้านหลังนั้น เพราะสะดวกมากในการไปทำงานเดินไปเพียงนาทีเดียวก็ถึง

เมื่อได้เข้าไปอยู่ในบ้านพักจริง ๆ ภรรยาผมต้องปรับตัวมาก เขาเคยอยู่ในบ้านที่ใหญ่ สวย มีอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ครบครัน มีคนรับใช้คอยช่วยอยู่ตลอดเวลา แต่ที่บ้านหลังนี้ ไม่มีอะไรเลย สภาพห่างไกลจากบ้านที่เขาเคยอยู่มาก แถมข้างล่างของบ้านยังมีน้ำขังบ่อยๆ ส่งกลิ่นเหม็นและมียุงมาก กลางคืนแทบจะอ้าปากไม่ได้ เพราะยุงจะบินเข้าปากทันทีแต่ด้วยหัวใจที่พร้อมจะเป็นคู่อุปถัมภ์ของสามี

และพร้อมที่จะเป็นผู้รับใช้พระเจ้า จึงยินดีอยู่ในทุกที่และทุกสภาวะ ภรรยาผมลงมือทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อให้บ้านน่าอยู่มากขึ้น เขาทาสีภายในบ้านด้วยตัวเอง ทำผ้าม่านใส่ตามผนังต่างๆ ซื้อผ้ายางมาปูพื้น ทำให้ภายในบ้านดูสวยงามน่าอยู่ขึ้นมาก แม้จะอยู่ในถิ่นสลัม

แต่สิ่งที่รบกวนภรรยาผมมากคือ คือ เสียงตำน้ำพริกและกลิ่นแกงจากเพื่อนบ้านทุกวัน ภรรยาผมไม่ชินกับกลิ่นนั้น อีกอย่างที่รบกวนมาก คือ เพื่อนบ้านครอบครัวหนึ่งที่อยู่ติดกัน เป็นสามีภรรยา ทั้งคู่เมาเหล้า และส่งเสียงด่ากันทุกวัน เป็นที่น่ารำคาญมาก บางครั้งก็แก้ผ้านอนบนพื้น แต่ภรรยาผมก็ทนเอา ซึ่งเป็นการแสดงออกของความรักที่แท้จริงต่อครอบครัว “ความรักนั้นก็อดทนนาน”

หลังจากอยู่ที่บ้านหลังนี้ไม่นาน โจรก็เข้าบ้านอย่างน้อยสองครั้ง ขโมยของมีค่าบางอย่างไป เราจึงต้องให้ช่างมากั้นผนังชั้นบนทั้งสองข้าง และใส่กรงเหล็กที่หน้าต่างทุกบาน แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่ชีวิตของเราปลอดภัย และสุขภาพก็แข็งแรง ท่ามกลางความสกปรกของสิ่งแวดล้อม

ประสบการณ์รับใช้ที่หลากหลาย

งานรับใช้เต็มเวลาของผมอยู่ที่กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ หรือเรียกย่อๆ ว่า บรรณาศาสตร์ ซึ่งเป็นพันธกิจทางด้านสิ่งตีพิมพ์ของคณะซี เอ็มเอ มิชชั่น ตั้งอยู่ที่ ซอย 13 ถนนประดิพัทธิ์ สะพานควาย โดยมีอาจารย์มาร์วิน มาร์ติน มิชชันนารี ซี เอ็ม เอ ชาวอเมริกัน เป็นผู้อำนวยการ และแหม่มมาร์ติน ภรรยาของท่าน เป็นผู้ดูแลการผลิต การจำหน่าย และเป็นบรรณาธิการ ตอนนั้น ผมยังกลัวการเป็นศิษยาภิบาลมาก จึงพึงพอใจกับการรับใช้ในพันธกิจนี้ ในสมัยนั้น คือปี 1968 กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์นับได้ว่าเป็นหน่วยงานทางด้านวรรณกรรมคริสเตียน ระดับแนวหน้าแห่งหนึ่งในประเทศไทย เป็นสำนักพิมพ์ และจำหน่ายหนังสือ วรรณกรรมต่างๆ ของคริสเตียน

สิ่งที่ขอบพระคุณพระเจ้าในการรับใช้ที่บรรณาศาสตร์เวลานั้น คือผมมีโอกาสได้เรียนรู้ และรับประสบการณ์ในพันธกิจที่หลากหลาย จึงทำให้ได้คลุกคลีกับสังคมคริสเตียนในวงกว้าง

ที่บรรณาศาสตร์ นอกจากมีการผลิตและจำหน่ายใบปลิว หนังสือคริสเตียนที่เป็นทั้งหนังสือทั่วไปและตำรา เพลงชีวิตคริสเตียน คู่มือสอนรวีวารศึกษา ยังมีพันธกิจอื่นหลายอย่าง เช่น บทเรียนทางไปรษณีย์ ซึ่งตอนนั้น มีคนสมัครเรียนอยู่หมื่นกว่าคนวาระสาร “พระคริสตธรรมประทีป” ที่มีผู้สมัครเป็นสมาชิกทั่วประเทศ รายการวิทยุสอนพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษของ Back to the Bible Broadcast

งานใหญ่อย่างหนึ่ง ที่บรรณาศาสตร์ช่วยดูแลและรับผิดชอบในสมัยนั้น คืองานขององค์การประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกบ้าน ซึ่งมีเป้าหมายในการแจกใบปลิวให้ครบทุกบ้านในประเทศไทย ร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่น สมัยนั้น นอกจากคริสตจักรแต่ละแห่งอาสาในการแจกแล้ว เรายังว่าจ้างทีมงานให้ออกไปแจกเต็มเวลาด้วย โดยจัดเป็นทีมในภาคต่างๆ บุคคลท่านหนึ่ง ที่ช่วยเราในการประสานงาน และตรวจสอบการแจกใบปลิวของทีมในที่ต่างๆ คืออาจารย์ประยูร ลิมหุตเสรณี

งานอีกอย่างที่เราเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิก คือ การแปลและพิมพ์พระคัมภีร์ฉบับอมตธรรม (Living Bible) ต่อมา ได้มอบหมายให้องค์การอมตธรรมเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ เนื่องจากผมไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ใด ผมจึงมีอิสระเดินทางไปเทศนาตามโบสถ์และตามค่ายต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด ในสมัยนั้น มีนักเทศน์ไม่มาก ผมจึงได้รับเชิญเสมอจากหลายกลุ่มให้ไปช่วยเทศนาในโอกาสต่างๆ จึงทำให้ผมได้รู้จักคริสตจักร หน่วยงานคริสเตียน และผู้รับใช้พระเจ้าอย่างกว้างขวาง

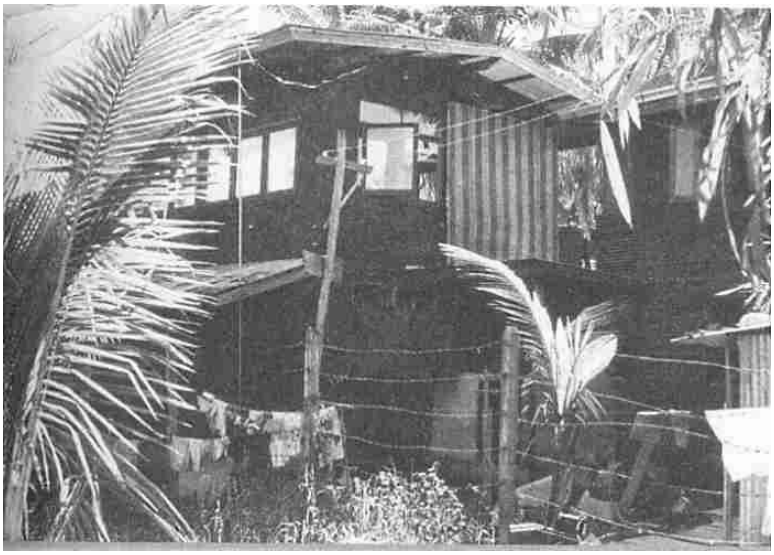

บทเรียนแห่งการยอมจำนน

ตามที่กล่าวมา ในสมัยก่อน มีนักเทศน์ไม่มากที่สามารถไปเทศนาตามที่ต่างๆ ได้ เมื่อผู้นำคริสเตียนทราบว่า ผมจบพระคริสตธรรมจากต่างประเทศ จึงเข้าใจว่า ผมจะเทศนาได้ดี จึงมีหลายที่ติดต่อผมมา ให้ไปช่วยเทศนาหรือสอน แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผมยังไม่ได้เรียนวิชาเทศนา และกลัวการเทศนาด้วย แต่เมื่อมีคนเชิญมา เพื่อไม่ให้ขายหน้า ที่อุตส่าห์ไปเรียนจากเมืองนอก ก็ต้องไป ผมใช้วิชาหลักการพูด และวิชาหลักการสอนช่วยในการเทศนา หลายคนฟังแล้วบอกว่าได้รับพระพร ทำให้มีกำลังใจ และกล้าที่จะเทศนามากขึ้น

ต่อมา ผมได้รับการเชิญจากอาจารย์จอห์น เดวิส ซึ่งเป็นผู้อำนวยการของศูนย์พระคริสตธรรมพะเยา ให้ไปเทศนาฟื้นฟู ประจำปีของศูนย์ ร่วมกับอาจารย์สุข พงษ์น้อย ผมรู้สึกกลัวและลังเลใจมาก เพราะการประชุมฟื้นฟูที่ศูนย์พะเยาในสมัยนั้นเป็นงานใหญ่ มีคนมาร่วมไม่น้อยกว่า 500-600 คน ผมไม่เคยไปเทศน์ที่ไหน ที่มีคนมากอย่างนี้ นอกจากนั้น จะเทศนาร่วมกับอาจารย์สุข พงษ์น้อย ซึ่งเป็นนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงมาก ผมยังเป็นนักเทศนามือใหม่ ยังไม่เคยเรียนหลักการเทศนาเป็นเรื่องเป็นราวมา

ก่อน จะไปเทศนาได้อย่างไร แต่หลังจากได้อธิษฐานระยะหนึ่ง ผมก็รับปากไปเทศนาที่นั่น แม้ยังมีการลังเลใจอยู่ โดยใช้เวลามากตอนเช้ามืดทุกวัน ในการอธิษฐาน ขอการทรงนำและทรงช่วยของพระเจ้า

เช้ามืดวันหนึ่ง ขณะอธิษฐาน ใคร่ครวญ ขอการทรงนำ และการทรงชำระจากพระเจ้า เพื่อเป็นภาชนะบริสุทธิ์ ที่พระเจ้าจะทรงใช้ผมได้มากยิ่งขึ้น พระเจ้าก็ทรงให้ผมระลึกถึงอย่างหนึ่ง ที่ผมจะต้องสารภาพ ไม่เพียงแต่ต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ต่อบุคคลที่ผมเกี่ยวข้องด้วย

สิ่งที่ผมต้องสารภาพ คือความสัตย์ซื่อของผม ในการลงเวลาทำงาน ตอนที่เรียนอยู่ที่ฟีเบียสตอนนั้น ผมต้องทำงานสัปดาห์ละอย่างน้อย 14 ชั่วโมง ในการแปลหนังสือหรือเขียนบทเรียนรวีเด็กดดยเขียนระหว่างสัปดาห์วันละ 2 ชั่วโมง ระหว่างชั่วโมงการเรียน และปลายสัปดาห์อีก 4 ชั่วโมง โดยต้องบันทึกเวลาทำงานทุกครั้ง ปกติ ผมมักจะทำในชั่วโมงที่ไม่ได้เรียนแต่ละชั่วโมงเป็นคาบหนึ่งของชั้นเรียน ซึ่งมีเวลา 50 นาที เพื่อความสะดวกและง่ายในการบันทึกเวลาทำงาน ทุกครั้งที่ผมทำงาน ผมจะลงเวลาเป็นชั่วโมง หรือ 60 นาที แทนที่จะลงตามเป็นจริง 50 นาที หรือ 45 นาที

ตอนนั้น ผมไม่ได้คิดอะไร ไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ผิด แต่ในเช้าตรู่วันนั้นพระวิญญาณได้ทำงานในใจผม สำแดงให้ผมเห็นว่า สิ่งที่ทำไปนั้นไม่ถูกต้อง เป็นความบาปที่ซ่อนเร้นในเรื่องการโกงเวลาทำงาน ไม่ว่าจะเป็นบาปเล็กหรือใหญ่เพียงใด ล้วนแต่เป็นบาปพระเจ้าไม่พอพระทัยในสิ่งนี้ และเตือนสติผม ว่าหากต้องการให้พระองค์ใช้จริงๆ ผมจะต้องสารภาพ กับอาจารย์มาร์ตินผู้อำนวยการ และชดใช้ค่าแรงที่ทางบรรณาศาสตร์จ่ายในส่วนที่ผมไม่ได้ทำตลอด 3 ปี ที่ทำงาน

ผมต่อรองกับพระเจ้า รู้สึกยากมากที่จะไปสารภาพกับอาจารย์มาร์ตินในเรื่องนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตั้งแต่กลับมาทำงานกับท่าน ท่านเคยชมผมให้คนอื่นฟัง ว่าผมเป็นคนสัตย์ซื่อมาก ไว้วางใจได้ จึงเป็นการขายหน้ามาก ที่จะไปสารภาพกับท่าน แต่พระวิญญาณได้เร่งเร้าในใจ ตรัสว่า หากจะให้พระองค์ใช้ ผมต้องเป็นภาชนะที่บริสุทธิ์ จะซ่อนเร้นความบาปใดๆ ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นบาปที่เล็กเพียงใด

ในที่สุด ผมยอมจำนนกับพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไข ไปสารภาพกับอาจารย์มาร์ตินตรงๆ ในสิ่งที่ทำไป ขอบคุณพระเจ้า ท่านเป็นผู้ใหญ่พอ ขอบคุณผมที่สารภาพ ไม่ได้ต่อว่าผม แล้วถามผมว่า หากคิดเป็นเงินแล้ว ค่าแรงส่วนที่ไม่ได้ทำรวม 3 ปี เป็นเงินประมาณเท่าไร ผมก็กะคาดว่า คงประมาณ 5,000 บาท ท่านบอกว่า ท่านยินดีอภัยให้ผมในสิ่งที่ทำไป ให้ผมชดใช้เงินตามที่ผมบอกก็แล้วกัน

ผมรู้สึกโล่งใจ มีสันติสุขที่ไม่อาจบรรยาย ได้เต็มล้นหัวใจ เพราะได้ทำสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย ความมั่นใจเกิดขึ้น ทำให้มีความเชื่อ ว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรการเทศนาที่พะเยาอย่างแน่นอน และพระเจ้าก็ได้ทรงอวยพระพรมากจริงๆ ผู้มาร่วมประชุมหลายคนได้หลั่งน้ำตา สารภาพบาปเมื่อฟังผมเทศนา ผมรู้ว่านี่เป็น การทำงานและอวยพรของพระวิญญาณ ไม่ใช่ความสามารถของผมเอง

การเทศนาฟื้นฟู

หลังจากการเทศนาที่พะเยาซึ่งพระเจ้าทรงอวยพรมาก พระเจ้าก็ทรงใช้ผมมากขึ้นในการเทศนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเทศนาแบบฟื้นฟูในคริสตจักรต่าง ๆ จนกลายเป็นนักเทศน์ฟื้นฟูไปโดยปริยาย ขอเล่าการการเทศน์ฟื้นฟูในที่สองแห่งให้ฟังเป็นพิเศษ

แห่งแรก เป็นการฟื้นฟูที่เชียงราย คงเป็นช่วงต้นของปี 1970 เกิดการฟื้นฟูใหญ่ที่เชียงราย เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นการฟื้นฟูใหญ่ขนาดนั้น มีการจัดประชุมฟื้นฟูที่คริสตจักรฟาร์มเชียงราย โดยใช้สถานที่กลางแจ้งหน้าโบสถ์ มีการประชุมติดต่อกันหลายคืน แต่ละคืน ต้องมีการเทศนา 2 ครั้ง โดยนักเทศน์สองท่าน มีคนมาร่วมมากมาย ผมเห็นการเคลื่อนไหวอย่างยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณ มีคนกลับใจใหม่ สารภาพบาปเป็นจำนวนมากแม้แต่ผู้ปกครองหลายคน จากคริสตจักรต่างๆ ก็พากันกลับใจ สารภาพบาป ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ช่วงนั้น ผมมีโอกาสไปเทศนาที่เชียงรายหลายครั้ง นักเทศน์ที่พระเจ้าทรงใช้ก็มีหลายท่าน เช่นอาจารย์สุข พงศ์น้อย อาจารย์วีรชัย โกแวร์ อาจารย์จอห์น เดวิส อาจารย์บุญมา พันธศรี และอาจารย์อื่นๆ อีกหลายท่าน

จำได้ว่า ครั้งหนึ่งมีการประชุมฟื้นฟูกลางแจ้งที่คริสตจักรฟาร์มสัมพันธกิจเชียงรายอีก มีผู้รับใช้พระเจ้าหลายท่านช่วยเทศนา ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับเชิญให้ไปเทศนาคืนหนึ่งอาจารย์บุญมา พันธศรีเป็นผู้เทศนา ท่านเทศนาเกี่ยวกับการเกิดผลมาก มี 3 ข้อย่อย คือ กิ่งที่ต้องต่อ กิ่งที่ต้องตัด และกิ่งที่ต้องติด ก่อนที่ท่านจะเทศนาจบ อาจารย์จอห์น เดวิส ดึงผมไปหลังเวที บอกผมว่า “อาจารย์ธีระ เมื่ออาจารย์บุญมาเทศนาจบแล้ว ให้อาจารย์ขึ้นไปเทศนาต่อทันที”

ผมฟังแล้วงง และตกใจ ผมไม่เคยเทศนาแบบที่ไม่ต้องเตรียมตัว แต่ละครั้งที่เทศนา ผมใช้เวลาเตรียมมาก ไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมง อาจารย์เดวิส จะให้ขึ้นไปเทศนาอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า โดยที่ผมไม่มีโอกาสได้เตรียมเลย ผมจึงบอกอาจารย์จอห์น ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะขึ้นไปเทศนาโดยไม่ต้องเตรียม

“ไม่ต้องกลัวอาจารย์ขึ้นไปเทศนาด้วยความเชื่อ พระวิญญาณจะนำเอง” อาจารย์จอห์นยืนยันจะให้ผมขึ้นไปเทศนาให้ได้ ผมจึงต้องยอม เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เทศนาแบบนี้ แต่ก็รู้สึกว่าพระวิญญาณกำลังเคลื่อนไหวพิเศษ ให้ไว้วางใจพระองค์

ผมขึ้นไปเทศนาต่อทันที เมื่ออาจารย์บุญมาเทศนาจบ จำไม่ได้ว่า เทศนาอะไรรู้สึกว่าจะเทศนาเพียงสั้น ๆ ประมาณ 15 นาที แล้วเชิญชวนให้ให้พี่น้องตอบสนอง โดยเดินออกมาสารภาพบาปกับพระเจ้า ผมตกใจ เมื่อมีพี่น้องจำนวนเป็นร้อย ออกมาคุกเข่าอธิษฐานด้วยน้ำตา สารบาปกับพระเจ้า กลับใจใหม่

นี่เป็นภาพการฟื้นฟูที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ซึ่งเป็นการทำงานของพระวิญญาณเองเราอยากเห็นการฟื้นฟูแบบนี้เกิดขึ้นอีกในประเทศไทย การฟื้นฟูครั้งนั้น ทำให้ผู้นำคริสตจักรหลายคนได้กลับใจบังเกิดใหม่ อนุชนจำนวนมากได้กลับใจ หันมาหาพระเจ้า มีหลายคนได้ถวายตัวเรียนพระคัมภีร์ หลายคนได้ไปเรียนพระคริสตธรรมที่ บี บี ซี เช่น อาจารย์ประเสริฐ อาจารย์บรรจบ อาจารย์อำนวย อาจารย์สุข อาจารย์จำแลง อาจารย์นคเรค เป็นต้น ท่านเหล่านี้ ส่วนใหญ่ยังรับใช้พระเจ้าอยู่จนถึงเวลานี้

อีกแห่งหนึ่ง เป็นการเทศนาฟื้นฟู คือที่ประเทศลาว คงเป็นช่วงต้นปี 1970 เช่นกัน ตอนนั้นประเทศลาวยังเปิดสำหรับคนนอกที่จะเข้าไปเทศนา คริสตจักร ซี เอ็ม เอ ที่นั่นเชิญผมไปเทศนาฟื้นฟูให้แก่พวกอนุชน ผมรู้สึกหนักใจ แม้เขาจะบอกว่า พี่น้องลาวเข้าใจภาษาไทยได้ แต่ผมไม่แน่ใจว่า เขาจะเข้าใจได้ดีขนาดไหน จึงอธิษฐานมากเป็นพิเศษ ขอการเจิมใหม่ๆ จากพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงยืนยันโดยประทานพระธรรมข้อหนึ่งคือ เอเฟซัส 3:20 ซึ่งกล่าวว่า พระเจ้าจะทรงกระทำมากยิ่งกว่าที่เราขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ทำกิจอยู่ภายในเรา

ผมได้เห็นการทำงานของพระวิญญาณในการฟื้นฟูท่ามกลางอนุชนลาว ในคืนที่สองของการเทศนา ผมเชิญชวนให้อนุชนที่ยังไม่แน่ใจในความเชื่อ ยืนขึ้น เพื่อจะอธิษฐานเผื่อ ปรากฏว่าอนุชนเกือบทั้งโบสถ์ยืนขึ้น เหลือเพียงแถวหลังสุดเพียงหนึ่งหรือสองแถว

ผมคิดว่าพวกเขาคงเข้าใจผิด จึงให้เขานั่งลง อธิบายให้ฟังอีกครั้ง แล้วเชิญชวนใหม่ ครั้งนี้ มีอนุชนยืนขึ้นมากกว่าครั้งแรก ผมไม่รู้จะทำอะไร หลังจากอธิษฐานเผื่อแล้ว ก็ขอให้มิชชันนารีช่วยจัดการต่อไป

เช้าวันต่อมา ขณะที่ผมกำลังเตรียมเทศนา มีผู้นำท่านหนึ่งมาหาผม แนะนำให้ผมรู้จักว่า เป็นผู้ปกครองของโบสถ์ เขาบอกผมว่า รู้สึกไม่สบายใจ ที่ผมเชิญชวนให้อนุชนทุกคนรับเชื่อ เพราะพวกเขาส่วนใหญ่รับเชื่อหมดแล้ว ผมจึงต้องอธิบายให้ฟัง ถึงเจตนาที่จะช่วยให้พวกอนุชนแน่ใจในความรอด มิใช่ให้พวกเขารับเชื่ออีกครั้ง หลังจากอธิบายดูเหมือนผู้ปกครองจากไปด้วยความเข้าใจพอสมควร

คืนต่อมา ผมเทศนาเรื่องการประกอบด้วยพระวิญญาณ ผมเห็นการทำงานของพระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่มาก หลังเทศนา ผมเชิญชวนให้ออกมารับการเติมด้วยพระวิญญาณคนแรกที่ก้มหน้า ก้มตาเดินออกมา คือผู้ปกครองที่ไปหาผมตอนเช้า เขามาถึงที่เวทีก็คุกเข่าลง ร่ำไห้จนตัวโยก หลังจากนั้น พวกอนุชนก็ทยอยกันเดิน ออกมา เมื่อมาถึงที่หน้าเวทีก็คุกเข่าลง ส่งเสียงดังร้องไห้อย่างโหยหวน ที่ผมไม่เคยได้เห็นที่ไหนมาก่อน บางคนเดินมาไม่ถึงหน้าเวที ก็ล้มฟุบหน้าลงที่พื้น มีอย่างน้อยคนหนึ่งที่เริ่มพูดภาษาแปลกๆ ผมเองรู้สึกตื่นเต้นมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เมื่อย้อนถามตัวเองอีกครั้ง ว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงอวยพรผมในการเทศนาฟื้นฟูที่ผ่านมา คำตอบสำคัญที่สุด คือเป็นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เอง ในเวลาและวิธีของพระองค์ แต่เชื่อว่าก็เกี่ยวข้องกับผู้เทศนาในระดับหนึ่งด้วย ผมจึงขอสรุปข้อคิดบางประการที่พระเจ้าทรงสอนผม จากการเทศนาฟื้นฟูที่ผ่านมา ที่ทำให้พระองค์ทรงอวยพรพิเศษ

สิ่งแรกเกี่ยวกับการเตรียมตัวของผู้เทศนา ซึ่งประกอบด้วยกับคำเทศน์และชีวิตของผู้เทศนา คำเทศนาต้องเป็นการทรงนำจากพระเจ้า เทศนาในสิ่งที่พระวิญญาณทรงอยากให้เทศนาใช้เวลาให้มากในการเตรียม เพื่อคำเทศนาจะถูกต้องชัดเจนและน่าสนใจเข้ากับผู้ฟัง นอกจากนั้น ต้องใช้เวลาสำรวจชีวิตของเรา เพื่อจะไม่มีบาปที่ซ่อนเร้นจนกลายเป็นอุปสรรค์ในการที่พระเจ้าจะทรงอวยพร

อีกอย่างคือการอธิษฐาน ส่วนตัวผมเอง ต้องอธิษฐานมาก ในการเทศนาฟื้นฟูเพราะตระหนักว่าผมเองไม่มีของประทานในการเทศนา เคยกลัวการเทศนา และยังไม่ได้เรียนการเทศนา จึงรู้สึกมีความจำกัดมาก ต้องพึ่งพระเจ้ามากๆ แต่เมื่อเรายอมรับความอ่อนแอของเรา ทุ่มเทอธิษฐานมากขึ้น ก็เห็นพระเจ้าทรงอวยพรอย่างอัศจรรย์

จำได้ว่า ตอนที่ไปเทศนาที่ประเทศลาว รู้สึกเป็นห่วงมากๆ จึงใช้เวลามากในการอธิษฐาน ขณะที่นั่งรถไฟไปที่หนองคาย เพื่อข้ามไปยังประเทศลาว ผมอธิษฐานบนรถไฟตลอดทาง จนพระเจ้าให้ความมั่นใจแก่ผม ผ่านพระวจนะข้อหนึ่งในพระธรรมเอเฟซัส 3:20 ที่กล่าวว่า “บัดนี้ขอเทิดพระเกียรติพระองค์ ผู้สามารถกระทำเกินกว่าที่เราจะทูลขอหรือคาดคิดได้ ตามฤทธานุภาพของพระองค์ ซึ่งกระทำการอยู่ภายในเรา” และตลอดเวลาที่เทศนาที่ประเทศลาว ผมอธิษฐานอย่างหนักทุกคืน จนต้องลุกขึ้นจากเตียงบ่อยๆ ขณะที่กำลังจะนอน คุกเข่าอธิษฐานกับพระเจ้า เชื่อว่าไม่เพียงแต่ผมอธิษฐานมาก พี่น้องชาวลาวก็คงอธิษฐานมากด้วย พระเจ้าทรงกระทำการใหญ่ของพระองค์ผ่านการอธิษฐานเสมอ

หลังจากที่ผมได้รับใช้ที่บรรณาศาสตร์ปีหนึ่ง อาจารย์มาร์ติน ก็แต่งตั้งให้ผมเป็นผู้อำนวยการดูแลงานของบรรณศาสตร์ ผมทำงานที่นั่นจนถึง ปี 1974 รู้สึกว่า พระเจ้าทรงเรียกให้รับใช้ในสถาบันพระคริสตธรรมมากกว่า จึงขอลาออกจากบรรณาศาสตร์

ความฝันกลายเป็นจริง

ผมขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงให้โอกาสเป็นคนหนึ่งในกรรมการชุดแรก ที่ช่วยก่อตั้งพระคริสตธรรมกรุงเทพ เราพอจะอ่านประวัติการก่อตั้งพระคริสตธรรม ได้จากวารสารของพระคริสตธรรมกรุงเทพ แต่ขอเล่าสั้นๆ ในช่วงของการบุกเบิกตั้ง ซึ่งอาจมีไม่กี่คนที่รู้เรื่องดี กรรมการชุดก่อตั้ง ส่วนใหญ่ก็ไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว หรือไม่ก็ไม่อยู่ในประเทศไทยแล้ว

ก่อนก่อตั้งพระคริสตธรรมกรุงเทพ ในสมัยนั้น มีสถาบันการศึกษาพระคริสตธรรมเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ที่มีระบบการศึกษาที่ได้มาตรฐานในเชิงวิชาการ ระดับปริญญาตรี คือวิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี ของสภาคริสตจักรในประเทศไทย เพราะมีหลักสูตรที่ชัดเจน รับนักศึกษาที่จบชั้น ม. 8 หรือ ชั้นมัธยมปลายเท่านั้น ส่วนสถาบันพระคริสตธรรมในสหกิจคริสเตียน ล้วนแต่ไม่เข้มงวดในเรื่องมาตรฐาน หลักสูตร และกฎเกณฑ์ในการรับนักศึกษา นักศึกษาที่รับเข้ามาเรียนด้วยกัน มีวุฒิการศึกษาที่ต่างกันตั้งแต่จบชั้นประถม จนถึงชั้นมัธยม ผู้ที่จบการศึกษาสูงหน่อยจึงรู้สึกขาดการท้าทาย

เมื่อผมมีโอกาสได้ไปศึกษาที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมที่ฟีเบียส ซึ่งมีระบบและมาตรฐานที่ดี ยิ่งทำให้ผมอยากเห็นในองค์การสหกิจคริสเตียน มีสถาบันพระคริสตธรรมที่ได้มาตรฐานระดับปริญญาตรีมากยิ่งขึ้น ผมได้ปรารถเรื่องนี้กับแหม่มมาร์ติน ซึ่งสนใจในเรื่องการพัฒนาผู้รับใช้อยู่แล้ว แหม่มมาร์ตินก็เห็นด้วย และอยากเห็นวันหนึ่ง จะมีสถาบันพระคริสตธรรมสักแห่งหนึ่งในสหกิจ ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

โดยพระคุณของพระเจ้า ในปี 1969 พระเจ้าก็ได้ใส่ภาระใจแบบนี้ไว้ในใจของผู้นำหลายคน ทั้งมิชชันนารี และผู้นำไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สตรีท่านหนึ่งซึ่งเป็นนักธุรกิจที่รักพระเจ้ามาก ท่านสนใจ

ในเรื่องพัฒนาผู้รับใช้พระเจ้าในระดับที่สูงขึ้นเป็นพิเศษ เวลานี้ สตรีท่านนี้ไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว จึงขอเอ่ยชื่อของท่าน ท่านคือ มิสสิส ยัง (Mrs.Yang)

วันหนึ่ง มิสสิสยังไปคุยกับแหม่มมาร์ติน บอกว่าท่านมีภาระใจอยากถวายเงินก้อนหนึ่ง จำนวน 500,000 บาท (ในสมัยนั้น เป็นเงินจำนวนมาก) เพื่อจะก่อตั้งสถาบันพระคริสตธรรมแห่งใหม่อีกสถาบันหนึ่ง ซึ่งมีมาตรฐานที่สูงขึ้น ในการฝึกฝนอบรมผู้รับใช้พระเจ้า

แหม่มมาร์ตินมีภาระใจอยู่แล้ว มีความคิดว่า น่าจะให้คณะซี เอ็ม เอ และโอ เอ็ม เอฟ ก่อตั้งร่วมกัน จึงได้ช่วยประสานให้ผู้นำทั้งสองคณะได้ปรึกษาหารือ เพื่อก่อตั้งสถาบันพระคริสตธรรมแห่งใหม่

ในเบื้องต้น กรรมการชุดริเริ่มประกอบด้วยมิชชันนารีล้วนๆ จากสองคณะ หลังจากปรึกษากันไม่กี่ครั้ง ก็เห็นว่าจำเป็นจะต้องมีผู้นำคนไทยเข้ามามีส่วนร่วม โดยให้มีจำนวนมิชชันนารีครึ่งหนึ่ง และคนไทยครึ่งหนึ่งเป็นกรรมการ ผู้รับใช้พระเจ้าคนไทยชุดแรก ที่ได้รับเชิญเข้ามามีส่วนร่วมในการคิดและวางแผน เท่าที่ผมจำได้ ได้แก่ อาจารย์บุญครอง ปิฎกานนท์ ผู้ปกครองสมกิจ ไทยวัชรามาส และตัวผม

หลังจากการประชุมไประยะเวลาหนึ่ง กรรมการชุดเริ่มต้น ซึ่งมีมิชชันนารีจากทั้งสองคณะและผู้นำไทย ก็มีมติให้ตั้งชื่อสถาบันนี้ว่า พระคริสตธรรมกรุงเทพ (Bangkok Bible College) โดยให้อยู่ในกรุงเทพฯ และได้แต่งตั้งกรรมการอำนวยการขึ้นอย่างเป็นทางการ ซึ่งประกอบด้วยคนไทยเป็นส่วนใหญ่ ถ้าผมจำไม่ผิด ประธานกรรมการอำนวยการท่านแรก คืออาจารย์บุญครอง ปิฎกานน ซึ่งตอนนั้นเป็นเลขาธิการของสมาคมพระคริสตธรรมไทย

กรรมการริเริ่มก็ได้ตั้งนโยบายไว้ด้วย ว่าสถาบันนี้ จะต้องเลี้ยงดูตนเองตั้งแต่ต้นโดยใช้ดอกเบี้ยจากเงินฝาก 500,000 บาท ดำเนินงาน ในสมัยนั้น เราฝากเงินก้อนนี้กับเงินทุนหลักทรัพย์ ซี มิก ซึ่งได้ดอกเบี้ยสูงมาก ประมาณ 15-18 % ต่อปี ในช่วงแรก จึงเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่าย จะไม่มีงบประมาณที่ได้รับจาก โอ เอ็ม เอฟ และ ซี เอ็ม เอ ทั้ง สองคณะจะช่วยในการส่งมิชชันนารีเข้ามาสอน และส่งข่าวให้คริสตจักรต่างๆ ของคณะในต่างประเทศอธิษฐานเผื่อและสนับสนุนด้วยการถวายตามการทรงนำของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงอวยพร ให้สถาบันเลี้ยงดูตัวเองได้ ตั้งแต่นั้นมา

ในการเตรียมเปิดสถาบัน มี 2-3 อย่างที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย ได้แก่สถานที่หลักสูตรและระเบียบการศึกษา และผู้อำนวยการ เนื่องจากผมมีประสบการณ์ไปศึกษาพระคริสตธรรมจากสถาบันที่ได้มาตรฐาน จึงได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ร่างหลักสูตรและระเบียบการเรียนการสอนของสถาบัน ผม

เห็นว่าหลักสูตรและระเบียบของฟีเบียสดี จึงได้ดัดแปลงมาใช้ในพระคริสตธรรมกรุงเทพ สถาบันที่เกิดขึ้น จึงเคร่งครัดในเรื่องระเบียบวินัยมาก เพราะลอกเลียนแบบจากฟีเบียส ซึ่งก่อตั้งโดยอดีตทหารอเมริกัน

ในเรื่องสถานที่ ผู้อำนวยการของ โอ เอ็ม เอฟ สมัยนั้น คืออาจารย์ไอแซ็ค สก๊อต อาจารย์มาร์ติน และผมได้ตระเวนไปหาในหลายที่หลายแห่งเป็นเวลานาน จนอ่อนอกอ่อนใจ เพราะไม่พบสถานที่ดีและค่าเช่าราคาถูก ในที่สุด พระเจ้าทรงประทานทางออกให้ โดยผ่านแหม่มมาร์ติน

เวลานั้น ป้าสมถวิล หิตะศักดิ์รักใคร่ชอบพอกับแหม่มมาร์ติน ไปหาแหม่มมาร์ตินที่บรรณาศาสตร์ประจำ เพื่อให้แหม่มมาร์ตินช่วยสอนภาษาอังกฤษ ตอนนั้น ผมก็อยู่ที่บรรณาศาสตร์ด้วย เห็นทั้งสองท่านใช้เวลาด้วยกันเสมอ แหม่มมาร์ตินก็ปรารภให้ป้าสมถวิลฟัง เกี่ยวกับปัญหาการหาสถานที่เพื่อ

เปิดพระคริสตธรรม ป้าสมถวิลฟังแล้วเกิดภาระใจ จึงเสนอให้ใช้บ้านของท่านหลังหนึ่ง เป็นที่เริ่มต้น ที่ซอยศึกษาวิทยา สาทรเหนือในที่เดียวกับอาคารเรียนภาคปริญญาโทปัจจุบัน

ส่วนผู้อำนวยการ ทางโอ เอ็ม เอฟ บอกว่า อาจารย์หมอเฮ็นรี่ ไบรเด็นธอล น่าจะสนใจ ตอนนั้นท่านรับใช้อยู่ทางภาคเหนือ คลุกคลีกับพี่น้องชาวดอยเป็นส่วนใหญ่ เมื่อได้ติดต่อไป อาจารย์หมอเฮ็นรี่ก็ตอบรับเป็นผู้อำนวยการคนแรก พระคริสตธรรมจึงได้เปิดตั้งแต่สัปดาห์แรกของเดือนมิถุนายน 1971 เป็นต้นมาโดยมีนักศึกษาเต็มเวลา 5 คน มาจากทุกภาคของประเทศไทย

ผมได้สอนภาคค่ำตั้งแต่เทอมแรก จำได้ว่าเป็นวิชาพระธรรมโรม มีนักศึกษาภาคค่ำเต็มห้อง หลังจากนั้น ในปี 1977 พระเจ้าได้ทรงนำผม มารับใช้เป็นผู้อำนวยการที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ จนเกษียณอายุ ในปี 1999 รวมรับใช้เต็มเวลาที่นั่น ในฐานะผู้อำนวยการ 22 ปี เป็น 22 ปี แห่งพระคุณและความรักของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่มาก

ชีวิตครอบครัว

ผมขอบพระคุณพระเจ้า แม้จะเป็นการรับใช้ช่วงแรก แต่ผมเห็นบทบาทสำคัญมากของครอบครัว ที่อยู่เบื้องหลังการรับใช้ทุกอย่างของผม

ผมต้องขอบพระคุณพระเจ้าเป็นพิเศษ สำหรับภรรยาที่ดีที่สุด เพราะเป็นคนต่างชาติ ต้องปรับตัวมากกว่าผมหลายเท่า แต่เพราะเขารักพระเจ้าและรักผม ได้อุทิศตัวที่จะรับใช้พระเจ้าร่วมกับผม จึงยอมอดทน ยินดีปรับตัวทุกด้าน ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดเขาอยู่เบื้องหลังผม สนับสนุนผมอย่างเต็มที่ เมื่อผมออกไปรับใช้พระเจ้าข้างนอกหรือต่างจังหวัด เขาจะไปกับผมเสมอ

ตอนมาประเทศไทยใหม่ๆ เขาไม่รู้ภาษาไทยเลย พูดกับใครก็ไม่รู้เรื่อง แต่เขามีมนุษย์สัมพันธ์ดี สร้างมิตรกับเพื่อนบ้านโดยใช้ภาษาใบ้ แต่ก็รู้สึกลำบากใจมาก เมื่อจะต้องไปซื้อของหรือกับข้าวที่ตลาด

วันหนึ่งภรรยามาขอร้องผม ให้ผมซื้อตู้เย็นเครื่องเล็กๆ สักเครื่องหนึ่ง เพื่อจะลดความยุ่งยาก ไม่ต้องไปตลาดบ่อย ผมบอกเขาว่า เราไม่มีเงินจะซื้อ และผมไม่อยากซื้อโดยการผ่อนด้วย ให้เราอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า แม้เขาจะรู้สึกผิดหวัง แต่ก็เชื่อฟัง เราอธิษฐานเจาะจง ขอพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็น

ผ่านมาไม่ถึงสองสัปดาห์ ร้านขายตู้เย็นยกตู้เย็นใหม่เอี่ยมเครื่องหนึ่ง ญี่ห้อดี คือเวสติ้งเฮ้าส์ มาให้เราถึงบ้าน เป็นเครื่องที่ใหญ่กว่าที่เราคิดจะซื้อเยอะ คนงานที่ยกมาบอกว่ามีคนสั่งซื้อและให้ยกมาส่งที่บ้านหลังนี้ พวกเรารับด้วยใจขอบพระคุณ ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม โดยที่เราไม่ได้บอกความต้องการของเราให้ใครทราบเลย

เราอยู่ที่บ้านหลังนั้นได้ประมาณสองปี ลูกชายคนโต และคนที่สองก็คลอด คลอดขณะที่เราอยู่ที่นั่น สำหรับลูกชายคนโต ทางครอบครัวที่ฟิลิปปินส์รู้สึกเป็นห่วงพิเศษ เพราะเป็นลูกคนแรก ขาดประสบการณ์จึงเสียค่าใช่จ่ายทุกอย่างให้ภรรยามาของผมกลับไปคลอดที่บ้าน ที่ประเทศฟิลิปปินส์ เราได้ลูกชาย ตั้งชื่อให้ว่าเดชา ส่วนภาษาอังกฤษ เราตั้งชื่อเดียวกับชื่อภาษาอังกฤษของผม คือ ทิโมธี หรือทิม ซึ่งชาวฟิลิปปินส์นิยมตั้ง สำหรับลูกชายคนโต แต่ให้เพิ่มคำต่อท้ายว่า จูเนียร์ มีความหมายว่า เป็นทิโมธีน้อย คนในครอบครัวจะเรียกชื่อเล่นของเขาว่า จูน ย่อมาจากจูเนียร์ ส่วนผมเป็นทิโมธีซีเนียร์ แปลว่า ทิโมธีอาวุโส หลังจากได้ลูกชายคนโตปีกว่า เราก็ได้ลูกชายคนที่สอง ชื่อดุษฎี หรือเดวิด เราอยู่ที่บ้านหลังนี้ต่อไปประมาณ 2 ปี

วันหนึ่ง มิสซิสยังได้ข่าวว่าผมไม่สบาย จึงมาเยี่ยมที่บ้าน วันนั้นฝนตกหนัก น้ำท่วมทางเข้าซอยที่เข้าบ้าน ชาวบ้านจึงเอากระดานมาทำเป็นสะพานให้เดินเข้าซอย ขณะมิสซิสยังเดินเข้ามาในซอย ท่านสังเกตเห็นน้ำขังที่สกปรกมาก เมื่อเข้าไปในบ้าน ท่านบอกว่า พวกเราไม่ควรอยู่ที่นั่นต่อไป เพราะจะไม่ดีต่อสุขภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสุขภาพของเด็ก และท่านบอกทันทีว่า จะสร้างบ้านใหม่ให้อยู่แถวเย็นอากาศ ทุ่งมหาเมฆเพราะท่านมีที่ดินอยู่ที่นั่น ภายใน 4 เดือนก็จะสร้างเสร็จ ถามผมว่ายินดีจะไปอยู่ไหม ผมยอมรับด้วยความขอบพระคุณทันที รู้แน่ว่านี่เป็นการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า

บ้านใหม่ที่เราย้ายไปอยู่เป็นแบบทาวเฮ้าส์สองชั้น น่าอยู่ มี 3 คูหา มิสซิสยังสร้างให้ผู้รับใช้พระเจ้าอีกสองครอบครัวอยู่ ผมจึงมีเพื่อนบ้านที่ดีทันที หน้าบ้านที่เราอยู่มีสนามเล็กน้อย ภรรยาผมเป็นคนรักต้นไม้ จึงปลูกหญ้าเป็นสนามหญ้า และหาต้นไม้ ดอกไม้มาปลูก ทำให้ดูสดชื่น สภาพแวดล้อมดีกว่าที่อยู่เก่ามาก ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการทรงจัดเตรียมพิเศษของพระองค์ โดยที่เราไม่ทันได้ทูลขอ

หลังจากได้ลูกคนที่สอง ปีกว่าถัดมา เราก็ได้ลูกคนที่สาม เป็นลูกสาว คลอดเมื่อเราย้ายมาอยู่ที่ใหม่แล้ว เราตั้งชื่อว่า เมตตา หรือเมอซี่ ตั้งแต่นั้นมา ภรรยาผมก็ต้องเหนื่อยมาก กับการดูแลลูกเล็กๆ สามคน ซึ่งมีอายุไร่เรี่ยกัน แต่เขาไม่เคยบ่น เป็นแม่และภรรยาที่ดีที่สุดเสมอ เขาดูแลลูกเต็มเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี จนกระทั่งผมกลับไปศึกษาต่อที่ประเทศฟิลิปปินส์อีกครั้งหนึ่ง

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงโปรดให้ผมมีโอกาสและประสบการณ์มากมายในการรับใช้พระองค์ตั้งแต่ต้น นับว่าเป็นสิทธิพิเศษที่พระองค์ทรงมอบให้แก่ผม พระองค์ได้ทรงอวยพรผม ในหน้าที่การงานและครอบครัว ทำให้เรารับใช้ด้วยความสุขตลอดเวลาการรับใช้ในช่วงแรกนี้

การเสริมสร้างอย่างต่อเนื่อง

"พระองค์เป็นช่างปั้น เราเป็นดินทราย" (เพลงนมัสการ)

ตลอดเวลาที่ผมรับใช้เต็มเวลาที่บรรณาศาสตร์ อาจารย์และแหม่มมาร์ตินรู้ว่าภาระใจของผมจริงๆ อยู่ที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ ผมแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าว่าพระองค์ทรงอยากให้ผมทำอะไรมากที่สุด พระเจ้าทรงสำแดงให้ผมเห็นว่าของประทานเด่นชัดที่สุดของผม คือ การสอน ผมเองก็ชอบสอนและรู้สึกว่าผู้ที่เรียนกับผมก็ชอบการสอนของผมด้วย มีอยู่ปีหนึ่ง ผมไปเทศนาฟื้นฟูที่พระคริสตธรรมพะเยาอีก พักที่บ้านของอาจารย์จอห์น เดวิส ซึ่งตอนนั้นท่านเป็นผู้อำนวยการที่ศูนย์ วันหนึ่งขณะที่ผมนั่งเตรียมเทศนาในห้องนอน อาจารย์จอห์น เดวิสเดินเข้ามาหาผม พูดกับผมสั้น ๆ ว่า "อาจารย์ธีระ อาจารย์น่าจะรับใช้ในการสอนพระคัมภีร์มากกว่า" พูดแค่นั้น ท่านก็เดินออกไป ผมรู้สึกว่าเป็นคำพูดที่มีพลังมาก เหมือนคำพยากรณ์จากพระเจ้า ตั้งแต่วันนั้นมา คำพูดของอาจารย์จอห์น ก็ก้องอยู่ในใจผมตลอดเวลา จนผมต้องตัดสินใจบอกอาจารย์มาร์ตินว่าผมขอไปรับใช้ที่ บี บี ซี ขอบพระคุณพระเจ้า ที่อาจารย์และแหม่มมาร์ตินเข้าใจ ไม่พยายามหน่วงเหนี่ยวผมไว้ สนับสนุนให้ผมทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้ทำมากที่สุด ผมจึงตัดสินใจลาออกจากบรรณาศาสตร์ ไปสอนเต็มเวลาที่บี บี ซี ในปี 1973

ในชีวิตของผม ผมไม่เคยมีความทะเยอทะยานที่จะเรียนต่อสูง ๆ เพราะรู้สึกว่า ความรู้ที่มีอยู่ก็เพียงพอสำหรับการรับใช้แล้ว ประกอบกับผมมีครอบครัว มีลูก 3 คน จึงไม่คิดว่า ยังสามารถไปเรียนต่อได้อีก แต่ขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงต้องการใช้เราทำสิ่งใดและเราเชื่อฟัง พระองค์เองจะทรงเสริมสร้างเราอย่างต่อเนื่อง ให้เรามีคุณสมบัติพร้อมมากยิ่งขึ้นที่จะทำสิ่งนั้นได้ และพระองค์มีวิธีของพระองค์ที่เราคิดไม่ถึง ผมจึงขอแบ่งปันการเสริมสร้างอย่างต่อเนื่องของพระเจ้าในตัวผม เหมือนการชุบใหม่อีกสองครั้ง ทั้งสองครั้งนี้ พระเจ้าได้สอนผมให้มีประสบการณ์ใหม่ๆ บางอย่างที่มีค่ามากนอกเหนือจากวิชาความรู้ที่ได้รับเพิ่มเติมจากการศึกษาในชั้นเรียน

การเสริมสร้างของพระเจ้า

ก่อนออกจากบรรณาศาสตร์ ผู้นำท่านหนึ่งของ ซี เอ็ม เอ มิชชั่น ซึ่งเป็นสตรีชาวอเมริกัน ชื่อ แกลดี้ส์ แจสเปอร์ มาพบผม ท่านเป็นที่ปรึกษา และผู้ดูแลงานทางด้านวรรณกรรมของ ซี เอ็ม เอ ทั่วโลก ผมรู้จักท่านมาก่อน เมื่อท่านมาดูงานวรรณกรรมในประเทศไทยที่ผมรับผิดชอบอยู่ ก่อนผมจะลาออกไปรับใช้ที่ บี บี ซี ภรรยาผมเชิญท่านมาทานข้าวที่บ้าน พอท่านทราบว่า ผมตั้งใจจะไปสอนเต็มเวลาที่พระคริสตธรรม ท่านพูดทันที ว่าต้องเรียนต่อ วุฒิปริญญาตรีที่ได้มา ไม่พอที่จะสอนพระคริสตธรรม

ท่านอาสาที่จะขอทุนการศึกษาจาก ซี เอ็ม เอ มิชชั่นให้ผมและครอบครัว เพื่อผมจะสามารถไปศึกษาต่อร่วมกับครอบครัวได้

พระเจ้าทรงใช้แหม่มแกลดี้ส์ แจสเปอร์ คนนี้สองครั้งในการช่วยผมให้ได้ไปศึกษาพระคริสต์ต่อในต่างประเทศ ครั้งแรกในปี 1974-1977 กลับไปที่ฟิลิปปินส์ ครั้งที่สอง ปี 1981-83 ไปศึกษาระดับปริญญาเอกที่อเมริกา โดยไปทั้งครอบครัวทั้งสองครั้ง

นักศึกษาพ่อลูกอ่อน

ปี 1974 ผมกลับไปศึกษาพระคริสตธรรมต่อที่ประเทศฟิลิปปินส์อีกครั้ง การกลับไปครั้งนี้ ผมไปแบบคนพ่อลูกอ่อน มีลูกเล็กๆ 3 คน อายุไล่เลี่ยกัน ประมาณ สามสี่ และห้าขวบตามลำดับ ตอนแรกไม่แน่ใจว่า เมื่อมีลูกแล้ว จะเป็นอุปสรรคในการศึกษาหรือไม่ แต่ปรากฏว่า โดยพระคุณของพระเจ้า ไม่มีอุปสรรคใดๆ ยังศึกษาได้ดี

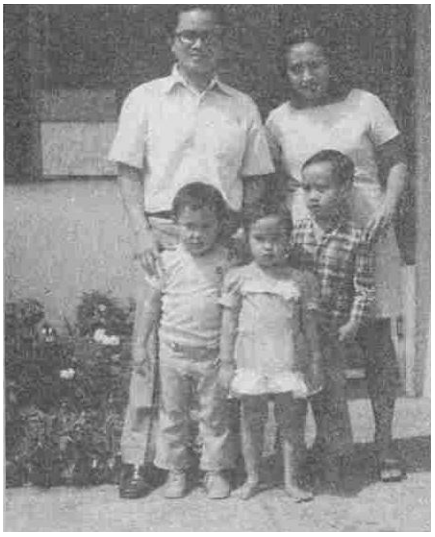

ตอนไปศึกษาครั้งแรกที่ฟิเบียส ผมศึกษาปริญญาตรี ทางด้านคริสเตียนศึกษาครั้งนี้ผมจึงเลือกศึกษาต่อปริญญาโททางด้านศาสนศาสตร์โดยตรง หลักสูตร M.Div. เน้นสาขาศาสนศาสตร์ ที่สถาบันศาสตร์เอเชีย (Asian Theological Seminary ชื่อย่อ ATS) โดยได้เรียนวิชาเทศนาอย่างทางการ หลังจากได้เทศนามาแล้ว 6 ปี ผมได้อาจารย์ที่ดีมากในการสอนวิชานี้ คือ ดร.เพอร์ดู จากสถาบันพระคริสตธรรมที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งในอเมริกา คือ สถาบันดัลลาส (Dallas Theological Seminary) ที่เน้นการเทศนาแบบอรรถาธิบาย ท่านรู้ภาษากรีกดีมาก เหมือนรู้ภาษาอังกฤษ ให้หลักการที่ชัดเจนในการเตรียมและการเทศน์ จึงกลายเป็นวิชาที่ผมชอบมากที่สุด และทำคะแนนได้ที่สุดวิชาหนึ่ง ทั้งๆ ที่ต้องเทศนาเป็นภาษาอังกฤษ

แบบอย่างแห่งความเชื่อ

กลับมาศึกษาต่อครั้งนี้ ผมและครอบครัวได้เช่าบ้านพักอยู่ที่หนึ่งชื่อนักตาฮันอยู่ไม่ไกลนักจากอาคารรัฐสภาของฟิลิปปินส์ และอยู่ใกล้กับครอบครัวพี่สาวอีกคนหนึ่งของภรรยาผม สามีของพี่สาวภรรยาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่ง เราเรียกชื่อเล่นของท่านว่า อาจารย์แม็กซ์ (Pastor Max) อยากเล่าเกี่ยวข้องกับครอบครัวนี้ให้ฟังเล็กน้อย เพราะพระเจ้าทรงสอนผมมากเกี่ยวกับความเชื่อผ่านครอบครัวนี้

ในการเป็นศิษยาภิบาล อาจารย์แม็กซ์ ได้รับเงินเดือนน้อยมากจากคริสตจักรเพียงประมาณ 500 บาทต่อเดือน เพียงพอสำหรับค่าเช่าบ้านเท่านั้น ท่านมีลูก 7 คน ต้องดูแล จึงอยู่ในสภาพที่ขัดสนลำบากมาก แต่ท่านไม่เคยบ่น ไม่เคยแสดงอาการของความทุกข์ ความท้อแท้ ท่านมีความชื่นชมยินดีในพระเจ้าเสมอ คำที่ท่านชอบพูดบ่อย ๆ คือ “สรรเสริญพระเจ้า” ไม่ว่าเจอเหตุการณ์ดีหรือร้าย ท่านจะพูดว่า “สรรเสริญพระเจ้า” (Praise the Lord) ทั้งครอบครัวมีความไว้วางใจพระเจ้ามาก อยู่ด้วยความเชื่อ แบบที่เราไม่เข้าใจว่าอยู่ได้อย่างไร และผมก็เห็นพระเจ้าทรงเลี้ยงดูทั้งครอบครัวนี้อย่างอัศจรรย์

บางครั้งในครอบครัวไม่มีอาหารจะรับประทานและไม่มีเงินจะซื้อ อาจารย์แม็กซ์จะจับกีต้าร์ชวนคนในครอบครัวร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า บ่อยครั้ง ขณะร้องเพลงสรรเสริญจะมีเสียงเคาะที่ประตู เปิดประตูออก ก็พบคนนำอาหารมาให้

มีอย่างน้อยครั้งหนึ่ง พี่สาวภรรยาผมหิ้วตะกร้าไปซื้ออาหารที่ตลาดโดยไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียว เขาบอกว่า จะไปซื้อด้วยความเชื่อ หลังจากนั้นพักใหญ่ เขาก็กลับมาพร้อมด้วยอาหารมากมายเต็มตะกร้า พระเจ้าทรงใช้เขาเป็นพิเศษในการอธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วย หลายคนที่มีโรคร้ายที่หมอรักษาไม่หาย เมื่อเขาวางมืออธิษฐาน โรคนั้นก็หาย

ผมจึงขอบพระคุณพระเจ้า ที่ให้ผมได้อยู่ในที่ที่ผมจะสามารถเรียนรู้เรื่องความเชื่อ จากแบบอย่างชีวิตจริงของคนใกล้ชิด

ลิ้มรสการเป็นศิษยาภิบาล

ผมได้บอกตั้งแต่ต้นแล้ว ว่างานรับใช้อย่างหนึ่งที่ผมกลัวมาก คือการเป็นศิษยาภิบาล ผมไม่คิดว่าจะเป็นศิษยาภิบาลได้ตลอดชีวิตของผม แต่เมื่อเปิดเทอม มีนักศึกษาคนหนึ่งเป็นชาวอินโดนีเซีย เขามาหาผม บอกว่า อยากให้ผมช่วยเป็นศิษยาภิบาลบางเวลาของคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งนมัสการที่โรงพยาบาล เป็นคริสตจักรของซี เอ็ม เอ ชื่อ คริสตจักรอิมมานูเอลคริสเตียนซี เอ็ม เอ (Emanuel Christian Alliance Church) เขาเองก็รับช่วงจากนักศึกษาคนหนึ่งที่จบไปแล้ว ตอนนี้ เขากำลังจะจบ ต้องการนักศึกษาสักคนมาช่วยรับช่วงแทนเขา เขาบอกว่าขอบคุณพระเจ้าที่ส่งผมมา

ผมฟังแล้วรู้สึกงง ถามว่าต้องทำอะไรบ้าง เขาบอกว่า มีงานหลักสองอย่าง คือสอนและนำประชุมอธิษฐานคืนวันพุธ โดยเวียนกันไปที่บ้านสมาชิก และเทศนาวันอาทิตย์ผมตอบว่าขอกลับไปอธิษฐานดูก่อน

เป็นสิ่งที่แปลก ที่ผมไม่ได้ปฏิเสธไปทันที เพราะปกติผมไม่ชอบการเป็นศิษยาภิบาลอยู่แล้ว มาที่ฟิลิปปินส์ครั้งนี้ ก็เพื่อจะศึกษาพระคริสตธรรมเต็มเวลา ซึ่งต้องเรียนหนัก ใช้เวลามาก แถมยังมีลูกสามคนที่ต้องเอาใจใส่ หากต้องสอนและเทศนาเป็นภาษาอังกฤษอีกทุกอาทิตย์ จะเอาเวลาที่ไหนไปเตรียม แต่แปลกจริงๆ หลังจากอธิษฐานแล้วรู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ที่น่าเรียนรู้ น่าท้าทาย ประกอบกับคิดว่า การเป็นศิษยาภิบาลบางเวลาแบบนักศึกษา คงไม่หนักเกินไป จึงตอบตกลงช่วยดูแลคริสตจักรนั้น

เนื่องจากเป็นศิษยาภิบาลบางเวลา ไม่มีเวลาไปเยี่ยมเยียน ผมจึงเน้นในการเทศนาและสั่งสอนในวันพุธและวันอาทิตย์ ขอบพระคุณพระเจ้า ที่เห็นพระเจ้าทรงอวยพระพรผ่านพระวจนะ

ตอนแรก มีสมาชิกประมาณ 15-20 คนมาร่วมนมัสการ มีเงินถวายไม่พอที่จะช่วยค่ารถของศิษยาภิบาล บางเดือนค้างค่าเช่าสถานที่ ผมจึงสอนและเทศนาเรื่องการถวายติดต่อกันหลายอาทิตย์ การถวายเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนในที่สุด มีเงินมากพอที่จะจ่ายค่าเช่า และช่วยค่าเดินทางของศิษยาภิบาลได้

สมาชิกก็เพิ่มขึ้นตามลำดับ จากตอนแรกสิบกว่าคน ค่อยๆ เพิ่มเป็นสามสิบกว่าคน ก่อนผมออกตอนเรียนจบ มีคนมานมัสการประมาณ 60 คน นับเป็นประสบการณ์ที่ดีมากในการเป็นศิษยาภิบาลครั้งแรก

หัวใจของผู้เลี้ยง

แม้จะไม่ได้ดูแลสมาชิกเต็มเวลา แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องช่วยสมาชิก เมื่อเขามีปัญหา คริสตจักรนี้ มีสมาชิกหลายคนมาจากสองครอบครัว ซึ่งเป็นญาติกัน คือครอบครัวคัสตาซูดและ

ครอบครัวบาบาซ่า คนที่ช่วยรับใช้ในคริสตจักร ส่วนใหญ่ก็มาจากสองครอบครัวนี้ ครั้งหนึ่ง แม่บ้านของทั้งสองครอบครัวซึ่งเป็นพี่น้องกัน ไม่มาโบสถ์ติดต่อกันหลายอาทิตย์ เพราะมีเรื่องเข้าใจผิด ทะเลาะกัน ไม่ยอมอภัยให้กัน ผมรู้สึกทุกข์ใจและเป็นห่วงมาก ได้อธิษฐานเผื่อพวกเขานาน แท้จริงแม่บ้านทั้งสองก็รักพระเจ้ามาก ร้นรนในการรับใช้ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ก็ยุติการรับใช้ทุกอย่าง ในที่สุด ผมก็ไปหาที่บ้านเชิญแม่บ้านทั้งสองคนมาพบกัน ผมขอร้องพวกเขาด้วยน้ำตา ให้อภัยกัน คืนดีกัน เพื่อเห็นแก่พระเจ้า เมื่อทั้งสองคนเห็นผมขอร้องด้วยน้ำตา ก็พากันใจอ่อน ร้องไห้ ขอโทษกันและคืนดีกัน ผมรู้สึกมีความสุขมากที่เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้น

วันนั้น ผมได้เรียนรู้ถึงหัวใจของการเป็นศิษยาภิบาล ซึ่งต้องเป็นผู้เลี้ยงที่รัก ห่วงใยลูกแกะด้วยใจจริง พร้อมจะช่วยแกะที่หลงทางให้กลับคืนมาสู่ทางพระเจ้า จากนั้นมา ความกลัวในการเป็นศิษยาภิบาลก็ลดน้อยลง แม้ยังไม่พร้อมที่จะเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา

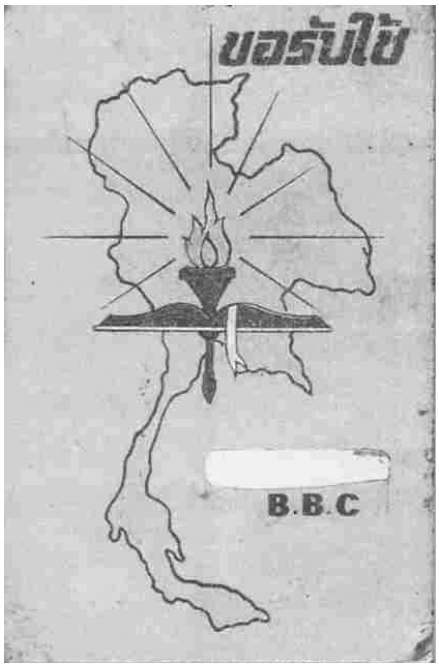

การตีสอนที่หนักที่สุด

ผมเรียนที่ เอ ที เอส สามปี เมื่อย่างเข้าปีที่สาม ก็ได้ข่าวว่า เวียดนามใต้ล่ม ตกเป็นของคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้น เขมร และลาวก็ตกเป็นของคอมมิวนิสต์ตามลำดับเวลานั้น มีการกล่าวขานกันทั่วประเทศฟิลิปปินส์ ถึงทฤษฎีโดมีโน ตามทฤษฎีนี้ เมื่อประเทศเขมรและลาวล่มลง ประเทศต่อมาก็ต้องเป็นประเทศไทย จึงมีความห่วงกังวลกันว่า อีกไม่นาน ประเทศไทยจะถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง คริสตจักรจะมีปัญหา

ญาติใกล้ชิดบางคนจึงมาหาผม บอกว่าอย่ากลับประเทศไทย เพราะกลับไป หากประเทศถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง ก็จะทำอะไรไม่ได้ อยู่ประเทศฟิลิปปินส์ยังมีโอกาสรับใช้พระเจ้าได้ ในเวลาเดียวกัน อาจารย์ฝ่ายวิชาการจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมฟีเบียสก็มาติดต่อผม บอกว่าเมื่อจบเอ ที เอส ขอให้ผมไปเป็นอาจารย์สอนภาษากรีกที่ฟีเบียส

เมื่อผมใคร่ครวญดู ก็รู้สึกว่าคำเตือนด้วยความหวังดีของญาติและคำเชิญจากสถาบันเดิมที่ผมเคยศึกษาน่าสนใจมาก พวกเขาพูดถูก หากผมกลับประเทศไทย และประเทศไทยถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง ผมจะทำอะไรไม่ได้จริงๆ แต่ถ้าอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ผมก็ยังทำหลายอย่างได้ นอกจากสอนที่ฟีเบียส ผมยังมีโอกาสมากที่จะสอนพระคัมภีร์และประกาศกับคนไทยผ่านสถานีวิทยุ เอฟ อี บี ซี เพราะสถานีนี้ ตั้งอยู่ติดกับฟีเบียส และเขาต้องการผู้รับใช้คนไทยช่วยทำรายการภาษาไทยด้วย ยิ่งคิด ยิ่งรู้สึกว่าควรจะอยู่ประเทศฟิลิปปินส์ต่อไป

เมื่อตัดสินจะอยู่ ผมจึงไปซื้อตำราเรียนภาษาฟิลิปปินส์ทันที ตั้งใจจะเรียนอย่างจริงจังจนพูดได้ คิดว่าคงไม่ยากนัก เพราะภรรยาเป็นชาวฟิลิปปินส์อยู่แล้ว เขาคงช่วยผมได้มาก

จำได้ว่า ผมนั่งลงศึกษาการพูดภาษาฟิลิปปินส์ได้เพียงสองวัน ก็มีอาการปวดหลังอย่างหนักเกิดขึ้น จนยืนตัวตรงไม่ได้ เวลาเดิน ปวดมาก ต้องนอนตลอดเวลา เมื่อจะเข้าห้องน้ำ แทบจะต้องคลานเข้าไป ผมซื้อยาแก้ปวดมาทานได้ 2-3 วัน ไม่ดีขึ้น ผู้รับใช้พระเจ้าคนหนึ่งที่เป็นหมอ มาเยี่ยมผม แนะนำให้ผมไปหาหมอกระดูกที่เขารู้จัก เมื่อหมอตรวจดูแล้ว ก็บอกว่าเป็นโรคหมอนกระดูกเคลื่อน มีทางรักษาได้สองทาง คือให้นอนอย่างเดียว ห้ามลุกขึ้นไปไหน นอกจากเข้าห้องน้ำ จนกว่าจะหาย แต่ต้องนอนบนพื้นแข็งอีกวิธีหนึ่ง โดยการผ่าตัด แต่หมอไม่แนะนำให้รักษาโดยวิธีนี้ นอกจากกรณีจำเป็น สรุปแล้ว ไม่มียารักษาโรคนี้โดยตรง นอกจากยาแก้ปวด และยาคลายกล้ามเนื้อ ต้องขอบพระคุณพระเจ้าที่ช่วงนั้นปิดเทอมใหญ่ภาคฤดูร้อน ผมสามารถนอนพักรักษาตัวได้ โดยไม่ต้องทำอะไร

ผมนอนพักรักษาตัวตามที่หมอแนะนำ หวังว่าไม่นานจะดีขึ้น และหายป่วยเป็นปกติ แต่แปลกหลังจากสองสัปดาห์ ไม่มีอะไรดีขึ้น ผมเริ่มรู้สึกท้อ เริ่มแสวงหาพระเจ้าเป็นพิเศษ ขอทรงสำแดง ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ็บป่วยอย่างนี้ และอาการไม่ดีขึ้น เวลานั้นเอง พระเจ้าก็ทรงสำแดงให้รู้ ว่าสาเหตุที่ผมต้องเจ็บป่วยเป็นการตีสอนจากพระองค์เพราะผมกลัวเกินไป ที่จะกลับประเทศไทย โดยไม่ได้แสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์อย่างจริงจัง พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็น ว่าหากผมอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ต้องเจ็บป่วย อย่างนี้ไม่เพียงแต่ผมจะทำอะไรไม่ได้ ผมยังต้องทนทุกข์ทรมานด้วย

ผมเริ่มสำนึกในความผิดพลาดที่ได้เกิดขึ้น สารภาพกับพระเจ้าขอพระองค์ทรงอภัยโทษ และสัญญาว่าจะกลับไปประเทศไทยอย่างแน่นอน เมื่อเรียนจบ หลังจากอธิษฐานเช่นนั้นไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ อาการดีขึ้นทันที และหายป่วยเป็นปกติในไม่กี่วันต่อมา

ผมขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงรักผมมาก ไม่อยากให้ผมออกนอกทางของพระองค์ จึงตีสอนผมเมื่อจำเป็น เพื่อผมจะได้กลับมาในทางที่ดีที่สุดของพระองค์ ผมศึกษาต่ออีกหนึ่งปี ก็จบและกลับประเทศไทย ในปี 1977 รับใช้ในตำแหน่งผู้อำนวยการที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ สิ่งที่ผมเคยกลัวไม่ได้เกิดขึ้นแม้แต่อย่างเดียว คนในประเทศไทยยังอยู่กันสุขสบายดี ไม่ได้ถูกยึดครองโดยคอมมิวนิสต์ตามทฤษฎีโดมีโน นี่เป็นการชุบตัวใหม่ครั้งแรกที่ประเทศฟิลิปปินส์

การเสริมสร้างครอบครัว

มีหลายอย่างที่น่าสนใจและน่าท้าทายเกิดขึ้น เมื่อผมกลับมารับใช้ในฐานะผู้อำนวยการที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ หลังจากจบจาก เอ ที เอส ในการรับใช้ นอกจากจะรับใช้เต็มเวลาที่พระคริสตธรรมกรุงเทพแล้ว ผมยังรับใช้เป็นศิษยาภิบาลบางเวลาที่คริสตจักรมหาพร ที่ประดิพัทธ์ด้วย ผมจะเล่าเรื่องการรับใช้ทั้งสองอย่างในบทต่อไป แต่อยากเล่าให้ฟังเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวของผมตั้งแต่กลับจากฟิลิปปินส์

เมื่อกลับมาประเทศไทย เราก็ได้บ้านเช่าอยู่ในบริเวณเดียวกับพระคริสตธรรมกรุงเทพ สิ่งแรกที่ต้องทำ คือหาโรงเรียนให้ลูกเรียน เนื่องจากลูกไปอยู่ฟิลิปปินส์สามปีเมื่อยังเล็ก อยู่ใกล้ชิดกับเด็กชาวฟิลิปปินส์ และพูดภาษาฟิลิปปินส์ทุกวัน จนลืมภาษาไทย ที่บ้านเราใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อกลับมาประเทศไทย ลูกๆ จึงไม่เข้าใจภาษาไทย แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงจัดเตรียมโรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่ง ใกล้บ้าน มีชั้นอนุบาลและชั้นประถมครูใหญ่และเจ้าของเป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้าและรักผู้รับใช้ของพระเจ้ามาก อยากมีส่วนช่วยผู้รับใช้พระเจ้าเสมอ ท่านเป็นคนจีน เราเรียกท่านว่า หลื่อซินแซหรือครูหลื่อ

ท่านรับลูกของเราเข้าไปเรียนด้วยความยินดี ทำทุกอย่างเพื่อช่วยลูกของผมในการปรับตัว เมื่อพวกเราเสียค่าเทอม ท่านก็รับไว้ หลังจากนั้น ท่านก็ใส่ซองคืนให้เราอีกครั้งหนึ่ง

พวกเราใช้เวลากับลูกมาก เมื่อพวกเขายังเล็กอยู่ ภรรยาของผมเป็นแม่ที่ดีมาก เขาทำงานหนัก ดูแลลูกทั้งสามคนอย่างใกล้ชิด และอย่างดีที่สุด ทั้งเสื้อผ้า เครื่องนุ่งหุ่ม อาหารการกิน ไม่เคยบกพร่อง ทุกเย็น เราจะใช้เวลากับลูก ในการนมัสการและอ่านพระคัมภีร์ และหนุนใจให้พวกเขาท่องพระคัมภีร์ ใครท่องได้จะได้รับรางวัล พวกเขาจึงพยายามท่อง ก่อนนอน เป็นหน้าที่ของผม ที่จะอ่านหนังสือหรือเล่านิทานให้ฟัง วันศุกร์เราจัดเป็นวันครอบครัว เย็นวันนั้น เราจะใช้เวลากับครอบครัวเป็นพิเศษ โดยไม่ยอมมีการนัดหมายที่อื่น บางครั้ง เราเล่นเกมส์ด้วยกันที่บ้าน บางครั้งเราไปทานอาหารและวิ่งเล่นที่สวนลุมพินี ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน

เราขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงนำเราให้ใช้เวลามากกับเด็ก เมื่อพวกเขายังเล็กอยู่จึงทำให้พวกเขามีพื้นฐานที่ดีทางด้านจิตใจและจิตวิญญาณ แม้พวกเขายังต้องเรียนรู้อีกมากเมื่อโตขึ้น

ชุบตัวอีกครั้ง

การรับใช้ที่บี บี ซี ในช่วงนี้ ทุกอย่างเป็นไปด้วยความราบรื่น พระเจ้าก็ทรงอวยพร ให้สถาบันเติบโตขึ้นตามลำดับ ผมเองก็พึงพอใจกับการรับใช้ ไม่มีความคิดที่จะศึกษาต่อ และไม่เห็นความจำเป็น จนกระทั่งปี 1980 แหม่มแกลดี้ส์ แจสเปอร์ มาเยี่ยมประเทศไทยอีก ท่านมาเยี่ยมผมและครอบครัวที่ บี บี ซี แล้วท่านก็พูดขึ้นมาว่า เพื่อผมจะสามารถรับใช้ในฐานะผู้อำนวยการได้ดียิ่งขึ้น ผมควรไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกที่อเมริกา และเขาก็อาสาอีก ที่จะติดต่อขอทุนจาก ซี เอ็ม เอ มิชชั่น ให้ผมและครอบครัว ฟังแล้วแทบไม่อยากเชื่อ เพราะการไปศึกษาต่อที่อเมริกาเป็นเรื่องยาก ค่าใช้จ่ายสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไปทั้งครอบครัว ซึ่งเป็นสิ่งเป็นไปได้ยากมาก ผมจึงรู้สึกว่าพระเจ้าทรงรักผมและครอบครัวมากจริงๆ ทรงให้เราในสิ่งที่เราคิดไม่ถึง เป็นการง่ายเหลือเกินสำหรับพระองค์ ที่จะทำในสิ่งที่ประสงค์จะทำในปี ต่อมาคือปี 1981 ผมและครอบครัวก็ได้ทุนจากซี เอ็ม เอ อีกครั้ง ศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา

ผมเลือกไปเรียนที่สถาบันพระคริสตธรรมฟูลเลอร์ (Fuller Theological Seminary) ที่เมืองพาซาดีน่า รัฐแคลิฟอร์เนีย เพราะเป็นสถาบันพระคริสตธรรมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะพันธกิจศาสตร์ (Missiology) มีนักศึกษาจากหลายสิบประเทศทั่วโลกไปศึกษาที่นั่น นอกจากนั้น ที่แคลิฟอเนียร์อากาศไม่หนาว ปรับตัวไม่ยากและเพื่อนสนิทของผม คือ ดร.วิชาญและครอบครัวก็อยู่ที่นั่นด้วย

สาขาที่ผมเลือกเรียนคือการพัฒนาผู้นำ เพราะผมรับใช้ทางด้านพัฒนาผู้นำที่พระคริสตธรรม และตั้งใจจะรับใช้ด้านนี้ต่อไป จึงอยากมีโอกาสได้วิเคราะห์วิจัยว่าควรจะพัฒนาผู้นำระบบใด จึงจะดีและเหมาะสมมากยิ่งขึ้นสำหรับประเทศไทย

สติปัญญาจากพระเจ้า

เพื่อจะศึกษาระดับปริญญาเอกด้านพันธกิจศาสตร์ ผมต้องศึกษาระดับปริญญาโท (Master of Theology หรือ M.Th.) ในสาขานี้ก่อน แล้วจึงจะต่อปริญญาเอกได้ ทั้งสองปริญญาจะต้องเขียนวิทยานิพนธ์ นั่นหมายถึง จะต้องเขียนวิทยานิพนธ์สองฉบับโดยปกติ ต้องเวลาทั้งหมดไม่น้อยกว่า 3 ปี หรือคนคนอาจต้องใช้เวลาถึง 5 ปี

สำหรับผม ผมต้องตัดสินใจและตั้งใจจะศึกษาให้จบภายใน 2 ปี เพราะอย่างแรก ผมได้รับทุนการศึกษาจาก ซี เอ็ม เอ เพียง 1 ปี ครึ่งเท่านั้น ในการเรียนภาควิชาการระดับปริญญาเอกให้จบที่ฟูลเลอร์ แล้วกลับไปเขียนวิทยานิพนธ์ต่อที่ประเทศไทยอีกอย่างหนึ่ง ผมดูประวัติรายชื่อนักศึกษาที่จบปริญญาเอกทางด้านนี้ มีบางคนสามารถทำได้ภายในเวลา 2 ปี เป็นสิ่งที่ยากจริงๆ และเกือบเป็นไปไม่ได้สำหรับผม ที่คิดจะทำแบบนั้น แต่เวลาเดียวกัน เนื่องจากความจำเป็น ผมรู้สึกว่า หากยอมทำงานหนักและเชื่อพึ่งในสติปัญญาของพระเจ้า ทุกอย่างเป็นไปได้

ผมเริ่มทุ่มเทในการเรียนทั้งเช้าเย็น ตั้งแต่ช่วงภาคฤดูร้อนของปีแรก อุทิศกำลังและเวลาทั้งหมดในการศึกษา ขอบพระคุณพระเจ้า ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี จนสามารถเรียนจบปริญญาโท พร้อมกับเขียนวิทยานิพนธ์ ภายใน 1 ปี และเรียนภาควิชาการของปริญญาเอกในอีกครึ่งปีต่อมา จนถึงเวลานี้ ผมยังไม่เข้าใจว่าทำได้อย่างไร เป็นพระคุณสติปัญญา และกำลังพิเศษที่มาจากพระเจ้าล้วนๆ ผมจึงไม่สามารถอวดได้แม้แต่นิดเดียว

พระผู้เลี้ยงที่ประเสริฐ

เมื่อเรียนภาควิชาการระดับปริญญาเอกจบใน 1 ปี ครึ่ง ตามที่ตกลงกับ ซี เอ็ม เอ มิชชั่น ผมจะต้องกลับไปเขียนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกต่อในประเทศไทย แต่อาจารย์ซึ่งเป็นปรึกษาของผม

และเพื่อนหลายคนแนะนำ ว่าควรจะหาทางเขียนให้เสร็จก่อนกลับประเทศไทย เพราะเมื่อกลับประเทศแล้ว จะมีงานยุ่ง หาเวลาศึกษา ค้นคว้าอย่างจริงจังและเขียนวิทยานิพนธ์ยากมาก นอกจากนั้น ที่ประเทศไทยอาจไม่มีห้องสมุดที่ดีพอในการทำการวิจัยและค้นคว้าด้วย มีหลายคนที่กลับไปเขียนวิทยานิพนธ์ในประเทศของตนเอง ไม่ประสบความสำเร็จ

ขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับพี่น้องคริสเตียนไทยหลายคนที่นั่น ที่หนุนใจเราเพิ่มเติมในลักษณะเดียวกัน พวกเขาบอกว่า ไม่ต้องเป็นห่วง ให้อยู่ต่อเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ให้จบ พวกเขาจะร่วมมือกันช่วยครอบครัวผมให้สามารถอยู่ได้

หลังจากได้อธิษฐานและปรึกษากันในครอบครัวแล้ว พวกเราตัดสินใจอยู่ต่อโดยเชื่อไว้วางใจพระเจ้า ว่าหากการทำเช่นนี้เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงเลี้ยงดูเราอย่างแน่นอน ผมจึงติดต่อไป ทาง ซี เอ็ม เอ มิชชั่น ให้ทราบเจตนาของผม และบอกพวกเขาว่า พวกเราจะรับผิดชอบตัวเองในอีก 6 เดือนที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ตอนแรกพวกเขาเป็นห่วงมาก แต่ในที่สุด ก็ยินยอมให้เราอยู่ต่อ

นี่เป็นบทเรียนแห่งความเชื่อบทใหญ่อีกบทหนึ่งที่พระเจ้าสอนผมและครอบครัวพวกเราอยู่ด้วยความเชื่อจริงๆ โดยไม่รู้ว่า แต่ละเดือนจะมีเงินทองมาจากไหน สำหรับค่าใช้จ่ายหลายอย่าง แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ที่เราได้เห็นความสัตย์ซื่อและการเลี้ยงดูของพระองค์ผ่านพี่น้องในพระคริสต์ เรามีมากพอ และมีมากกว่าเมื่อก่อน ทุกเดือน เราเห็น “อีกา” ของพระเจ้าหลายตัว นำสิ่งจำเป็นต่างๆ มาให้เรา เงินค่าเช่าบ้านบ้าง ค่าอาหารบ้าง ข้าวสารบ้าง กับข้าวบ้าง และอื่นๆ อีกสารพัด เราอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ทุกเดือน ไม่ขาดแคลนสิ่งใดที่จำเป็น จนผมเขียนวิทยานิพนธ์เสร็จ

เรื่องเหลือเชื่อ

ก่อนจะจบนักศึกษาทุกคนต้องสอบวัดความรู้รวบยอด (Comprehensive Exam) ใน 5 สาขาวิชา เพื่อนนักศึกษาหลายคนเครียดมาก มีการรวมกลุ่มกันติวอย่างเข้มข้นแต่ผมไม่รู้จะติวกับใคร ได้แต่ขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งท่านก็ให้การแนะนำที่ดีมาก ผมจึงได้แนวทางที่ดียิ่งขึ้นในการเตรียมสอบ

มีเพื่อนต่างชาติอย่างน้อยคนหนึ่งบ่นให้ฟังว่า การสอบแบบนี้ยากมาก บางคนต้องสอบหลายครั้งถึงจะผ่าน เขาเองหวังว่า จะไม่ต้องสอบหลายครั้ง ผมได้แต่อธิษฐานพึ่งพระคุณของพระเจ้า ขอทรงช่วยให้สอบผ่านได้ในครั้งเดียว ขอบพระคุณพระเจ้าจริงๆ สอบเพียงครั้งเดียว ก็ผ่านทุกอย่าง

เมื่อผมทำวิทยานิพนธ์เสร็จ นำไปส่งให้อาจารย์ฝ่ายที่ดูแลเรื่องวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา เมื่อเขาตรวจเช็คเบื้องต้นแล้ว ก็แสดงความยินดีกับผม บอกว่า “ปีนี้ คุณเป็นคนแรกที่ส่งวิทยานิพนธ์ แบบถูกต้องทุกประการ โดยไม่ต้องแก้ไขปรับปรุงอะไร”

ผมหายใจ โล่งอก ขอบพระคุณพระเจ้า ไม่อยากเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อ

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงเสริมสร้างพัฒนาเราอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ไม่เพียงผ่านการศึกษาสามัญในชั้นเรียน เท่านั้น แต่ยังเสริมสร้างผ่านชีวิตจริงนอกชั้นเรียน แม้เวลานี้ ผมอายุ 70 แล้ว ยังอยู่ในกระบวนการแห่งการเสริมสร้างของพระเจ้าอยู่ ทั้งชีวิตส่วนตัวและการรับใช้ เพื่อจะเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์มากขึ้นทุกวัน จนกว่าวันที่พระองค์เสด็จมา เราจะเป็นเหมือนพระองค์ทุกประการ

งานรับใช้ที่น่าชื่นชม

“บรรดาผู้ออกไปหว่านเมล็ดพืชด้วยน้ำตา จะแบกฟ่อนข้าวกลับมาด้วยบทเพลงแห่งความยินดี” (สดุดี 126:6)

ตลอดเวลาการรับใช้ 40 กว่าปีที่ผ่านมานี้ พระเจ้าได้ทรงให้ผมรับใช้ในงานส่วนใหญ่ที่ผมเองรู้สึกว่าไม่ถนัด และไม่ใช่ของประทานของผม แต่เมื่อได้รับใช้ตามที่พระเจ้าทรงนำ ก็กลายเป็นความชื่นชมยินดี

ความเป็นผู้นำ

ตั้งแต่เด็กมา สิ่งที่ผมกลัวมากคือการเป็นผู้นำ ผมไม่อยากนำและพยายามหลีกเลี่ยงการเป็นผู้นำ ผมชอบเป็นผู้ตามมากกว่า เพราะรู้สึกว่า ไม่มีความสามารถในการนำนิสัยส่วนตัวเป็นคนเงียบ พูดน้อย ขี้อาย ชอบอยู่ส่วนตัวมากกว่า ยังจำได้ว่า ตอนเรียนชั้นประถมอยู่ที่โรงเรียนเจิ่นฮั้ว เวลาเข้าแถวเคารพธงชาติทุกเช้า มีการร้องเพลงชาติ แต่บ่อยครั้ง เวลาร้องเพลงชาติ นักเรียนมักจะขึ้นไม่พร้อมกัน หรือไม่ได้ขึ้นเสียงเดียวกัน ทำให้เกิดความขลุกขลัก ครูใหญ่จึงเสนอว่า ให้เลือกนักเรียนสักคนช่วยขึ้นเสียงให้ โดยร้องประโยคแรกของเพลงชาติก่อน แล้วทุกคนจะร้องพร้อมกันต่อจากนั้น

แล้วครูใหญ่ก็เลือกผมให้เป็นผู้ร้องนำในการเคารพธงชาติ ผมต้องรับด้วยความจำใจ แต่รู้สึกกลัว ผมไม่สบายใจมาก เช้าวันต่อมา ผมมาโรงเรียนตอนเช้าตามปกติ แต่แทนที่จะเข้าแถว ผมไปหลบในห้องสุข ผมกลัวมากๆ แม้แต่การร้องนำเพลงชาติ

แม้เมื่อเป็นผู้ใหญ่ รับใช้พระเจ้ามาหลายปีแล้ว ก็ไม่อยากเป็นผู้นำ หากมีทางหลีกเลี่ยงได้ ผมจะหลีกเสมอ เพราะรู้สึกว่า ไม่ใช่ของประทานของผม มีอยู่ปีหนึ่ง มีการเลือกตั้งกรรมการอำนวยการชุดใหม่ของสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย ในที่ประชุมใหญ่ ซึ่งมีสมาชิกมาจากทั่วประเทศ ผมได้คะแนนสูงสุด ตามที่ปฏิบัติกันมา คนที่ได้คะแนนสูงสุด มักจะทำหน้าที่เป็นประธาน แต่ครั้งนั้น ผมขอร้องกรรมการที่ได้รับเลือกอย่าให้ผมเป็นประธาน ผมรู้สึกดีใจ และโล่งใจมาก เมื่อกรรมการยินยอม

หากวิเคราะห์ตามคุณสมบัติของผู้นำที่ดี ตามหลักการของการเป็นผู้นำที่กล่าวไว้ในตำราต่างๆ ผมสังเกตว่า ผมขาดคุณสมบัติหลายอย่างที่ได้กล่าวไว้ ไม่น่าจะเป็นผู้นำที่ดีได้ และเมื่อได้เช็คของประทานฝ่ายวิญญาณ ของประทานเด่นของผมก็ไม่ใช่การเป็นผู้นำ นี่เป็นสาเหตุที่ผมไม่อยากเป็นผู้นำ และลังเลใจมากมาตลอดที่จะเป็นผู้นำ แม้จะมีคนเชียร์ผมบ่อยๆ

แต่เป็นเรื่องที่แปลกมาก ตั้งแต่เริ่มต้นรับใช้มา งานรับใช้ของผมส่วนใหญ่เกี่ยวกับการนำ เหมือนกับถูกบังคับ หรือถูกผลักให้เป็นผู้นำโดยที่ผมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เริ่มตั้งแต่การรับใช้เต็มเวลา

ครั้งแรก ที่กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ รับใช้ได้ไม่นาน ก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการหลังจากนั้น ก็เป็นผู้อำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพเป็นประธานองค์กรคริสเตียนต่างๆ และเป็นศิษยาภิบาลอาวุโส

จะบอกว่าเป็นแบบตกกระไดพลอยโจนก็ว่าได้ แต่ในที่สุดผมต้องยอมรับว่าเป็นพระคุณ ความรักและการทรงนำของพระเจ้า ที่ให้ผมรับใช้อย่างนั้น เพื่อในความอ่อนแอของผม ผมจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเด่นชัดมากขึ้น เหมือนที่อาจารย์เปาโลบอกว่า “เพราะเมื่อใดที่ข้าพเจ้าอ่อนแอ เมื่อนั้นข้าพเจ้าก็เข้มแข็ง” (2 โครินธ์ 12:10) ในพระคริสต์ หลายครั้งพระองค์ทรงเปลี่ยนจุดอ่อนของเราให้กลายเป็นจุดแข็ง เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

เมื่อผมยอมให้พระเจ้าใช้ ทำในสิ่งที่ผมเองรู้สึกว่าไม่ถนัด และกลัว แต่เมื่อวางใจพระเจ้า ก็รู้สึกว่าทำได้ดีในระดับหนึ่ง และผมสามารถรับใช้อย่างมีความสุขเต็มไปด้วยพระพรมากมาย อย่างที่ผมคิดไม่ถึง

ในการรับใช้ที่ผ่านมา ผมรับใช้งานหลัก 3 อย่าง คือที่กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ ประมาณ 7 ปี (1968-1974) ที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBS) 22 ปี (1977-1999) และที่คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ 28 ปี (1984-2011) แต่ที่คริสตจักร ผมทำเต็มเวลา 13 ปี (1999-2011) นอกนั้น เป็นการรับใช้โดยเป็นกรรมการในองค์การคริสเตียนต่างๆ

สิ่งน่าชื่นชมในการรับใช้ที่สถาบัน

การรับใช้ที่กองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ก็มีประสบการณ์ที่น่าชื่นชมหลายอย่างที่ผมได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น จึงไม่ขอกล่าวถึงอีก แต่จะกล่าวเพิ่มเติมบางอย่าง เกี่ยวกับพันธกิจที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ และที่คริสตจักรซึ่งทำให้เกิดความชื่นชมมาก

ผมรู้สึกว่าพันธกิจที่พระคริสตธรรมกรุงเทพมีลักษณะเด่นดังนี้

เป็นพันธกิจที่เพิ่มพูนตัวเอง-อาจารย์เปาโลกล่าวกับทิโมธี บุตรฝ่ายวิญญาณว่า “จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ต่อหน้าพยานหลายๆ คน ไว้กับบรรดา คนซื่อสัตย์ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” (2 ทิโมธี 2:2) หรืออีกนัยหนึ่ง อาจารย์เปาโลหนุนใจเรา ให้เพิ่มพูนตัวเราเอง โดยการสอนและพัฒนาคนให้รับใช้

ผมรู้สึกว่าการรับใช้ที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ ให้โอกาสที่ดีมากในการเพิ่มพูนตัวเอง เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดี ที่เห็นศิษย์เก่าของบี บี เอส หลายร้อยคน กระจายกันรับใช้พระเจ้าในที่ต่างๆ และในหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ทั่วประเทศ และในต่างประเทศด้วย

เป็นพันธกิจแห่งความเชื่อ-ตั้งแต่เริ่มต้นของสถาบัน บี บี เอส อยู่ด้วยความเชื่อ ไม่มีการสนับสนุนทางด้านการเงินจากคณะใดเป็นประจำ เราต้องพึ่งพระเจ้าสำหรับการเป็นอยู่แต่ละเดือน มีอยู่

ช่วงหนึ่ง กรรมการอำนวยการหนุนใจผม ให้ออกไปประชาสัมพันธ์หาทุนในที่ต่างๆ สำหรับ บี บี เอส ผมบอกตรงๆ ว่านั่นไม่ใช่ของประทานของผม จึงไม่ได้ออกไปตามที่กรรมการแนะนำ สิ่งที่ทำได้คือเพียงแต่หนุนใจให้คนถวายผ่านวารสารของ บี บี เอส และผ่านการอธิษฐาน และพระเจ้าก็ทรงประทานให้อย่างเพียงพอเสมอมา ไม่เคยขาดแคลน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วงซื้อที่ดิน และสร้างอาคารทั้งสองหลัง ซึ่งต้องใช้เงินมาก เราไม่ต้องพยายามดิ้นรนหาเงินเป็นพิเศษ พระเจ้าทรงนำคนของพระองค์ถวายให้อย่างเพียงพอและยังมีเหลือ

เป็นพันธกิจแห่งความรัก-ผมได้เห็นความรักมากของพระเจ้าผ่านพี่น้องคริสเตียนหลายคน ในการรับใช้ที่ บี บี เอส คริสเตียนครอบครัวหนึ่ง ผมขอเอ่ยถึงพิเศษคือครอบครัวหิตศักดิ์ พระเจ้าทรงใช้ญาติพี่น้องของครอบครัวนี้ ให้เราเช่าบ้านของพวกเขาทั้งหมด 6 หลัง เพื่อใช้เป็นห้องเรียนและหอพัก พี่น้องคนหนึ่ง คือคุณสมถวิล ได้ขายที่ดินที่สาทรซอย 12 (ตึกปริญญาตรีปัจจุบัน) ในราคาแบบถวาย หลังจากนั้น ยังได้โอนที่ดิน 2 แปลงของท่านเข้ามูลนิธิฯ เพื่อใช้ในพันธกิจการสร้างผู้รับใช้ของ บี บี เอส

ไม่เพียงแต่ บี บี เอสเท่านั้น ที่ได้สัมผัสความรักของพระเจ้าผ่านครอบครัวหิตศักดิ์ ครอบครัวผมเองด้วย ได้สัมผัสความรักของพระเจ้ามากผ่านครอบครัวนี้

ในการรับใช้ที่ผ่านมา พระเจ้าทรงใช้คนของพระองค์ 3 ท่าน สร้างบ้านใหม่ให้เราอยู่ ท่านแรก คือ มิสซิสยัง สร้างบ้านที่ซอยโปร่งใจ ทุ่งมหาเมฆ ในปี 1970 ท่านที่ 2 คือครูอนงค์ หิตศักดิ์ ในปี 1974 ท่านได้สร้างบ้านไม้ 2 ชั้น ข้างๆ ตึกปริญญาโทปัจจุบันจงใจจะให้ครอบครัวผมเช่าในราคาที่ถูกมาก เพียง 2,000 บาทต่อเดือน เพื่อรับใช้ที่บี บี เอส หลังจากนั้น ในปี 1984 ครูอนงค์ต้องการให้บริษัทแปลนเช่าที่ เพื่อสร้างอาคารใหญ่ บ้านที่ผมอยู่ อยู่ในที่ดินนั้นด้วย ครูพัฒนา หิตศักดิ์ พี่น้องอีกคนหนึ่งใน

ครอบครัว ก็สร้างบ้านใหม่อีกหลัง ซึ่งอยู่ที่หลัง บี บี เอส ปัจจุบันให้เราอยู่ ขณะสร้าง ท่านพาพวกเราไปดูถามตลอดเวลาว่า อยากได้อะไรเพิ่มเติม เหมือนจะสร้างบ้านหลังนี้ให้แก่เรา ท่านคิดค่าเช่าถูกมาก เพียง 4,000 บาทต่อเดือน และท่านบอกผมและภรรยา ว่าให้อยู่บ้านหลังนี้ตลอดไป

เป็นความสุขใจอย่างยิ่ง ที่ได้รับใช้ และอยู่ท่ามกลางคนที่รักเรา

ผู้รับช่วงต่อ-ตลอดเวลาที่รับใช้ที่ บี บี เอส ผมคิดอยู่เสมอ ว่าวันหนึ่งจะต้องมีผู้รับใช้พระเจ้าอีกท่านหนึ่ง มารับช่วงต่อจากผม และผมควรหาให้ได้ ในเวลาเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เพราะผู้รับใช้ระดับนี้ และลักษณะอย่างนี้ หาได้ไม่ง่ายนัก ผมจึงได้อธิษฐานและเฝ้าดูการทรงนำของพระเจ้าในเรื่องนี้มาตลอด

จนกระทั่งปี 1997 พระเจ้าก็ทรงนำให้ผมเห็นท่านหนึ่ง ที่น่าจะเป็นผู้รับช่วงต่อจากผม ท่านคือ อาจารย์ มาโนช แจ้งมุข ตอนนั้น ท่านเป็นอาจารย์เต็มเวลาที่ บี บี เอสแล้ว ผมเห็นของประทาน และคุณสมบัติหลายอย่างของท่าน ที่เหมาะจะเป็นผู้อำนวยการได้เช่นของประทานในการเทศนา สั่งสอน ความร้อนรนในการประกาศ มนุษย์สัมพันธ์ที่ดีบุคลิกของการเป็นผู้นำ การเป็นที่ยอมรับของคริสตจักร และผู้นำคริสเตียนทั่วไป เป็นต้น จึงได้ทาบทามท่าน หนุนใจให้ท่านรับ ขอบพระคุณพระเจ้า ในเวลาที่เหมาะสม คือปี 1999 อาจารย์มาโนช ก็ได้รับตำแหน่งผู้อำนวยการสืบต่อจากผม

ผมรู้สึกชื่นชมมาก ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมคนที่เหมาะสมมารับช่วงแทนผมก่อนที่ผมจะออกไป และเมื่อผมออกไปแล้ว พระเจ้าก็ทรงอวยพรพระคริสตธรรมกรุงเทพต่อไป และมากยิ่งขึ้น ผ่านการนำของ ศจ.ดร.มาโนช แจ้งมุข พระคริสตธรรมกรุงเทพได้เติบโตก้าวหน้าและขยายกิจการออกไปอย่างกว้างขวาง เป็นที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

สิ่งน่าชื่นชมในการรับใช้ที่คริสตจักร

เมื่อผมและครอบครัวกลับจากการศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกาในปี 1983 ผมได้รับใช้เต็มเวลาเป็นผู้อำนวยการที่พระคริสตธรรมกรุงเทพต่อไป ในวันอาทิตย์ ผมกลับไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรมหาพรที่ประดิพัทธิ์ คริสตจักรที่ผมเคยเป็นศิษยาภิบาล

ในเวลานั้น ซี เอ็ม เอ มิชชั่น มีโครงการตั้งคริสตจักรใหม่เพิ่มขึ้นในเมืองใหญ่ โดยมีมิชชันรีของ ซี เอ็ม เอ คู่หนึ่ง คืออาจารย์นอร์แมน ฟอร์ด และภรรยาชื่อลอรี่ เป็นผู้ริเริ่มและประสานงาน ผมและครอบครัวจึงตัดสินใจร่วมกับท่าน ในปลายสัปดาห์ บุกเบิกคริสตจักรใหม่ที่สุขุมวิท ซอย 10 โดยใช้สถานที่ของคริสตจักร อี ซี บี (Evangelical Church of Bangkok) ซึ่งเป็นคริสตจักรนานาชาติ สังกัดอยู่ใน ซี เอ็ม เอ โดยเราขอใช้ห้องนมัสการของโบสถ์นั้นในช่วงบ่าย

การเริ่มต้นที่น่าชื่นชมยินดี เนื่องจากคริสตจักรนี้ตั้งอยู่ที่สุขุมวิท เราจึงตั้งชื่อว่าคริสตจักรมหาพรสุขุมวิท เราเริ่มจากพี่น้องคริสเตียนไทย ประมาณ 10 คน ที่มานมัสการที่คริสตจักรนี้ และเรียนพระคัมภีร์กับอาจารย์ฟอร์ด ก่อนเปิดโบสถ์เป็นทางการ เราก็เชิญอาจารย์ยุทธศักดิ์ ซึ่งตอนนั้น เป็นผู้นำคนหนึ่งของ แคมพัสครูเสดมาร่วมรับใช้ด้วย เราได้เปิดโบสถ์ ในอาทิตย์ที่สองของเดือนมกราคม 1984 วันนั้นมีคนมาร่วม 30 กว่าคน อาจารย์ยุทธศักดิ์ เป็นผู้นำนมัสการ และท่านก็ได้กลายเป็นผู้นำนมัสการหลักติดต่อกันหลายปี ภรรยาผมเป็นผู้เล่นเปียโน ผมเป็นผู้เทศนา และกลายเป็นศิษยาภิบาลโดยปริยาย โดยไม่ต้องมีการแต่งตั้ง เป็นบรรยากาศเริ่มต้นที่น่าชื่นชมยินดีมาก

การเติบโตที่ต่อเนื่อง-หลังจากได้เปิดเป็นคริสตจักร เราก็เห็นพระเจ้าทรงอวยพรให้มีการเจริญเติบโตที่รวดเร็วพอควร ทั้งในด้านปริมาณและคุณมาก ในช่วงแรกสมาชิกส่วนใหญ่ ประมาณ

70% เป็นนักศึกษาของแคมพัสครูเสด จากมหาวิทยาลัยรามคำแหงบรรยากาศในโบสถ์จึงมีชีวิตชีวามาก ในเย็นวันพุธจะมีคนมาประชุมอธิษฐาน 20-30 คน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเช่นกัน บรรยากาศการประชุมเต็มไปด้วยความตื่นเต้น เพราะนักศึกษาเหล่านี้ร้อนรนในการเป็นพยาน นำคนมาเชื่อพระเจ้า บ่อยและกล่าวขอบคุณพระเจ้าในการเป็นพยานของพวกเขา หลังจาก 4-5 ปี ผ่านไป ก็มีผู้ใหญ่เข้ามาเพิ่มขึ้นตามลำดับสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีที่สุดในการรับใช้ที่คริสตจักร คือการได้เห็นคนมารับเชื่อ รับการเลี้ยงดูและเสริมสร้าง จนมีชีวิตที่เข้มแข็ง เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ เป็นผู้รับใช้ที่ร้อนรนและสัตย์ซื่อในคริสตจักรตามของประทานของเขา

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้รับใช้-เนื่องจากผมรับใช้เต็มเวลาที่พระคริสตธรรมกรุงเทพ มีเวลารับใช้คริสตจักรช่วงปลายสัปดาห์เท่านั้น จึงมีเวลารับใช้ที่คริสตจักรจำกัดมาก ตอนแรกผู้รับใช้เต็มเวลาในคริสตจักรมีเพียงสองท่าน คืออาจารย์ฟอร์ด และภรรยา ต่อมาเราได้พี่น้องคริสเตียนไทยคนหนึ่ง ชื่ออัมพร มาช่วยเป็นเลขาฯ คริสตจักรหลังจากนั้น พระเจ้าก็ทรงส่งมิชชันนารีซี เอ็ม เอ หลายท่านผลัดเปลี่ยนกันมารับใช้ที่คริสตจักร เช่น อาจารย์เดวิด คิง และภรรยา อาจารย์ เจพี และภรรยา อาจารย์โจ อากิล่าและภรรยา อาจารย์แลรี่ เพอร์สันและภรรยา อาจารย์จอย เบส อาจารย์เอ็ดเวิร์ด อึงและภรรยา ดร.ล๊อกคา จัน เป็นต้น

ปี 1991 เราจึงได้ผู้รับใช้พระเจ้าคนไทยคนแรก เข้ามารับใช้เต็มเวลาร่วมกับทีม คือ อาจารย์จักรพันธ์ ชูเกียรติวงศ์กุล หลังจากนั้นประมาณ 4-5 ปี อาจารย์ภาวณี เชษฐ์ศุทธยางกูร ก็ได้เข้ามาร่วม อีก

หลายปีต่อมา พระเจ้าก็ทรงนำอีกสองท่านเข้ามาร่วมในทีมตามลำดับ คืออาจารย์วรรณี เชษฐ์ศุทธยางกูร และอาจารย์เดชา เจนพิริยประยูร ลูกชายของผมเอง

ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการอุทิศตัวของผู้รับใช้พระเจ้าคนไทยแต่ละคน ผมเองมีความจำกัดหลายอย่างในการรับใช้ที่คริสตจักร แต่พระเจ้าได้ทรงส่งผู้รับใช้ที่ดีของพระองค์ที่รักพระองค์และมีของประทานที่ต่างกัน มาเสริมกันในการรับใช้ เราจึงกลายเป็นทีมใหญ่ในคริสตจักร สิ่งที่ต้องขอบพระคุณพระเจ้าเป็นพิเศษ คือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการรับใช้ เชื่อว่านี่เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่พระเจ้าทรงอวยพรคริสตจักรของพระองค์ ยกเว้นปีหนึ่ง ที่มีความขัดแย้งกันบ้างเกิดขึ้นในทีมและเราเห็นผลเสียทันที ในปีนั้นจำนวนผู้มานมัสการลดลงจากปีที่ผ่านมา

ผมต้องขอบพระคุณพระเจ้าด้วย ที่ผู้นำคริสตจักรได้ตัดสินใจเลือกระบบกลุ่มแคร์หรือกลุ่มเซลล์ เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดของคริสตจักรในการเลี้ยงดู และในการรับใช้จึงทำให้สมาชิกหลายคนได้รับการเสริมสร้างและพัฒนาเป็นผู้รับใช้ และมีส่วนในการรับใช้อย่างใกล้ชิด ร่วมกับทีมศิษยาภิบาล

พันธกิจอีกอย่างที่ผมต้องขอบพระคุณพระเจ้ามาก คือพันธกิจ “เผชิญชีวิตคู่” คริสตจักรเราเป็นคริสตจักรแรกในเอเชีย ที่มีพันธกิจในลักษณะอย่างนี้ ทุกครั้งที่จัด เราเห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า ที่ทำให้คู่สมรสหลายคู่ที่มีปัญหามาก จนคิดว่าไปไม่ไหว ได้กลับมามีความสัมพันธ์ที่ดีอีกครั้งหนึ่ง แม้แต่ในคริสตจักรของเราเอง ผมเห็นชัด ว่าคู่สมรสที่เข้าร่วมงาน “เผชิญชีวิตคู่” นี้ ล้วนแต่มีความสัมพันธ์ดีขึ้นกว่าเดิม และมีความกระตือรือร้นมากกว่าเดิมในการรับใช้พระเจ้าด้วยกัน

สู่การรับใช้เต็มเวลาในคริสตจักร

ผมรู้สึกว่าการรับใช้เป็นศิษยาภิบาลบางเวลาในคริสตจักรเป็นเรื่องไม่ยากนัก แต่ยังไม่พร้อมที่จะเป็นเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา ภาระใจของผมยังอยู่ที่การพัฒนาผู้รับใช้พระเจ้าในสถาบัน แต่พระเจ้าทรงมีวิธีค่อยๆ นำผมที่ละก้าว ให้เข้าสู่การเป็นศิษยาภิบาลมากขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่มิชชันนารีบางคนที่หนุนใจผม บางครั้งถึงกับขอร้องผมให้รับใช้เต็มเวลาในคริสตจักร โดยให้เหตุผลว่า คริสตจักรต้องการผมรับใช้เต็มเวลา

ความสนใจของผมเริ่มเพิ่มขึ้นบ้าง หลังจากได้อธิษฐานอย่างจริงจัง ผมมีความรู้สึกที่แปลกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คือรู้สึกว่า ในชีวิตการรับใช้ของผมนี้ มีอีกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้ผมทำ แต่ผมยังไม่ได้ทำ ในหัวใจรู้สึกขาดอะไรบางอย่าง ทำให้ไม่อิ่มใจเท่าที่ควร ผมพยายามอธิษฐานทูลถามพระเจ้าว่าอะไรที่ผมขาดไปซึ่งยังไม่ได้ทำ แล้วก็มีความรู้สึกมากขึ้น ว่าอาจเป็นการรับใช้เป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา

ในช่วงเวลานั้น เกิดการท้าทายในใจผมขึ้นมา ผมได้สอนวิชาหลักการเป็นศิษยาภิบาลที่สถาบันหลายปี เคยติเตียนศิษย์เก่า ที่มีปัญหาในการเป็นเป็นศิษยาภิบาล แต่ผมเองไม่เคยมีประสบการณ์ในการ

เป็นศิษยาภิบาลเลย ผมน่าจะหาโอกาสเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาสักครั้ง ความรู้สึกแบบนี้มีมากขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้ขาดสันติสุข ต้องตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

เวลานั้น ผมหาผู้ซึ่งจะสืบทอดตำแหน่งผู้อำนวยการที่พระคริสตธรรมได้แล้ว ผมรู้สึกว่า ถึงเวลาที่ผมจะต้องตัดสินใจเด็ดขาด ว่าควรทำอะไรต่อไป วันหนึ่ง ผมนำเรื่องนี้เล่าให้เพื่อนสนิท คือ อาจารย์วิชาญฟัง อาจารย์วิชาญพูดทันที ว่า “ถ้าคุณรู้สึกว่างานรับใช้ที่ยังขาด คือการเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา คุณก็ควรตัดสินใจทำเลย” เหมือนเป็นคำยืนยันจากพระเจ้า หลังจากวันนั้น ผมก็ตัดสินใจลาออกจากพระคริสตธรรมกรุงเทพรับตำแหน่งศิษยาภิบาลเต็มเวลาของคริสตจักร เมื่อได้ตัดสินใจเช่นนั้นแล้ว สันติสุขที่เต็มเปี่ยมก็เกิดขึ้น แม้ยังกลัวอยู่ แต่ก็มีความชื่นชมยินดีมาก ที่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้ทำ และคิดว่า นี่คงเป็นงานรับใช้เต็มเวลาอย่างสุดท้ายของผม

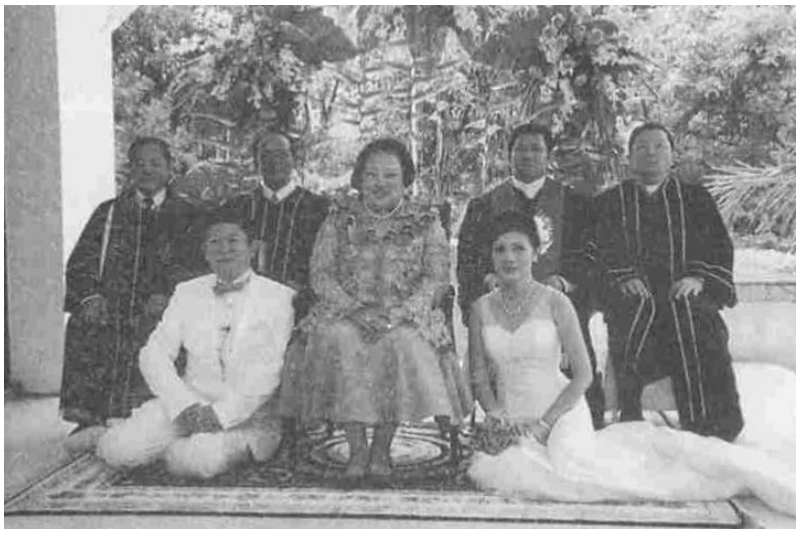

การรับใช้ในคริสตจักรจะเกี่ยวข้องกับการเทศนามาก เป็นพระคุณของพระเจ้าที่ให้ผมมีโอกาสรับใช้ทางด้านนี้มากในคริสตจักร การเทศนาเป็นเรื่องที่น่าหนักใจ ซึ่งผมต้องทำด้วยความยำเกรง แต่เวลาเดียวกันก็เป็นเรื่องน่าชื่นใจสุด ที่เห็นพระวจนะของพระเจ้า นำการเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงไปสู่ชีวิตของผู้ฟัง ทั้งที่ได้รู้จักพระเจ้าแล้วและยังไม่รู้จักพระเจ้า

การเทศนาครั้งหนึ่ง ที่ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นและชื่นชมเป็นพิเศษ คือการเทศนาลักษณะให้โอวาสแก่คู่บ่าวสาวคู่หนึ่ง ที่คริสตจักรวัฒนา งานแต่งงานครั้งนี้ เจ้าบ่าวได้เชิญพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลีเสด็จด้วย เพราะท่านเป็นหมอผิวหนังส่วนพระองค์ของท่านองค์โสมฯ เจ้าบ่าวเชิญผมกล่าวคำโอวาท 10 นาที วันนั้น ผมขอบพระคุณพระเจ้ามาก ที่ชีวิตการเทศนาของผม มีอย่างน้อยครั้งหนึ่ง ที่องค์เจ้านายชั้นสูงจากราชวังรวมทั้งผู้ติดตามด้วยประมาณ 30 คน ได้มีโอกาสฟังพระวจนะของพระเจ้า สิ่งที่ผมชื่นชมยินดีมาก คือท่านองค์โสมทรงให้เกียรติแก่พระวจนะ ทรงฟังด้วยความตั้งใจตลอดเวลา

ทุกข์ที่สุดในการรับใช้

การรับใช้เป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาผ่านมาด้วยดี ทุกอย่างเป็นไปด้วยความราบรื่น แม้ยังไม่มีความรู้สึก ว่าตัวเองมีของประทานในการเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาจริงๆ มีคนเคยถามผมว่า “การรับใช้แบบเป็นผู้อำนวยการที่สถาบัน กับการเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา อย่างไหนจะยากกว่า”

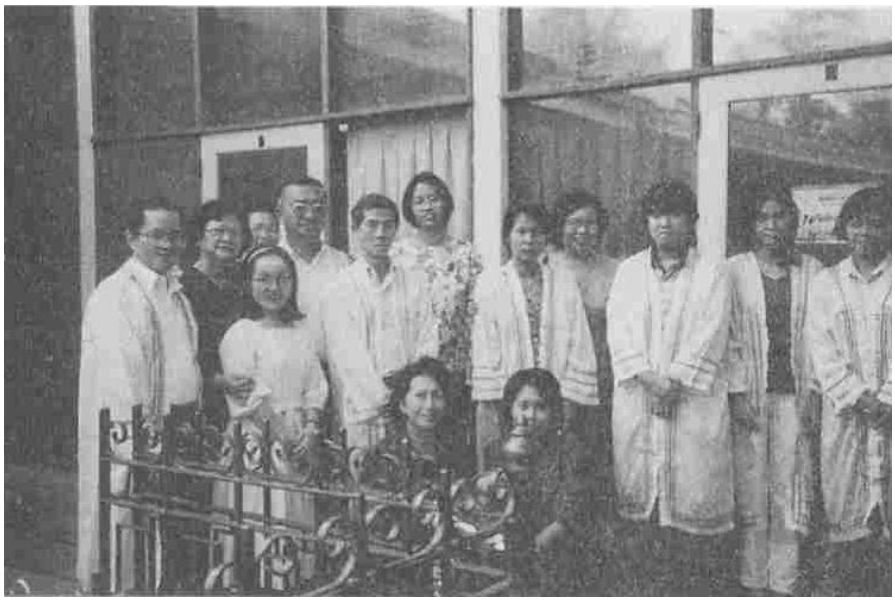

แท้จริงเป็นคำถามที่ตอบยาก เพราะการรับใช้ทั้งสองอย่างมีความแตกต่างกันในเรื่องของความยากง่าย แต่ต้องยอมรับว่า งานศิษยาภิบาลมีความละเอียดอ่อนกว่างานผู้อำนวยการมาก ในสถาบัน เราเกี่ยวข้องกับคนวัยหนึ่งเป็นส่วนใหญ่ คือวัยรุ่นหนุ่มสาวแต่ในคริสตจักร เราต้องเกี่ยวข้องกับคนทุกวัย ตั้งแต่ยังอยู่ในท้องจนถึงอยู่ในหลุม ในสถาบัน เราใช้สิทธิอำนาจเต็มที่ ว่ากล่าวตักเตือนนักศึกษาที่

ประพฤติตัวไม่ดี เตือนแล้วไม่ฟังสามารถให้เขาพักการเรียนได้ทันที อย่างไม่ลำบาก ในคริสตจักร เราต้องอาศัยความรักและความอดทนมากกว่าหลายเท่า

เมื่อเข้ามารับใช้เต็มเวลาไม่กี่ปี ก็เกิดปัญหาใหญ่ในคริสตจักร ที่ทำให้ผม และทั้งครอบครัวมีความทุกข์ใจมากปัญหาที่ผมไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นในคริสตจักรที่ผมดูแลก็เกิดขึ้นจนได้ คือปัญหาการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ระหว่างทีมผู้รับใช้พระเจ้ากับผู้นำฆราวาสบางคน จนคริสตจักรเกิดการแตกแยก มีหลายคนออกจากคริสตจักรไป และคนที่ออกไป หลายคนเป็นคนที่รักพระเจ้า รักผมมาก และผมก็รักพวกเขามากด้วย

ผมไม่อยากเล่ารายละเอียดของปัญหาที่เกิดขึ้น เพราะจะกลายเป็นการติฉินนินทาคนอื่นอย่างไม่เป็นธรรม แต่อยากกล่าวถึงบทเรียนบางอย่างที่ได้รับ เพื่อเป็นข้อคิดแก่คนรุ่นต่อไป บทเรียนบางประการที่ได้รับมีดังนี้

1.อย่าประมาท คิดว่าการแตกแยกจะไม่เกิดขึ้นแก่คริสตจักรของเราแต่ให้เพียรพยายามมากที่สุดที่จะรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเสมอ ตามที่กล่าวไว้ในพระธรรมเอเฟซัส 4:3 ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นยาก แต่ทำลายได้ง่ายมาก

2.สาเหตุใหญ่สองอย่าง ที่ทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คือมารซาตานและเนื้อหนัง อย่าให้โอกาสแก่มารและเนื้อหนังเด็ดขาด

3.อย่าตอบโต้ ในช่วงที่มีการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง พระเจ้าทรงนำให้ทีมผู้รับใช้พระเจ้าอยู่ในความสงบ ไม่ตอบโต้ เพราะเป็นภาพที่ไม่สวย ที่ผู้นำฝ่ายวิญญาณจะโต้แย้งกับสมาชิกที่เขาดูแล เราได้พยายามชี้แจงกับผู้มีเรื่องขัดแย้ง หาทางไกล่เกลี่ยให้คืนดีกัน อย่างสุดความสามารถและชี้แจงให้ผู้นำอื่นๆ เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น เท่าที่จำเป็นแล้วมอบเรื่องทั้งหมดไว้กับพระเจ้า ในที่สุดผู้ที่มีเรื่องขัดแย้งมากก็ลาออกจากคริสตจักรไป

4.เมื่อมีการแตกแยกกันเกิดขึ้นจะเจ็บปวดด้วยกันทั้งสองฝ่าย หนทางสู่การเยียวยารักษา คือการให้อภัยแก่กัน ผู้ที่เจ็บปวดที่สุด คือผู้ที่เก็บความขมขื่นไว้และไม่ยอมให้อภัย

5.บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้สิ่งเลวร้ายแบบนี้เกิดขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย หากเราไม่คิดทำร้ายกันต่อ ๆ ไป เมื่อเวลาผ่านไป กลุ่มที่แยกออกไป ก็ไปตั้งคริสตจักรใหม่ มีความมุมานะในการเป็นพยานและประกาศอย่างเต็มที่ มีหลายคนรับเชื่อและคริสตจักรใหม่นี้ก็เติบโตขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้นพระเจ้ายังได้ทรงประทานศิษยาภิบาลที่เหมาะสมกว่าให้พวกเขา ซึ่งสามารถดูแลพวกเขาได้ดีกว่าผม

ส่วนผู้ซึ่งยังอยู่ในคริสตจักร ก็เกิดความกระตือรือร้นมากขึ้นเช่นกันในการรับใช้และมีหลายอย่างเกิดขึ้น ทำให้ทั้งคริสตจักรได้เห็นความรักของพี่น้องในพระคริสต์ และความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ฉะนั้น ให้ขอบคุณพระเจ้าในทุกกรณี

ทรงเปลี่ยนความโศกเศร้าให้เป็นความชื่นชมยินดี

ก่อนเกิดปัญหาแตกแยกร้ายแรงในคริสตจักร คริสตจักรกำลังพิจารณาหาสถานที่ใหม่ของเราเอง โดยซื้อที่ดิน และก่อสร้างอาคารคริสตจักรของเราเองขึ้น เวลานั้น มีมูลนิธิแห่งหนึ่งใน

สหรัฐอเมริกาถวายเงินประมาณ 17 ล้านบาท เพื่อช่วยในการซื้อที่ดินและยังสัญญาว่า เมื่อจะสร้างอาคาร เขาจะถวายเพิ่มอีก เราทุกคนตื่นเต้นกันมาก เพราะรวมกับเงินที่เราหาได้แล้ว ก็มีประมาณ 34 ล้าน น่าจะหาซื้อที่ดินในทำเลที่ดีได้ไม่ยาก

แต่เป็นสิ่งน่าผิดหวังมาก เราหามาประมาณ 2 ปี ไม่สามารถหาสถานที่ที่เราพอใจมากที่สุดได้ จนกระทั่งปัญหาขัดแย้งรุนแรงเกิดขึ้น ซึ่งทำให้เรารู้สึกเสียใจและผิดหวังมากที่สุด เพราะบางคนที่ออกจากคริสตจักรไป เป็นผู้ที่มีกำลังทางด้านการถวายค่อนข้างมาก และสิ่งที่เลวร้ายอีกอย่างตามมา คือ มูลนิธิที่สหรัฐอเมริกาขอเงินคืน เนื่องจากเราเอาเงินจำนวนมากจากเขา เก็บไว้นานเกินไป และไม่สามารถรับรองได้ว่า เมื่อไรเราจะสามารถซื้อได้

เวลานั้น เป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของคริสตจักร เราได้สูญเสียหลายคนที่เรารัก ซึ่งนับค่าไม่ได้ และเราได้สูญเสียเงินก้อนใหญ่ ถึง 17 ล้าน อย่างน่าเสียดายที่สุด เรื่องนี้ เกิดขึ้นในปี 2003

ผมเองยอมรับว่าผิดหวัง และรู้สึกท้อใจพอควร คิดว่าคงเป็นการยากที่เราจะสามารถซื้อที่ดิน มีอาคารคริสตจักรของเราเองต่อไป และกำลังคิดว่า จะเลิกคิดถึงเรื่องสถานที่ของคริสตจักรสักพัก

แต่ขณะที่ผมและหลายคนรู้สึกเศร้าใจ ผิดหวัง พระเจ้าก็ทรงทำการพิเศษท่ามกลางเรา ในต้นปี 2004 เราก็พบสถานที่ และอาคารที่สวยมาก คือที่ที่เราอยู่ในปัจจุบันนี้ ทุกคนในคริสตจักรชอบมาก แต่ปัญหาของเรา คือจะหาเงินที่ไหนมาซื้อ เวลานั้นเรามีเงินเหลือประมาณ 17 ล้าน เจ้าของที่ประกาศขายสถานที่นี้ 45 ล้าน

แต่เมื่อคริสตจักรมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความตั้งใจจะซื้อที่นี้ให้ได้ ลงมืออธิษฐานหนัก ถวายด้วยความเสียสละ บางคนถวายแบบเสียสละมากจริงๆ อย่างคิดไม่ถึง เราขอการทรงนำจากพระเจ้าในเงินส่วนที่ยังขาด ภายในเวลาเพียงหกเดือนเท่านั้น คือประมาณเดือน ตุลาคม ปี 2004 เราก็สามารถซื้อสถานที่นี้ และโอนเข้ามูลนิธิมหาพรพัฒนาอย่างเรียบร้อย เราใช้เวลาอีก ประมาณ 1 ปี ในการปรับปรุงตกแต่ง แม้แต่เงินที่ใช้ในการปรับปรุงตกแต่งอาคาร ประมาณ 10 ล้านบาท พระเจ้าก็ทรงประทานให้อย่างอัศจรรย์ ซึ่งส่วนใหญ่ผ่านสมาชิกของคริสตจักร

กลางปี 2005 เราก็ได้ย้ายเข้ามานมัสการในที่ใหม่ของเรา ท่ามกลางการเฉลิมฉลองด้วยความยินดี วันเปิดโบสถ์ใหม่ คนมาร่วมนมัสการประมาณ 700 คน เบียดเสียดยัดเยียดกันจนแน่นห้องประชุม

รายละเอียดในการซื้อที่ และการปรับปรุงตกแต่งอาคาร รวมทั้งบุคคลที่พระเจ้าทรงใช้เป็นพิเศษในการได้มาซึ่งสถานที่นี้ ยังมีอีกมาก คงจะต้องหาทางบันทึกไว้ในอีกที่หนึ่ง เพื่อคนรุ่นต่อไปจะได้เข้าใจ เท่าที่เล่ามาอย่างย่อๆ นี้ก็เพื่อเราจะขอบพระคุณพระเจ้าด้วยกัน ที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้เราเห็น

หลังจากมรสุมใหญ่ที่ได้พัดผ่านไป พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนความโศกเศร้าให้เป็นความชื่นชมยินดี พระองค์ทรงให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น เป็นประโยชน์อย่างแท้จริงต่อผู้ที่รักพระองค์ เราได้เห็นความยิ่งใหญ่ และความรักของพระเจ้าอย่างชัดเจนผ่านปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ และสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้สมาชิกส่วนใหญ่รักพระเจ้ามากขึ้น และรักคริสตจักรของพระองค์มากขึ้นด้วย ขอถวายพระเกียรติทั้งสิ้นแด่พระองค์

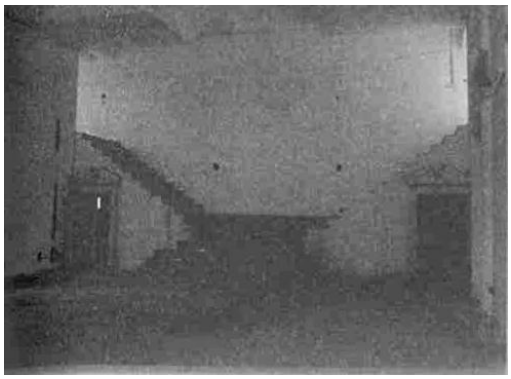

สิ่งน่าชื่นชมยินดีอย่างมากอีกอย่างในการรับใช้ที่คริสตจักร คือเมื่อผมถึงเวลาเกษียณอายุ พระเจ้าได้ทรงเตรียมผู้เหมาะสมที่สุดมารับหน้าที่แทนผม คือ ศจ.จักรพันธ์ ชูเกียรติวงศ์กุล เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอวยพระพรคริสตจักรมากขึ้น ผ่านศิษยาภิบาลอาวุโสคนใหม่และทีมผู้รับใช้ทุกคน เหมือนที่ได้ทรงอวยพระพร บี บี เอส มากขึ้นหลายเท่า หลังจากผมออกจากที่นั่นไป

ปีปิติ 2005
ร่วมสร้างพระกายให้งามสง่า

พระพรท่วมล้น

“แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และพระองค์จะประทานสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่านด้วย” (มัทธิว 6:33)

ขอขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทำให้การรับใช้ 40 กว่าปีที่ผ่านมา เต็มไปด้วยพระพรและความชื่นชมยินดีอย่างมากมาย แต่ยังมีพระพรอื่นๆ อีกมากที่พระเจ้าทรงเพิ่มเติมจนเต็มและล้น ในช่วงสุดท้ายนี้จึงขอกล่าวถึงพระพรอีกบางเรื่อง ที่เกิดจากพระคุณและการรับใช้พระเจ้า

พระพรจากการเดินทาง

พระพรอย่างแรกที่พระเจ้าทรงเพิ่มเติมให้ ทำให้มีความชื่นชมมาก คือโอกาสในการเดินทางไปยังประเทศต่างๆ ที่ปกติผมคงไม่สามารถไปได้ ส่วนใหญ่เป็นการไปทำธุระบางอย่าง ที่เกี่ยวข้องกับงานของพระเจ้า แต่ก็ทำให้มีโอกาสเที่ยวไปในตัว เท่ากับเป็นการไปเที่ยวฟรี นี่เป็นพระพรยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ในทางอ้อม

ผมมีโอกาสได้เดินทางไปหลายประเทศ จนจำไม่ได้หมดว่า ประเทศอะไรบ้างส่วนใหญ่ที่ไปเป็นการไปร่วมประชุมผู้นำในพันธกิจต่างๆ และโอกาสไปดูงานบ้าง แต่ละประเทศที่ได้ไป ได้พบเห็นสิ่งที่น่าสนใจ น่าตื่นเต้นมากมาย ไม่มีทางที่จะเล่าให้หมดได้แต่ก็ขอเล่าเหตุการณ์ที่น่าสนใจให้ฟังบ้างในบางประเทศ เพื่อเป็นการขอบพระคุณพระเจ้า

ทวีปเอเชีย

ประเทศไทยในเอเชียที่ผมมีโอกาสได้ไป เท่าที่จำได้ ได้แก่ ประเทศฟิลิปปินส์ ฮ่องกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน สิงคโปร์ มาเลเซีย ลาว เขมร อินเดีย อิสราเอล เกาหลี จีน อินโดนีเซีย มองโกเลีย และเวียดนาม

สองประเทศล่าสุดในเอเชียที่ได้ไปคือประเทศมองโกเลีย และเวียดนาม ในเดือนเดียวกัน คือ เดือนมิถุนายน 2011 ที่เพิ่งผ่านมานี้

ที่ประเทศมองโกเลีย เป็นการประชุมผู้นำระดับเอเชีย เพื่อการประกาศ เราประชุมกันที่เมืองหลวงของมองโกเลีย ชื่ออูลานบาตอร์ มีผู้นำชาวมองโกเลียเข้าร่วมด้วยประมาณ 250 คน ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงอวยพรคริสตจักรชาวมองโกเลีย พวกเขาเริ่มประกาศอย่างเสรีได้เมื่อประมาณ 20 ปี ที่แล้ว เมื่อประเทศเปลี่ยนการปกครองจากระบบคอมมิวนิสต์ เป็นแบบประชาธิปไตย ใน 20 ปี ที่ผ่านมานี้ มีผู้เชื่อเกิดขึ้นประมาณ 5% ของประชากรทั้งหมด ซึ่งดีกว่าประเทศไทยมาก ประเทศของเราได้ประกาศมาแล้ว ประมาณ 180 ปี มีผู้เชื่อเพียง 0.5% ของประชากร

สิ่งที่น่าสนใจมากเกี่ยวกับประเทศมองโกเลีย คือประเทศนี้มีเนื้อที่เท่ากับ 3 เท่าของประเทศไทย แต่มีประชากรทั้งประเทศเพียง 3 ล้านเท่านั้น จึงเป็นประเทศที่เล็กที่สุดประเทศหนึ่งในโลก ประชากรประมาณ 40% อาศัยอยู่ในเมืองหลวง เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย

อีกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ คือระบบแท็กซี่ในเมือง พวกเขาไม่มีรถยนต์ที่จดทะเบียนติดป้ายเป็นแท็กซี่เหมือนบ้านเรา รถยนต์ส่วนตัวทุกคัน พร้อมจะเป็นแท็กซี่ได้ เมื่อต้องการแท็กซี่ เราเพียงแต่ยื่นมือออกโบก รถคันไหนหยุดข้างหน้าเรา ก็เข้าไปได้เลย นั่นหมายความว่า เขาพร้อมจะเป็นแท็กซี่ให้เรา และค่าโดยสารคงจะถูกที่สุดในโลก ในระยะทางประมาณ 1 กิโลเมตร เขาคิดเพียง 12 บาท

ส่วนการไปเวียดนาม เราไปเพื่อแสดงความยินดีกับคริสตจักรในเครือ ซี เอ็ม เอ มิชชั่น ที่นั่น ที่ฉลองการครบรอบ 100 ปี ในการประกาศ ในปี 1975 มิชชันนารีทุกคนถูกขับไล่ออกจากประเทศ คริสตจักรทุกแห่งถูกปิด ผู้นำหลายคนถูกจับ และถูกฆ่า เวลานั้น มีคริสเตียนประมาณ 60,000 คน แต่ท่ามกลางการกดขี่ข่มเหงและทำร้าย ผู้เชื่อได้เพิ่มขึ้นมาก เวลานี้ มีผู้เชื่อเฉพาะของ ซี เอ็ม เอ ทั้งประเทศประมาณ 1 ล้านคน

ทวีปอเมริกาเหนือ

ในทวีปอเมริกาเหนือ ผมได้ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา และอยู่ที่นั่นประมาณ 2 ปี เพื่อศึกษาต่อ ส่วนที่ประเทศแคนาดา เคยไป 2-3 ครั้ง ครั้งหนึ่ง เราไปร่วมสัมมนาพันธกิจครอบครัวที่เรียกว่า “เผชิญชีวิตคู่” ที่เมืองซาสกาตูน ซึ่งอยู่ตอนกลางของแคนาดาเป็นแถบที่หนาวที่สุดแถบหนึ่งของประเทศ เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ที่จะนำพันธกิจนี้มาใช้ในประเทศไทย

เราไปในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ เขาจัดให้เราพักกับครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักร เขาบอกว่า ปีนี้อากาศดีมาก กำลังสบาย อุณหภูมิเพียงลบ 15 องศา (-15) ปกติในเดือนกุมภาพันธ์ อุณหภูมิจะเป็น -30 ถึง -50 องศา

คืนหนึ่ง พวกเขาอยากเอาใจคนที่มาจากประเทศอื่น จึงจัดกิจกรรมพิเศษให้เราคือให้นั่งรถเลื่อนลากโดยม้า วนเวียนไปกลางทุ่งหญ้า ซึ่งเต็มไปด้วยหิมะ ใต้แสงจันทร์พวกเขาบอกว่า เป็นบรรยากาศที่ดีมาก ๆ พวกเราไปกับเขาตามคำเชิญ พวกเขาให้เราสวมเสื้อหนาว 4-5 ชั้น เมื่อออกไปได้ไม่ถึง 5 นาที พวกแคนาดาบอกว่า “วิเศษจริงๆ” แต่ผมกับภรรยารู้สึกทรมานมาก เพราะอากาศหนาวสุดๆ นั่งตัวสั่นคุดคู้ในรถม้า ภาวนาให้เขารีบกลับไปที่พัก คืนนั้น แทนที่จะสนุก กลับกลายเป็นคืนที่เรารับความทุกข์ทรมาณมากที่สุด

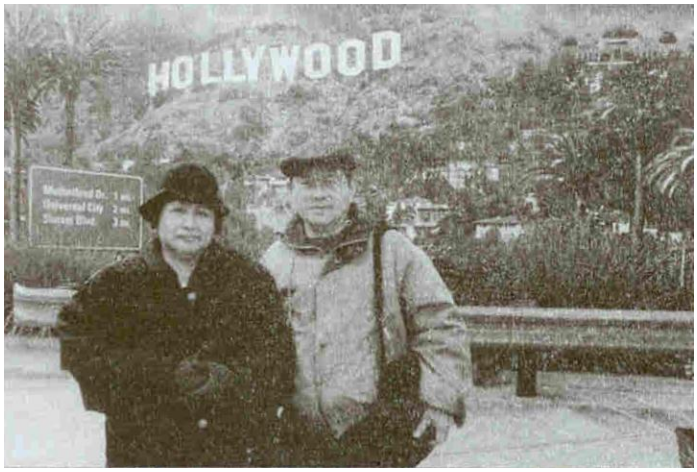

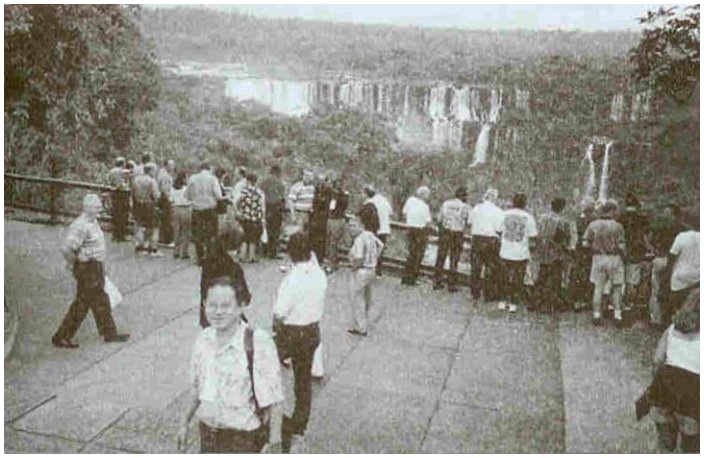

อเมริกาใต้

ในอเมริกาใต้ ผมได้ไปสี่ครั้ง ครั้งแรกไปที่ประเทศเปรู ไปดูการประกาศใหญ่ของคริสตจักรในซี เอ็ม เอ ครั้งที่สอง ไปที่ประเทศบราซิล เพื่อร่วมประชุมกับผู้นำทั่วโลกทางด้านศาสนศาสตร์ ครั้งนั้นได้ชมน้ำตกอีกวาซู ซึ่งเป็นน้ำตกที่ใหญ่ที่สุดในโลก ครั้งที่สาม ได้ไปที่ประเทศชิลี ไปร่วมการประชุมผู้นำทั่วโลกของซี เอ็ม เอ ซึ่งจัด 4 ปี ครั้งและครั้งที่สี่ ได้ไปที่บราซิลอีกครั้ง ไปร่วมการอบรม และสังเกตการประกาศ “ยังมีหวัง” ขององค์การประกาศบิลลี่เกรแฮม เพื่อนำมาใช้ในประเทศไทย ไปครั้งนี้ได้มีโอกาสแวะไปดูรูปปั้นของพระเยซูที่ใหญ่ที่สุดในโลก สร้างอยู่บนภูเขาสูง จึงเป็นสิ่งอัศจรรย์มากอย่างหนึ่งที่เขาสามารถสร้างรูปปั้นใหญ่ขนาดนั้นบนภูเขาสูงได้

การเดินทางไปอเมริกาใต้แต่ละครั้ง ต้องใช้เวลาเดินทางนานมาก รวมทั้งหมดแล้วแต่ละครั้งไม่น้อยกว่า 35 ชั่วโมง โดยเหตุนี้ จึงมีคนในประเทศเราน้อยมากที่จะไปที่นั่น

ทวีปอาฟริกา

ผมได้ไปสองครั้ง ครั้งแรกนานมากแล้ว ไปประชุมร่วมกับองค์การอมตธรรม ที่เมืองไนโรบี ประเทศเคนย่า ครั้งนั้น ได้ไปดูซัสฟารีเวิร์ดของแท้ ในถิ่นกันดารและได้รับประทานอาหารที่ภัตตาคารอาหารสัตว์ป่าขนานแท้ด้วย จำได้ว่า ได้กินเนื้อจระเข้ เนื้อม้าลาย และเนื้อสัตว์ป่าอื่นๆ ซึ่งจำไม่ได้แล้ว

แต่ที่ประทับใจมาก คือ เห็นมีคริสเตียนมากในเมืองไนโรบี เมื่อเดินไปตามถนนก็เห็นพ่อค้าแม่ค้า นั่งอ่านพระคัมภีร์ ขณะรอลูกค้าอยู่

แห่งที่สองที่ได้ไป เมื่อต้นปี 2011 ที่ผ่านมานี้ ที่เมืองเคพทาวน์ (Cape Town) ประเทศอาฟริกาใต้ เป็นการประชุมของผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เพื่อการประกาศ ที่เรียกว่าการประชุมโลซาน มีผู้แทนจากทั่วโลกมาร่วมประมาณ 5,000 เคพทาวน์เป็นเมืองที่สวยมาก เป็นที่จัดแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ผ่านมา

ทวีปยุโรป

ครั้งแรกได้ไปเมื่อปี 1974 ที่เมืองโลซาน ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ โดยเป็นตัวแทนของผู้นำคริสเตียนไทย ไปร่วมประชุม ปรึกษาหารือเกี่ยวกับการประกาศทั่วโลก ที่เมืองโลซาน หลังจากนั้น การประชุมระดับโลกลักษณะนี้ จึงเรียกว่า การประชุมโลซาน

ต่อมาก็มีมิชชันนารีคณะเว็คท่านหนึ่ง เชิญผมไปดูงานของคริสตจักรกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มคิงส์เชิช ที่ประเทศอังกฤษ คริสตจักรกลุ่มนี้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ในการไปดูงานครั้งหนึ่ง ผมมีโอกาสได้ไปชมวังของราชวงค์อังกฤษด้วย

หลายปีต่อมา ผมและภรรยาได้กลับมาที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์อีกครั้ง เพราะได้รับเชิญให้ไปเทศนาที่ค่ายสามัคคีของคนไทยที่ประเทศเยอรมันและประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เพราะมีสตรีไทยจำนวน

มากได้แต่งงานกับชาวเยอรมัน และชาวสวิส และได้รับเชื่อพระเจ้าที่นั่น ผมจึงได้ไปเทศนาที่ค่ายสำหรับคนไทยทั้งสองประเทศ

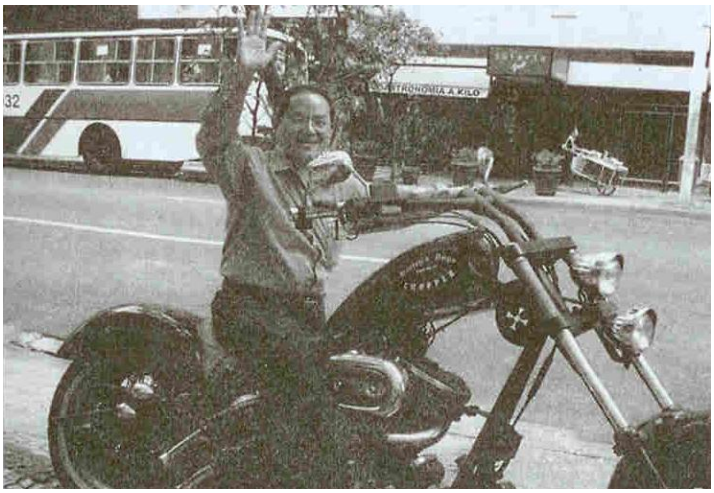

ก่อนไปประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เราถือโอกาสแวะไปเที่ยวกรุงโรมประเทศอิตาลีเพราะมีสมาชิกของเราหนึ่ง เป็นภรรยาของทูตนิวซีแลนด์ ประจำอยู่ที่ประเทศอิตาลี เขาเคยเอ่ยปากชวนให้ไปเที่ยวที่นั่นโดยเขาอาสาจะเป็นเจ้าภาพในการดูแลเรา และพาเราไปเที่ยว เราได้ชมสถานที่หลายแห่งที่สวยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาคารโบสถ์หลายแห่งมีภาพวาด และการแกะสลักของจิตรกรมีชื่อเสียง ที่งดงามมาก

กลับมาที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์คราวนี้ พวกเราได้แวะไปเยี่ยมท่านทูตวีรศักดิ์ ฟูตระกูล ซึ่งตอนนั้น ท่านเป็นฑูตของประเทศไทย ประจำสหประชาชาติ ท่านเคยเป็นสมาชิกที่คริสตจักรมหาพร

สุขุมวิท รับบัพติศมาที่โบสถ์ของเรา ท่านเชิญผมและภรรยาไปพักที่สถานทูต รู้สึกตื่นเต้นมาก ได้พักที่ห้องติดกับห้องซึ่งสมเด็จพระเทพฯ ทรงเคยพัก

ขณะอยู่ที่นั่น คนขับรถของท่านทูตก็พาเราไปเที่ยวหลายแห่ง รวมทั้งประเทศใกล้เคียงที่ติดต่อกัน และเราก็ได้นั่งรถไฟไปเที่ยวกรุงปารีส ที่ประเทศฝรั่งเศส ไปเช้า เย็นกลับได้ไปชมหอไอเฟลที่กรุงปารีส และขึ้นไปรับประทานอาหารเที่ยงบนหอ ฉลองโอกาศครบรอบแต่งงานของเรา ลองคิดดูพระเจ้าทรงดีต่อผมและภรรยามากมายเพียงใด ที่ให้มีโอกาสพิเศษเช่นนี้

พระพรจากการได้รับเกียรติ

ตลอดชีวิตของผม ผมไม่เคยแสวงหาเกียรติและกลัวได้รับเกียรติเสียด้วยซ้ำ แต่พระเจ้าก็ทรงให้ผมอย่างที่ผมไม่เข้าใจและคิดไม่ถึง ตั้งแต่เป็นเด็กจนถึงเวลานี้ คล้ายกับว่าพระเจ้าทรงลำเอียง เอาเกียรติซึ่งควรเป็นของผู้อื่นมาให้ผม ซึ่งเกิดจากพระคุณและความรักของพระเจ้าล้วนๆ ผมขอเล่าบางอย่างให้ฟัง ไม่ใช่เพื่ออวดตัว หรือยกย่องตนเองแต่เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

สมัยเด็ก คงเป็นตอนที่เรียนชั้น ป.1 หรือ ป.2 อยู่ วันหนึ่งครูที่สอนให้ผมยืนขึ้นบนเก้าอี้ แล้วให้เด็กทั้งชั้นยืนขึ้นคำนับผม เพราะครูรู้สึกผิดหวัง ที่นักเรียนทั้งชั้นจำบทเรียนที่ครูสอนคราวที่ผ่านมาไม่ได้ (จำไม่ได้แล้วว่าเป็นอะไร) ยกเว้นผมคนเดียว

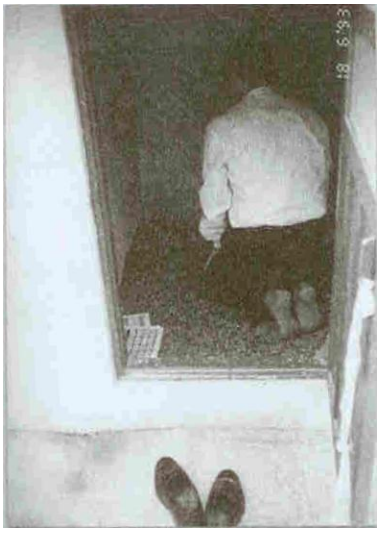

ระหว่างการเรียนอุดมศึกษา ผมได้รับเกียรติจากการศึกษาหลายครั้ง แบบที่ผมเข้าใจไม่ได้ ช่วงเรียนปริญญาตรีคริสเตียนศึกษาที่ Febias College of Bible ประเทศฟิลิปปินส์ ผมจบโดยได้รับเกียรติคุณเป็นนักศึกษาดีเด่นที่สุด (The Most Outstanding Student) โดยพิจารณาจากผลจากเรียน ชีวิตและการรับใช้

ช่วงเรียนปริญญาโทศาสนศาสตร์ที่ Asian Thelogical Seminary ที่ฟิลิปปินส์เช่นกัน สถาบันนี้ไม่มีระบบการให้เกียรติคุณ แต่ในชั้นเรียนวิชาเทศนา มีครั้งหนึ่งผมได้รับเกียรติมาก เป็นชั่วโมงฝึกการเทศนา แล้วให้ทั้งชั้นประเมินผล วันนั้นเป็นคิวของผมที่จะเทศนา หลังจากเทศนา อาจารย์ที่สอนก็พูดขึ้นมาก่อนทันที ด้วยเสียงสั่นเครือ และมีน้ำตาคลอเบ้า ว่า “วันนี้ ต้องยกเครดิตให้แก่ประเทศไทย” ผมรับการหนุนใจมาก

ช่วงศึกษาระดับปริญญาโทและเอกที่ Fuller Theological Seminary ที่อเมริกา ผมได้รับเกียรติบัตรสองปีติดกัน ปีแรก ตอนจบปริญญาโท M.Th. ได้รับเกียรติคุณจากการเขียนวิทยานิพนธ์ดีเด่น ปีที่สอง ตอนจบปริญญาเอก D.Miss ได้รับเกียรติคุณสูงสุด ซึ่งเป็นรางวัลของอธิการบดี (The President’s Award)

อย่างที่กล่าวมาผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่า ผมได้มาอย่างไร นอกจากคิดว่า พระเจ้ารักผมมาก ทรงหาวิธีให้ผมได้รับเกียรติจนได้

เมื่อปี 2002 วิทยาลัย Febias ฉลองครบรอบ 50 ปี ของการก่อตั้งสถาบัน ได้คัดเลือกศิษย์เก่าดีเด่นบางคนให้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ผมได้รับการคัดเลือกด้วย โดยให้ปริญญาเอกพันธกิจศึกษา (Doctor of Divinity.DD.)

มีเรื่องน่าเสียดายเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง ที่ผมพลาดจากการรับเกียรติบัตรศิษย์เก่าดีเด่นจากโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ที่เพชรบุรี ซึ่งสมเด็จพระเทพฯ เป็นผู้มอบ มีสาเหตุสองอย่างที่ทำให้พลาด อย่างแรก ผมไม่ได้อ่านจดหมายที่ทางโรงเรียนส่งมาจนจบ เพราะตอนท้ายของจดหมายระบุว่า ให้ผมไปได้รับเกียรติบัตรตามวัน เวลาที่กำหนดไว้ สาเหตุที่ได้ได้อ่านจนจบ เพราะคิดว่าเป็นจดหมายเชิญชวนไปร่วมงานฉลองเท่านั้น วันนั้นคงไม่มีทางไปร่วมได้ เพราะผมต้องประกอบพิธีแต่งงานให้แก่บ่าวสาวคู่หนึ่งตอน

บ่าย กลัวจะกลับมาไม่ทันประกอบพิธี หลังจากนั้น ผมคิดว่า ทางโรงเรียนอาจมอบให้ผมทีหลัง เมื่อผมไปเยี่ยมที่โรงเรียนในโอกาสต่อมา ทางโรงเรียนไม่เอ่ยถึงอีกเลยและผมก็ไม่กล้าทวงขอด้วย

นอกจากนั้นในการรับใช้พระเจ้าหลายครั้ง ผมได้รับเกียรติให้เป็นประธานกรรมการพันธกิจต่างๆ ทั้งๆ ที่ผมเองไม่รู้สึก ว่ามีคุณสมบัติพอหรือเหมาะสมในการทำพันธกิจนั้น ผู้ที่เชิญมักกล่าวว่า “ขอให้อาจารย์เป็นผู้อาวุโสให้เราก็พอ ส่วนงานพวกเราจะทำเอง” ผมรู้สึกซาบซึ้งมากในเกียรติที่ได้รับ จึงยินดีรับใช้ตามที่พระเจ้าทรงโปรดจัดวางไว้

การที่คริสตจักรมหาพรกรุงเทพแต่งตั้งผม ให้เป็นศิษยาภิบาลกิตติมศักดิ์หลังเกษียนอายุของผมแล้ว โดยให้ผมมีโอกาสรับใช้ต่อไป ในงานรับใช้ต่าง ๆ ตามที่เห็นเหมาะสม นับเป็นเกียรติที่สูงมากอย่างหนึ่ง ซึ่งผมก็ขอน้อมรับไว้ด้วยความขอบพระคุณ

ขอพระเกียรติทั้งสิ้นจงเป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียว

พระพรที่มาถึงครอบครัว

พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และนำความชื่นชมยินดีมาสู่ผมมากที่สุด คือพระพรของพระเจ้าที่มาถึงครอบครัวผม ตั้งแต่รุ่นคุณพ่อ คุณแม่ รุ่นผม รุ่นลูก และรุ่นหลาน เหมือนที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า พระพรของพระเจ้าจะไปถึงลูกหลานพันชั่วอายุคน สาเหตุใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่ง ที่ผมไม่กล้าถวายตัวรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาในเบื้องต้น เพราะกลัวว่า เมื่อรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาแล้ว จะต้องประสบความยากลำบากมากในชีวิต ทั้งตัวเอง และลูกหลานจะไม่มีอนาคตที่ดี

แต่ 70 ปีแห่งการติดตามพระเจ้าและรับใช้พระองค์ที่ผ่านมา ผมได้พบว่า สิ่งที่ผมเคยกลัวนั้นไม่ได้เกิดขึ้นแม้แต่อย่างเดียว ในทางตรงข้าม ผมเห็นแต่ความรัก พระคุณและพระพรอย่างมากล้น จนสุดจะพรรณนา

พระพรผ่านมาทางคุณพ่อคุณแม่

ผมเชื่อว่าพระพรอันใหญ่หลวงของพระเจ้ามาถึงรุ่นผมและครอบครัว เพราะคุณพ่อของผมเป็นผู้ที่รักพระเจ้า ยำเกรงพระองค์ มีความสัตย์ซื่อต่อพระองค์เสมอในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า แม้ท่านจะไม่ได้สนับสนุนผมให้รับใช้พระเจ้าตั้งแต่แรก เพราะผมเป็นลูกคนโตสุดในครอบครัว ยังมีน้องอีก ๙ คน ท่านจึงต้องขอร้องผมตามที่ท่านเข้าใจให้อยู่บ้านช่วยงานท่าน ดูแลน้องอีก ๙ คน แต่ในที่สุด เมื่อพระเจ้าทรงนำผมไปเรียนพระคริสตธรรม ท่านก็ยอมปล่อยผมไปโดยดี

เนื่องจากคุณพ่อยอมให้ผมซึ่งเป็นลูกคนโตไปเรียนพระคัมภีร์ และรับใช้พระเจ้าพระเจ้าก็ทรงอวยพรท่านมาก หากผมอยู่ที่บ้านช่วยท่าน ท่านคงไม่ได้เห็นพระพรมากมายเหล่านี้ พระเจ้าทรงให้ท่านมีสุขภาพดีเป็นพิเศษ งานอาชีพของท่านก็เจริญก้าวหน้า มีทรัพย์สิน บ้าน เพิ่มขึ้น น้องๆ ทุกคนก็ช่วยกันทำงานได้ดี พระเจ้าก็เตรียมน้องชายผมคนหนึ่งซึ่งไม่ชอบเรียนให้อยู่ที่บ้านช่วยธุรกิจของคุณพ่อ ซึ่งเขา

ก็ทำได้ดีกว่าผมมาก ในแง่ทรัพย์สินเงินทอง กล่าวได้ว่า พวกน้องๆ ส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จมาก น้องบางคนก็มีความเชื่อที่ดีมาก มีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้า

พระพรสู่รุ่นลูก

ผมมีลูก 3 คน ชาย 2 หญิง 1 ชื่อ เดชาหรือทิม ดุษฎีหรือเดวิด และเมตตาหรือเมอร์ซี่ ตามลำดับ พระเจ้าทรงอวยพรบุตรทั้งสามคนอย่างอัศจรรย์ ช่วงเรียนชั้นประถมและมัธยม พวกเขาไม่เคยต้องโหนรถเมล์ไปโรงเรียน พระเจ้าทรงให้พวกเขาได้เข้าโรงเรียนคริสเตียนที่ดี ซึ่งปกติ เข้าได้ไม่ง่ายนัก แต่พระเจ้าก็ทรงมีวิธีของพระองค์ให้เข้าโรงเรียนดีเหล่านี้ คือโรงเรียนผดุงครุณี โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน และโรงเรียนอัสสัมชันที่เซ็นท์หลุยส์ โรงเรียนเหล่านี้ล้วนอยู่ใกล้บ้าน พวกเขาเดินไปโรงเรียนทุกวัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพวกเขาเรียนจบชั้นมัธยม ทั้งสามคนได้ไปเรียนต่อที่อเมริกา มีแต่คนร่ำรวยมากเท่านั้น ที่จะส่งลูกถึงสามคนไปเรียนที่อเมริกาได้ ในช่วงนั้นเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ หลายคนประสบปัญหาการเงิน พ่อแม่ของเพื่อนลูกบางคนคิดว่า ผมกับภรรยาร่ำรวยมาก ขับรถเบ๊นซ์มาขอยืมเงินจากพวกเรา สาเหตุที่ลูกทั้งสามคนของผมไปเรียนที่อเมริกาได้ เพราะญาติพี่น้องภรรยาผม ซึ่งเป็นชาวฟิลิปปินส์ได้ย้ายไปอยู่อเมริกาส่วนใหญ่ พวกเขาบอกให้ส่งลูกไปเรียนต่อที่อเมริกา พวกเขาจะดูแลลูกให้ ถึงกระนั้น ก็ยังมีค่าใช้จ่ายมากพอสมควรในการเดินทาง แต่พระเจ้าทรงมีวิธีของพระองค์ที่เรานึกไม่ถึง ในช่วงปีเดียวกัน ลูกทั้งสามคนก็ออกจากบ้านไปหมด

เมื่อไปอยู่ที่อเมริกา ลูกทั้งสามคนก็ประสบความสำเร็จในการศึกษา ลูกชายคนโต คือเดชาเรียนจบปริญญาโทศาสนศาสตร์ได้คะแนนเกียรตินิยม ลูกสาวคือเมตตา จบปริญญาตรีได้รับเกียรตินิยมสูงสุด คือ “Who’s Who” ของนักศึกษาในอเมริกา ส่วนลูกชายคนที่สองคือดุษฎี ไม่ค่อยสนใจในการเรียนมากนัก แต่พระเจ้าก็ทรงอวยพรเขาให้มีสติปัญญาที่ดี รับการฝึกอบรมวิชาชีพพิเศษบางอย่าง จนได้งานที่ดีมาก ในธนาคารที่มีชื่อเสียงของอเมริกา ตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเงิน

ครอบครัวและหน้าที่การงานของลูก

เดชาหรือทิม (Timothy Jr.) ลูกชายคนโต ปัจจุบันอายุ 41 ผมและภรรยานึกไม่ถึง ว่าลูกชายคนโต จะถวายตัวรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาเหมือนเราทั้งสอง เมื่อลูกๆ ยังเล็ก เราอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานกับพวกเขาเกือบทุกวัน ไม่เคยรบเร้าให้พวกเขาต้องถวายตัวรับใช้พระเจ้าเต็มเวลาแบบพ่อแม่ พระเจ้าเองทรงเป็นผู้เรียกคนของพระองค์

หลังจากเดชาเรียนจบชั้นมัธยมปลาย และสอบเข้าเรียนที่เอแบคได้แล้ว เขามาหาแม่ บอกว่า “แม่ครับ ผมจะบอกอะไรอย่างหนึ่ง แม่ฟังแล้วอย่าเสียใจนะครับ”

ภรรยาผมตกใจ คิดว่าลูกไปทำอะไรผิดอย่างร้ายแรงมา แล้วจะสารภาพ

แต่เดชาพูดต่อไปว่า “แม่ครับ ผมได้ตัดสินใจแล้ว จะไม่เรียนเอแบค แต่จะเรียนพระคัมภีร์ เพื่อรับใช้พระเจ้าเหมือนพ่อและแม่”

ภรรยาผมถึงกับอึ้ง กอดเดชาไว้ พูดด้วยน้ำตาว่า “แม่จะเสียใจได้อย่างไร นี่เป็นสิ่งที่แม่และพ่อดีใจที่สุด ที่เธอตัดสินใจจะรับใช้พระเจ้า”

ภรรยาผมถามเขาเพิ่มเติมเพื่อความแน่ใจว่า “เธอไม่อยากเรียนเอแบค แต่เลือกเรียนพระคัมภีร์เพราะอะไร”

เดชาตอบอย่างน่าฟังว่า “ผมได้สังเกตเพื่อนๆ ของผมหลายคน แม้พวกเขามาจากครอบครัวที่ร่ำรวย มีเงินและทรัพย์สินมาก แต่พวกเขาและครอบครัวไม่มีความสุขเหมือนครอบครัวของเรา”

ตั้งแต่วันนั้นมา พระเจ้าก็ทรงนำเดชาอย่างอัศจรรย์ ซึ่งไม่สามารถเล่ารายละเอียดในที่นี้ได้ พระเจ้าทรงนำเขาไปศึกษาที่อเมริกา โดยได้รับทุนการศึกษาทั้งหมด เขาต้องทำงานบ้างเพื่อค่าใช้จ่ายส่วนตัว

เมื่อศึกษาจบปริญญาโทศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยคริสแวล ที่ดัลลัส รัฐเท็สซัสอเมริกา เดชาตั้งใจแน่วแน่กลับมารับใช้พระเจ้าที่ประเทศไทย แม้จะมีหลายคนชวนให้อยู่อเมริกาต่อ โดยการทรงนำของพระเจ้า เขาได้รับใช้เป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลที่คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ รับผิดชอบงานหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการนมัสการ

พระเจ้าทรงอวยพรให้เขามีภรรยาที่ดีมาก ชื่อธิดา (ศรีเฟื้องฟุ้ง) เธอรักพระเจ้ามาก มีความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ มีใจเมตตาผู้ตกทุกข์ได้ยาก สนับสนุนงานรับใช้ของสามีอย่างเต็มที่ ทั้งสองมีลูกด้วยกันสองคน คนโตเป็นบุตรชาย ชื่อศิลา อายุ 6 ขวบ บุตรสาว ชื่อศรัทธา อายุ 4 ขวบ ทั้งสองเป็นเด็กที่น่ารัก ฉลาดและรักพระเจ้ามาก

ดุษฎี หรือเดวิด บุตรคนที่สอง ปัจจุบันอายุ 40 ปี อยู่เมืองเฟรสโน รัฐแคลิฟอร์เนีย กำลังจะกลับไปทำงานที่ธนาคารเดิม หลังจากต้องออกจากงาน เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำของอเมริกา เขาแต่งงานกับหญิงฟิลิปปินส์ แต่มีเชื้อสายอิตาเลี่ยน และจีนด้วย ชื่อ นีเนีย มีลูกชายคนหนึ่ง ชื่อดาวิน อายุ 4 ขวบ ลูกคนที่สองใกล้คลอดแล้ว

เมตตาหรือ Mercy ปัจจุบันอายุ 39 ปี อยู่ในรัฐแมรีแลนด์ สหรัฐอเมริกา เธอทำงานเป็นครูในโรงเรียนคริสเตียน สามีของเธอเป็นชาวฟิลิปปินส์เกิดที่ฮาวาย เขาทำงานรัฐวิสาหกิจ มีตำแหน่งหน้าที่

การงานที่ดีมาก มีลูกสามคน คนโตเป็นบุตรสาวชื่อ เรเชล จอย อายุ 12 ปี คนที่สองเป็นบุตรสาวชื่อ อันเชลา อายุ 9 ขวบ คนที่สามเป็นบุตรชายชื่อเยรีมีย์ อายุ 7 ขวบ ทั้งสามคนเรียนเก่ง ได้เกียรตินิยมเสมอ ทั้งครอบครัวรักพระเจ้า เมตตาและสามีของเธอรับใช้เป็นผู้นำฆราวาสที่คริสตจักรทางด้านนมัสการ

เมื่อเห็นพระพรของพระเจ้ามาถึงลูกและหลานแล้ว ผมและภรรยามีความสุขใจและขอบพระคุณพระเจ้ามาก เพราะสิ่งที่เราอยากเห็นมากที่สุดในชีวิต คือได้เห็นลูกหลานของเรา รักพระเจ้าอยู่ในทางของพระเจ้า รับใช้พระองค์ และรับการอวยพรจากพระองค์ เราก็ได้เห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว และเชื่อว่าจะได้เห็นมากยิ่งๆ ขึ้น คงไม่มีอะไรที่เราต้องการมากกว่านี้อีกแล้ว ในครอบครัวของเรา

ผมอดไม่ได้ที่จะจบคำพยานของผมด้วยคำสรรเสริญพระเจ้าจากพระธรรมสดุดีบทที่ 117 ซึ่งกล่าวไว้

“ปวงประชาชาติเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงยกย่องเทิดทูนพระองค์ เพราะความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเราใหญ่หลวงนักและความสัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด”

ภาคผนวก

ประวัติการศึกษาและการงาน

จากใจผู้ใกล้ชิดในครอบครัว

เด็กชายจากคลองจันดี (จากใจภรรยา)

ความประทับใจที่ผมไม่มีวันลืม (จากใจบุตรชายคนโต)

ฮีโร่หมายเลขหนึ่งของผม (จากใจบุตรชายคนที่ 2)

คุณพ่อผู้เป็นแบบอย่างสุดยอด (จากใจบุตรสาว)

ด้วยรัก (จากใจหลานสาว)

คำเทศนาในการประชุมใหญ่สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย ปี 2010

หัวข้อ “พลังในการรับใช้” จากพระธรรมเนหะมีย์

พลังจากภายใน

พลังจากเบื้องบน

พลังจากรอบข้าง

ประวัติการศึกษาและการงาน

ชั้นประถม

โรงเรียนเจิ่นฮั้ว ต.คลองจันดี อ.ฉวาง จ.นครศรีธรรมราช

ชั้นมัธยม

โรงเรียนพึ่งตนเอง ต.คลองจันดี อ.ฉวาง จ.นครศรีธรรมราช

โรงเรียนวัฒนะศิลป์ ประตูน้ำ กรุงเทพฯ

โรงอรุณประดิษฐ์ อ.เมือง จ.เพชรบุรี

อุดมศึกษา

ประกาศนียบัตร – พระคริสตธรรมเบ็ธเอล กรุงเทพฯ

ปริญญาตรี คริสเตียนศึกษา (Bachelor of Christian Education. BRE.)

Febias College of Bible มะนิลา ฟิลิปปินส์ เกียรตินิยม

ปริญญาโท ศาสนาศาสตร์ (Master of Divinity. M.Div)

Asian Theological Seminary. ฟิลิปปินส์

ปริญญาโทศาสนศาสตร์ (Master of Theology. M. Th)

Fuller Theological Seminary. สหรัฐอเมริกา

รางวัลวิทยานิพนธ์ดีเด่น

ปริญญาเอกพันธกิจศาสตร์ (Doctor of Missiology.D. Miss)

Fuller Theological Seminary. สหรัฐอเมริกา เกียรตินิยมอับดับหนึ่ง

ปริญญาเอกกิตติมศักดิ์ พันธกิจศึกษา (Doctor of Divinity. D.D.)

Febias College of Bible.ฟิลิปปินส์

งานรับใช้ในอดีต

ผู้อำนวยการกองคริสเตียนบรรณาศาสตร์ ซี เอ็ม เอ

ผู้อำนวยการองค์การประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกบ้าน

ผู้อำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBS)

ศิษยาภิบาลคริสตจักรมะนิลาคริสเตียนอะไลอันส์

(Manila Christian Alliance Church)

ศิษยาภิบาลคริสตจักรมหาพร (ประดิพันธ์)

ศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ

ประธานกรรมการอำนวยการเพื่อการประกาศและเพิ่มพูนคริสตจักร (กปพ)

ประธานกรรมการบริหารภาค 4 ในสภาคริสตจักรพระกิตติคุณแห่งประเทศไทย

รองประธานมูลนิธิเซียวมูลแห่งความรัก

รองประธานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

กรรมการเพิ่มพูนคริสตจักรในประเทศไทย

กรรมการอำนวยการองค์การประกาศแก่เด็ก (CEF)

กรรมการอำนวยการสมาคมพระคริสตธรรมแห่งประเทศไทย

กรรมการอำนวยการการประกาศของชาวจีนโพ้นทะเล (CMO)

บรรณาธิการวารสารพระคริสตธรรมประทีป

งานรับใช้ในปัจจุบัน

ศิษยาภิบาลกิตติมศักดิ์คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ

ประธานมูลนิธิมหาพรพัฒนา

ประธานมูลนิธิพระคุณพระคริสต์

ประธานกรรมการมิชชั่นในสภาคริสตจักรพระกิตติคุณแห่งประเทศไทย

ประธานกรรมการองค์การอมตธรรมในประเทศไทย

กรรมการอำนวยการเพื่อการประกาศและเพิ่มพูนคริสตจักร (กปพ)

กรรมการอำนวยการพระคริสตธรรมกรุงเทพ

กรรมการบริหารเอเชียแปซิฟิก ซี เอ็ม เอ

อาจารย์พิเศษพระคริสตธรรมกรุงเทพ

ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

ที่ปรึกษากรรมการสรรหามิชชันนารีในประเทศไทย

ความในใจจากคนใกล้ชิดในครอบครัว

เด็กชายจากคลองจันดี

จากใจภรรยา – มาดามเร็กซ์ เจ็ง

สาวกของพระเยซูคนหนึ่งถามว่า “มีสิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” (ยอห์น 1:46) เมื่อดิฉันคิดถึงเบื้องหลังครอบครัวของสามี คือ ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร ทำให้ดิฉันคิดถึงคำถามลักษณะเดียวกัน “มีสิ่งดีอันใดจะมาจากคลองจันดีได้หรือ”

อจ.ธีระ เกิดเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 1941 ที่หมู่บ้านคลองจันดี ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ไม่มีใครคาดคิด ว่าพระเจ้าจะทรงสามารถใช้เด็กขี้อายคนนี้ ให้เป็นพรยิ่งใหญ่สำหรับประเทศไทยและต่างประเทศ แต่พระเจ้าก็ได้ทรงเลือกเขา เหมือนดังที่พระองค์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า “เรารู้จักเจ้าตั้งแต่ก่อนที่เราปั้นเจ้าในครรภ์มารดา ก่อนเจ้าจะคลอดออกมา เราได้แยกเจ้าไว้แล้ว เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้เผยพระวจนะแก่ประชาชาติทั้งหลาย” (เยเรมีย์ 1:5)

เดิมคุณพ่อของ อจ.ธีระ ตั้งชื่อเป็นภาษาจีนให้เขาว่า เจิ่นถู แซ่เจิง (ภาษาจีนกลาง) เมื่อโตขึ้น ครูคนหนึ่งที่โรงเรียนตั้งชื่อเป็นภาษาไทยว่า ธีระ เจนพิริยประยูร และต่อมาเมื่อไปศึกษาพระคริสตธรรมที่กรุงเทพฯ มิชชันนารีก็ตั้งชื่อภาษาอังกฤษให้เป็น Timothy Jeng

ดิฉันพบอาจารย์ธีระ ในวันที่สองเมื่อเขาไปถึงวิทยาลัยพระคริสตธรรมฟีเบียส ที่ฟิลิปปินส์ ในปี 1965 วันนั้น อาจารย์ที่วิทยาลัยขอให้เขาถวายเพลงพิเศษ โดยการเล่นไวโอลินและทรัมเป็ท เนื่องในโอกาสเปิดเทอมปีการศึกษาใหม่ และทางวิทยาลัยขอให้ดิฉันช่วยเล่นเปียโนให้เขา ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันจึงกลายเป็นคนเล่นเปียโนให้ อจ.ธีระเป็นประจำทุกครั้งที่เขาจะเล่นดนตรีถวายเพลงพิเศษ

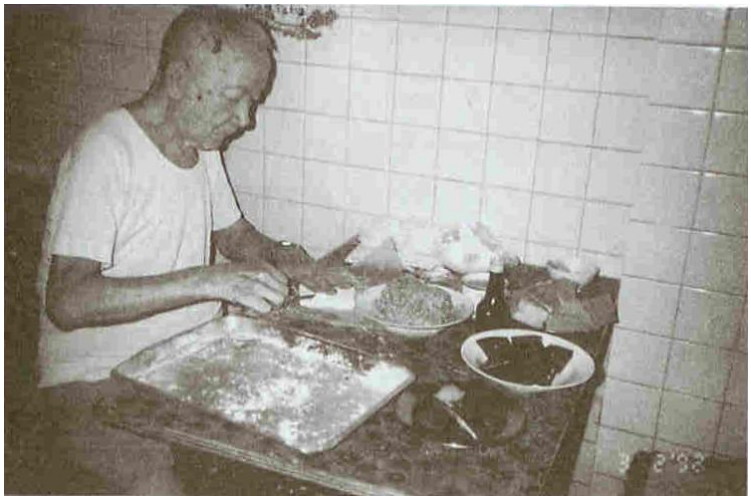

อาจารย์ธีระ เป็นเด็กหนุ่มที่ขี้อายมาก เขาไม่ค่อยสุงสิงกับใคร นอกจากเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่ชื่ออิโด เขาขยันเรียนมาก มักสอบได้อันดับต้นๆ ของชั้น เมื่อเขามีเวลาว่าง เขาจะทำงานทางด้านวรรณกรรม เช่น เขียนบทเรียนรวีฯ บทความสำหรับวารสาร แปลหนังสือหรือเขียนใบปลิว แล้วส่งไปที่ประเทศไทย ซึ่งเป็นงานที่เขาต้องทำเป็นประจำ

ทุกคนชม อจ.ธีระ เพราะเป็นคนที่มีของประทานหลายอย่าง เขาเป็นนักดนตรี นักเขียน นักแปลเรียนเก่ง พูดน่าฟังและหน้าตาดี

ปี 1963 ดิฉันเชื่อฟังการทรงเรียกของพระเจ้า ลาออกจากการศึกษาดนตรีในมหาวิทยาลัยดนตรีที่มีชื่อเสียง ไปศึกษาพระคริสตธรรมที่ฟีเบียส เป้าหมายของดิฉันเพื่อจะไปเป็นมิชชันนารีท่ามกลางชาวเขาที่ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่ออยู่ที่ฟีเบียส ดิฉันเป็นนักเปียโนสำหรับวิทยาลัย ได้สอนเปียโนให้แก่นักศึกษาและพวกอาจารย์บางท่าน เมื่อทางวิทยาลัยขอให้ดิฉันเล่นเปียโนให้ อจ.ธีระ ดิฉันจึงรับด้วยความยินดี

ดิฉันรู้ในโอกาสต่อมาว่า อจ.ธีระ เล่นเครื่องดนตรีได้อีกหลายชนิด เมื่อศึกษาในปีที่ 3 พวกเราได้รับเชิญให้ไปเล่นดนตรีพิเศษให้พวกทหารอเมริกันฟัง ที่ค่ายทหารของอเมริกันที่มีชื่อเสียง คือ ค่ายคล้าก ฟิลด์และซูบิก เบย์ ช่วงนั้นเป็นเทศกาลวันศุกร์ประเสริฐและอิสเตอร์ ในเช้าวันอิสเตอร์ อจ.ธีระ เขียนข้อความสั้น ๆ ให้ดิฉันในกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งมีข้อความว่า “เมื่อเธอจบแล้ว จะไปรับใช้พระเจ้าที่ไหน” ดิฉันตอบทันทีว่า จะไปประกาศกับพวกชาวเขาบนดอยในประเทศฟิลิปปินส์ ที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ” เขารู้สึกงง นึกไม่ถึงว่าหญิงที่โตในเมืองใหญ่ จะสนใจไปทำงานบนภูเขา

ในเวลานั้น ดิฉันไม่รู้ว่า อจ.ธีระ กำลังอธิษฐานเผื่อดิฉัน เพื่อดิฉันจะเป็นคู่พระพรของเขาไปรับใช้ในประเทศไทย เมื่อดิฉันบอกว่า จะไปรับใช้บนภูเขา เขาจึงรู้สึกผิดหวังมาก เขาและเพื่อนคืออีโดจึงอธิษฐานหนักขึ้น ขอพระเจ้าตรัสกับดิฉัน ได้ยินดีไปรับใช้ในประเทศไทย หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ดิฉันจะเป็นคู่พระพรของเขา

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นแห่งชีวิตรักของเรา ที่ฟีเบียสมีกฎที่เข้มงวดมาก สำหรับชายหญิงที่สนใจจะเป็นแฟนกัน และอยากจะคุยกัน เราจะต้องขออนุญาตจากอาจารย์ฝ่ายปกครอง และจะได้รับอนุญาตคุยกันเพียง 15 นาทีเท่านั้น ภายใต้การดูแลอย่างใกล้ชิดของอาจารย์ อจ.ธีระเตรียมตัวดีมาก เมื่อนัดคุยกับดิฉัน เขาไม่ได้ให้ดอกไม้หรือช็อกโกแล็ตเหมือนชาวฟิลิปปินส์ทั่วไป เมื่อจีบสาว แต่ได้เตรียมแผนที่ประเทศไทย มากางบนโต๊ะให้ฉันดู แล้วบอกถึงสภาพของประเทศไทยที่มีคริสเตียนน้อยมาก เวลานั้นมีประมาณ 20,000 คน ซึ่งน้อยกว่าจำนวนวัดที่มีอยู่ในประเทศ เขาเชิญชวนดิฉันให้เป็นมิชชันนารีในประเทศไทย ดิฉันฟังแล้วรู้สึกรับการท้าทายทันที อยากจะไปเป็นมิชชันนารีในประเทศไทย และชมเชยในความจริงใจของเขา ดิฉันรู้สึกว่า นี่เป็นผู้ชายที่ดิฉันสามารถให้ความไว้วางใจที่จะมอบชีวิตให้ได้

เราได้เข้าสู่พิธีมงคลสมรสในวันที่ 22 มิถุนายน 1968 และได้มารับใช้พระเจ้าในประเทศไทยในปีเดียวกัน แม้ดิฉันจะคิดถึงญาติๆ ของดิฉัน ครอบครัว บ้านที่ทันสมัยพร้อมด้วยแกรนเปียโน และความสะดวกสบายต่างๆ ที่ประเทศฟิลิปปินส์ แต่ดิฉันก็ไม่รังเกียจที่จะอาศัยอยู่ในถิ่นสลัมบริเวณสะพานควาย เพราะดิฉันได้ตั้งใจแล้ว ที่จะรับใช้พระเจ้าและมีส่วนในการประกาศข่าวประเสริฐในประเทศไทย

ดิฉันเรียนรู้บทเรียนมีค่าหลายอย่างจากสามีของดิฉัน วันหนึ่ง ดิฉันขอร้องให้ สามีซื้อตู้เย็นเครื่องเล็กๆ เครื่องหนึ่งให้ เพื่อจะได้ไม่ต้องไปซื้อกับข้าวที่ตลาดทุกวัน แต่เขาตอบว่า “เรามีเงินไม่พอที่จะซื้อให้อธิษฐานรอคอยการจัดเตรียมจากพระเจ้าเถิด” ดิฉันต่อรองอีกว่า “เราซื้อผ่อนส่งก็ได้” แต่เขายืนยันเหมือนเดิม “เราไม่อยากเป็นหนี้ในชีวิตสมรสของเรา” หลังจากนั้นไม่กี่วัน ก็มีคนนำตู้เย็นเครื่องใหม่ที่ใหญ่กว่าที่เราคิดจะซื้อมาส่งให้ที่บ้าน เขาบอกว่า มีคนซื้อให้และให้เขามาส่ง

อจ.ธีระใช้หลักการเดียวกันนี้บริหารพระคริสตธรรมกรุงเทพ เมื่อเขาเป็นผู้อำนวยการ พระเจ้าได้ทรงอวยพรสถาบันให้สามารถซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง ในบริเวณสาธรที่มีราคาที่ดินสูงมาก และก่อสร้างอาคารสองหลัง โดยไม่ต้องเป็นหนี้ใคร

เมื่อ อจ.ธีระเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาของคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ พระเจ้าก็ทรงอวยพรให้คริสตจักรสามารถซื้อที่ดินขนาด 2 ไร่กว่า พร้อมด้วยคฤหาสน์ที่สวยมากซึ่งได้ดัดแปลงเป็นอาคารโบสถ์สำหรับการนมัสการพระเจ้า เมื่อรวมค่าตกแต่งและปรับปรุงอาคารแล้ว คริสตจักรต้องใช้เงินมากกว่า 40 ล้าน แต่คริสตจักรก็ปลอดหนี้ได้ในเวลาอันสั้น

อจ.ธีระและดิฉันมิได้มีชีวิตสมรสที่สมบูรณ์แบบ แต่เรากล่าวได้ว่าเรามีชีวิตสมรสที่ดี เมื่อลูกของเรายังเล็ก ดิฉันทำหน้าที่เป็นแม่และภรรยาเต็มเวลา และสนับสนุนการรับใช้ของสามีอย่างเต็มที่ขณะเดียวกัน อจ.ธีระไม่เคยละเลยบทบาทการเป็นพ่อที่ดี เขานำในการนมัสการของครอบครัวทุกวัน เมื่อออกไปเทศนาข้างนอก เขาจะพยายามพาทั้งครอบครัวไปด้วย ช่วงปิดเทอมใหญ่ภาคฤดูร้อน อจ.ธีระจะพาเราไปพักผ่อนในสถานที่ที่ดีที่สุด เท่าที่จะเป็นได้ เขาจึงได้เป็นแบบอย่างแก่ลูกทุกคนในการเป็นพ่อที่ดี

พระเจ้าทรงดีต่อ อจ.ธีระมากขณะที่เขาศึกษาที่สถาบันพระคริสตธรรมฟูลเลอร์ (Fuller Theological Seminary) ที่อเมริกา เขาจบปริญญาโทศาสนศาสตร์ (M.Th.) พร้อมกับการเขียนวิทยานิพนธ์ภายในเวลาเพียงหนึ่งปี และยังได้รับรางวัลวิทยานิพนธ์ดีเด่นด้วยปีต่อมา เขาจบปริญญาเอกด้านพันธกิจศาสตร์ (Doctor of Missiology) สาขาพัฒนาผู้นำและเขียนวิทยาพนธ์เสร็จเรียบร้อยภายในหนึ่งปีเช่นกัน และยังได้รับเกียรตินิยมสูงสุดคือ ได้รับรางวัลของอธิการบดี (Presidential Award) ใน

เกียรติบัตรเขียนว่า “รางวัลนี้มอบให้แก่ Timothy Jeng เพื่อเป็นการประกาศถึงความเป็นเลิศ ในด้านวิชาการ ชีวิตฝ่ายวิญญาณและการรับใช้” สรรเสริญพระเจ้า

ระหว่างนั้น มีญาติและพี่น้องคริสเตียนหลายคนต่างแสดงความยินดี โดยมอบของขวัญต่างๆ ให้ มีพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งสั่งซื้อตู้เย็นขนาดใหญ่ และเครื่องซักผ้าอย่างดี เพื่อให้นำกลับมาในประเทศไทย ร้านที่ขายสิ่งของเหล่านี้บอกว่า เพื่อจะไม่ต้องเสียภาษีมาก เมื่อนำกลับมาประเทศไทย ต้องทำให้เครื่องใช้เหล่านี้ดูสกปรกเหมือนของเก่า เช่นหยอดซอสมะเขือเทศหรือซีอิ๊วใส่ หรือป้ายด้วยสิ่งสกปรก แล้วระบุในเอกสารส่งของว่าเป็นสิ่งของที่ใช้แล้ว เมื่อ อจ.ธีระทราบเช่นนั้น ก็ปฏิเสธการรับสิ่งของทั้งสองอย่างนี้ โดยให้เหตุผลว่า ไม่ต้องการโกหก อจ.ธีระถือว่า การซื่อสัตย์เป็นเรื่องที่สำคัญที่ต้องรักษาไว้แม้เจ้าของร้านจะคิดว่าเขาเป็นคนโง่ก็ตาม เพราะใครๆ ก็ทำกันทั้งนั้น

บทเรียนอีกอย่างที่ดิฉันเรียนจาก อจ.ธีระ คือ การรู้จักพึงพอใจในสิ่งที่มี อจ.ธีระเคยขับรถโตโยต้าเก่ามากคันหนึ่งเป็นเวลาหลายปีด้วยความพึงพอใจ แม้แต่สมาชิกบางคนก็รู้สึกไม่สบายใจ บอกดิฉันให้หนุนใจ อจ.ธีระให้เปลี่ยนรถ แต่ อจ.ธีระไม่ยอม จนกระทั่งเราได้รับเชิญให้ไปเทศนา

ต่างประเทศเดือนหนึ่ง เมื่อกลับมา พระเจ้าก็ทรงประทานรถโตโยต้าคันใหม่ป้ายแดงแก่เราอย่างอัศจรรย์ เราใช้รถคันนั้นเป็นเวลา 15 ปี เมื่อ อจ.ธีระกำลังจะฉลองวันเกิด 70 ปี พระเจ้าก็ทรงอวยพรโดยทรงประทานรถโตโยต้าคันใหม่ป้ายแดงเป็นของขวัญวันเกิดอย่างนึกไม่ถึง พระเจ้าทรงแสนดี

อีกอย่างที่ฉันอดที่จะเล่าไม่ได้ คือ การไม่อยากเอาเปรียบคนอื่นของ อจ.ธีระ เมื่อ อจ.ธีระเกษียนจาก บี บี เอส มารับใช้เต็มเวลาเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสที่คริสตจักร คณะมัคนายกตัดสินใจที่จะให้เงินเดือน อจ.ธีระสูงกว่าที่อาจารย์เคยรับที่บีบีเอส เพื่อเป็นการให้เกียรติและเป็นกำลังใจในการรับใช้เต็มเวลาที่คริสตจักร แต่ อจ.ธีระปฏิเสธที่จะรับและขอร้องให้ลดเงินเดือนลง เพราะไม่อยากได้เงินเดือนสูงกว่าศิษยาภิบาลคนอื่นในคริสตจักรมากเกินไป และหลังจากรับใช้ไม่กี่ปี อจ.ธีระ ก็บอกให้ฝ่ายการเงินงดการขึ้นเงินเดือนประจำปีของเขาตั้งแต่นั้นมา เพราะเขารู้สึกว่าเงินเดือนที่ได้รับอยู่สูงกว่าศิษยาภิบาลอื่นในคริสตจักรมากเกินไป

อจ.ธีระเป็นคนที่มีวินัยสูงในการอธิษฐานแสวงหาพระเจ้า ด้วยการอธิษฐานและการศึกษาพระวจนะ เขาใช้เวลานานมากในการเตรียมคำเทศนาแต่ละครั้ง และจะเขียนคำเทศนาออกมาอย่างดีที่สุด และเขาพยายามจะมีชีวิตอย่างที่เขาเองได้เทศนาเสมอ

ดิฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ามาก ที่ผู้นำในประเทศไทยให้ความไว้วางใจในการนำที่ที่ค่อนข้างเหนียมอายของ อจ.ธีระ เขาไม่เคยเรียกร้องความนับถือ แต่เขาได้รับอย่างมากล้น แผนที่ซึ่งเขาให้ดิฉันดูตอนจีบดิฉันครั้งแรกนั้น กำลังเป็นจริง เวลานี้ คริสตจักรได้เพิ่มขึ้นมากมายในประเทศไทย ข่าวประเสริฐกำลังแผ่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง ผู้นำคริสเตียนทั่วประเทศมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่จะทำให้พระมหาบัญชาของพระคริสต์สำเร็จในประเทศไทย

ในโอกาสฉลองครบรอบอายุ 70 ปีของ ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร สามีของดิฉัน ดิฉันขอพระเจ้าทรงประทานพรที่ดีที่สุดทุกอย่างให้แก่สามี ตลอดจนลูกทุกคนเหมือนดังที่กล่าวไว้ในพระวจนะว่า “เราจะเทวิญญาณของเราลงเหนือท่าน (ประชากรทั้งปวง) บุตรชายบุตรสาวของท่าน (เจ้า) จะเผยพระวจนะ คนชราของเจ้าจะฝันเห็น” (โยเอล 2:28)

ขอสามีของดิฉันฝันต่อไปนะค่ะ

The Boy from Klong Chandi

Rex Jeng

One of Jesus follower asked “Can any good thing come out of Naxareth?” John 1:46. As I think of my husband’s family background, it is my privilege to express my deepest feelings and write something on his autobiography by asking similar question. “Can any good thing come out of Klong Chandi?”

When Timothy Jeng, the boy from a small village of Klong Chandi was born, no one could have predicted that God could use a shy boy to be a blessing to his home country Thailand, and even beyond. “Before I formed you in the womb I knew you, before you were born I set you apart; I appointed you as a prophet to the nations”. Jeremiah 1:5

On Augest 1,1941 a year before all powerful contries joined in the World War ll, Kim Lai Jeng gave birth to a baby boy in a very small village of Klong Chandi, Amphur Chawang, Nakhon Sritamaraj province. She and her humble husband, a Chinese Noodle maker Kok Sure Jeng named their firstborn son Chan Tu Jeng. Later when Chan Tu grew up, he chose his own name Thira Janepiriyaprayoon. Later on as he studied in Bangkok, a missionary gave him a new name, Timothy Jeng.

Timothy grew up in Klong Chandi where there were only a few houses around. His father left China during the depression years when the country was suffering from hunger and thirst for food and drinks. But God had a plan for his father. The Lord blessed his small noodle shop. He and his wife had 10 children, 3 sons and 7 daughters. Of the ten children. Timothy was the eldest.

Through his father’s diligence and perseverance, he was able to buy 3 big pieces of land and built houses for his 3 sons. He also bought rubber plantations for his sons. During those years, the Chinese tradition was that you only gave inheritance to sons because the daughters would get married and their husbands would take care of them.

Timothy’s father and his friends from Fow Chow, China were the main developers of this small village Klong Chandi. It became prosperous and people from other villages depended on this village for food and necessities. It became bigger than an amphur.

I met Timothy on the second day after he arrived at febias College of Bible in the Philippines. He was asked to give two special numbers, a violin and a trumpet. They asked me to accompany him since I was the only pianist who can play for special occasion like this. From then on, I became his permanent pianist whenever he was asked to give a special number.

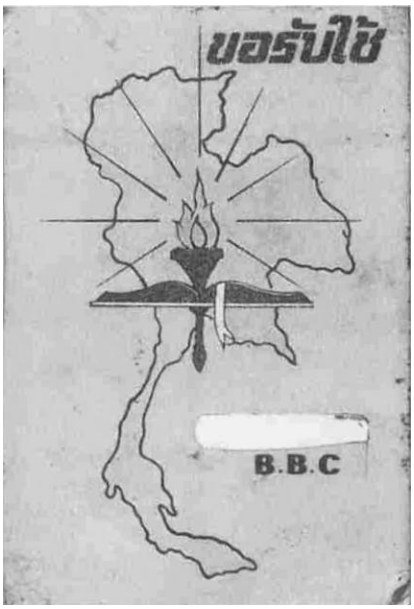

He was a shy guy. He never mingled with anyone except his best friend lddo. He studied hard and was always the top of the class. Anytime he had free time he would write Sunday school materials for Thailand or for Bible magazine articles. Sometimes he would translate books and tracts and he would go to the post office to mail his translated materials.

Everyone admired him. He was a very gifted person. He was a musician, writer, translator , brilliant student, eloquent speaker and also a good looking gentleman. On weekends he attended a Chinese church, teaching Sunday school class, and was the church Choir director. On some occasions, he was asked to preach in Chinese. Many ladies were fallen head over heel for him but he just did not mind them.

In 1963, I left Conservatory of Music and studied at febias to heed the call of God to be a missionary among the unreached Tribal areas of the Philippines. While at febias, as the school pianist, I gave piano lessons to students and some faculty members. Whenever I was asked to accompany Timothy on his violin, I was overwhelmed and gladly accepted all invitations. No one else could play the violin except Timothy.

Then I found out that he could also play trumpet, trombone, saxophone, clarinet, drums, piano and other instruments. Some places where there were no piano, I would bring my accordion to accompany him. During our third year at Febias, we were invited to give special number at the famous USA Clark Field Air Base and Subic Bay. It was Good Friday and Easter when we were to entertain the American servicemen. Timothy wrote me a short note, "where will you serve the Lord after graduation?" I immediately responded: "I'm going to the unreached tribes of the Philippines!" He was shocked to hear that a city girl like me would think of going up to the mountains.

I was unaware that he had already been praying for me to be his life partner and to serve the Lord with him in Thailand. He was very disappointed with my response. He and his friend Iddo started to pray seriously about me, that if it was the Lord's will for him that I would be his life partner, the Lord would speak to me and I would be willing to go to Thailand to serve the Lord together with him.

That was the beginning of our love affairs. At Febias there were strict rules to follow especially during courtship. Proper permission from the Deans was a must. We were given 15 minutes to talk while the Dean listened at the other side of the room. Timothy was very well prepared. He did not give me any flowers or chocolates as a Filipino costume at the time. Usually Filipino suitors would prepare these goodies in preparation of what to say.

He brought Thailand's map! He was very sincere in challenging me to see the great need of this land. He showed me where the North, Northeast, South, Central Thailand was located and then Bangkok. He told me that Thailand was a Buddhist country where at that time there were only 20,000

Christians in the entire country, and that there were more Buddhist temples than Christians. I was really shock to hear that there were some countries such as Thailand that needed the Lord. I was so challenged that I didn't think twice before offering to be a missionary in Thailand. I was very impressed for his sincerity. I thought that this was the kind of guy that I could trust the rest of my life with.

We were married in June 22, 1968. Although I missed my relatives, families, and the beautiful modern home with grand piano and all the luxuries in life, I did not mind living in the slum area of Sapan Kwai. My only focus was to serve the Lord and be a part in evangelizing Thailand.

I learned many precious lessons from my dear husband. I asked him if he could buy me a very small refrigerator so I didn't have to go to the market everyday. His response was, "We don't have enough money to buy one, why not pray and wait for the Lord to supply this need?" I told him, we could pay by installment. He said, "I do not want to be in debt in our marriage life" Not too long in my waiting, a man knocked at our door and said someone asked him to deliver a big refrigerator to us. Praise God! We are debt-free and had even a bigger refrigerator! For 43 years we never bought anything by installment. If we have ever needed anything, we wait until we have enough money.

Timothy applied this debt-free policy when he was the Director of Bangkok Bible College and Seminary. During his administration years at BBCS, he was able to purchase land and built 2 buildings debt-free. BBCS is located on Silom and Sathorn roads, one of the most expensive areas in Bangkok.

Then, he became the full time pastor of Mahapawn Bangkok Church. During his time, the church purchased over 2 rais plot of land with a Mansion already built on the property; the renovation costed over 50 million baht, was also a debt-free one.

Timothy and I did not have a perfect marriage, but we have a very good one. When our kids were small, I took the major responsibility as a wife and mother, as well as supporting Timothy in his ministry. Timothy never neglected his role as a father. He led our family devotion daily. During summer, he made sure he got the best place for our vacation. He took us with him whenever he had an opportunity to preach elsewhere.

Our children are blessed and have good memories of our home as a warm and happy one. Now, each one of them has their own family and they are very thankful to the Lord for having a godly father as their role model in raising their own children.

It is an extraordinary thing for an ordinary person to complete a master degree in Theology (Th.M) in a year where English was not his first language. More over is that person completed his class work,comprehensive exam and Dissertation for the Doctor Missiology (D.Miss) program in the following year. That was what happened to Timothy while he was a student at Fuller Seminary, California, United States. Two degrees with honors in 2 years.

I was very proud of him because on weekend he was very much involved with different kind of ministries in Thai and Filipino churches. Sometimes, he even preached in American churches. Some weekends and longclass breaks, we took the privilege of travelling around the United States.

During his graduation at Fuller Seminary, he got the highest honor, the “Presidential Award”conferred to him. Written in the plague “Presidential Award is awarded to Thimothy Jeng, D.Miss. in recognition of his accomplishments clearly reflecting academic, spiritual, and professional excellence”.

At Fuller, there are three departments: School of Theology, School of Psychology and School of World Mission. This Award was only conferred to the most qualified student in all departments, and Timothy was that person. Glory to God!

Relatives, friends and people who knew us from different churches attended Timothy’s graduation. They showered him with gifts to take them back to Thailand. The shipping company was ready to ship our brand new stuff. He told him since all these appliances and personal belongings are new, he would have to pay a lot of taxes. Usually, it was declared USED by pouring our “soy sauce, ketchup and other stuff to make it dirty” The Company suggested to him to “Just sign this paper “USED” to avoid taxes” Timothy was shocked what the shipping company suggested. Everyone did it and they never had any problems.

For Timothy, integrity is very important. He would rather return all these stuff to the donors than bringing them back to Thailand evading the taxes required. He did return everything, ready for shipping to the donors. The shipping company thought Timothy was the most stupid client they had

ever met. Why would someone not wanting all the brand new appliances, especially to take back to Thailand where these items were not available.

Timothy wanted God's blessings in his life and family more than dishonesty. God blessed us, our children, and grandchildren, just as the Bible promised.

Another lesson I learned from Timothy is his contentment. For many Years he was driving a very old Toyota car. Some members felt uneasy. They told me to convince timothy to change the car. He did not want to do it. Until one time we were invited to go abroad for one month speaking engagement. When we came back, we were surprised to have a brand new red plated Toyota car. We used that car for 15 years. Now Timothy is celebrating his 70th birthday. Thank the lord for blessing him again with another new model red plated Toyota car. God is good!

After Timothy retired from Bangkok Seminary, he became a full time Paster of Mahapawn Bangkok Church. In order to honor and encourage Timothy as a full time Pastor, the board of deacons decided to offer him salaries that would be higher than what he used to receive at BBS. Timothy

refused to accept that offer. He felt that it was too much higher than what the other Pastors receiving at that time. He told the board to lower the salary. After working full time for a few years, he told the staff who was handling the payment of salaries to freeze the annual increase of his salary since that time. Because he felt that his salary was still too much higher than other Pastors.

Timothy is a very well disciplined person. Prayer is an essential part of his life. He learned that seeking God is a sign of strength. He gets on his knees and humbly asks the Lord for His guidance. He spends many hours in Bible study and sermon preparation. In his study room, There are literally several drawers of sermon outlines. He has details of his sermons preached over the years throughout Thailand and overseas. He lives what he preached I am truly blessed.

I am truly grateful to the Lord that the Thai key leaders have confidence in Timothy's shy leadership. He never demand respect from them but he earns respect naturally. The Thailand map he showed to me during our courtship, is now a reality. We literally serve the Lord together throughout Thailand through the years. We have seen the growth of Thai churches. Souls have been saved and people being baptized. Many leaders have been trained. But the tasks in reaching Thai people for Jesus is not over yet.

On the occasion of Rev.Dr.Timothy Jeng, my dear husband's 70th birthday, I wish all God's blessings to you, our children and grandchildren. "I will pour out my Spirit on "You"(all people). Your sons and daughters will prophesy, your old men will dream dreams"…Joel 2:28.

Keep dreaming.

ความประทับใจที่ผมไม่มีวันลืม

จากใจบุตรชายคนโต ศจ.เดชา เจนพิริยประยูร

ผมรู้สึกเป็นเกียรติ ภาคภูมิใจ ซาบซึ้งใจและขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอย่างมากที่พระเจ้าทรงโปรดให้เป็นลูกชายคนโตของ ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร มีคนเคยกล่าวว่า “เราไม่สามารถเลือกเกิดได้” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่จริง แต่ถ้าเราสามารถเลือกเกิดได้ ผมไม่ลังเลที่จะเลือกเกิดในครอบครัวที่มี ศจ.ดร.ธีระ เป็นคุณพ่อและมาดามเร็กซ์เป็นคุณแม่ ชีวิตของท่านทั้งสองเป็นท่อพระพรสู่ชีวิตของผมอย่างเปี่ยมล้น ทำให้เกิดความตื้นตันใจและแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิต

เมื่อกล่าวถึงคุณพ่อ ผมมีความทรงจำที่ดีมากมาย และมีความประทับใจหลายอย่างที่ไม่มีวันลืม ที่อยากจะบรรยายให้ผู้อ่านทุกท่านทราบ เหตุผลที่ปราถนาจะบรรยายสิ่งเหล่านี้ เพราะแม้วันหนึ่งคุณพ่อจะไม่อยู่กับผมและครอบครัวอีกต่อไป แต่สิ่งเหล่านี้จะอยู่กับผม อยู่ในดวงใจผมและเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตเรื่อยไป สิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ผมสามารถส่งต่อสิ่งเหล่านี้ให้กับลูก หลาน เหลน และรุ่นต่อๆ ไป

คุณพ่อเป็นแบบอย่างชีวิตในหลายต่อหลายด้าน ซึ่งบทความสั้น ๆ นี้ไม่สามารถระบุทั้งหมดได้ จึงขอกล่าวถึงด้านที่มีอิทธิพล แตะทั้งใจและชีวิตของผมมากที่สุดเท่านั้น

คุณพ่อเป็นแบบอย่างของความเสมอต้นเสมอปลาย โดยให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิตเสมอ คุณพ่อมักจะรับใช้โดยใช้เข่ามากกว่าสิ่งอื่นใด โดยเฉพาะในยามที่มีปัญหาและวิกฤต แทนที่จะกระวนกระวายหรือทุกข์ร้อนใจ ผมมักจะเป็นคุณพ่อใช้เวลาในการคุกเข่าอธิษฐนน บางครั้งคุณพ่อจะคุกเข่าอธิษฐานวันละหลายๆ รอบ รอบละหลายๆ นาที ผมเชื่อว่าบ่อยครั้งที่คุณพ่อจะคุกเข่าอธิษฐาน คุณพ่อไม่ได้อธิษฐานเพื่อตัวท่านเอง แต่จะอธิษฐานเผื่อผม ครอบครัวและผู้อื่นเสมอ ทำให้คนที่อยู่รอบข้างท่านได้รับพระพรและกำลังใจ

คุณพ่อเป็นแบบอย่างแห่งความถ่อมใจ แม้ท่านมีปริญญาเอก 2 ใบ ได้รับรางวัลเด่นมากมายจากทุกสถาบันที่เรียน แต่คุณพ่อไม่เคยนำสิ่งเหล่านี้มายกตัวท่านเองขึ้น คุณพ่อสอนไว้เสมอให้อยู่อย่างสันติกับทุกคน โดยการไวในการฟัง ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ คุณพ่อได้รักษาคุณสมบัติเหล่านี้เสมอมา ปราศจากคุณสมบัตินี้ ผมอาจไม่ได้รับใช้พระเจ้าและอาจไม่ได้เป็นอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะผมเป็นคนที่ไม่เอาไหนตั้งแต่เด็ก

ผมจะไม่มีวันลืมเหตุการณ์ตอนที่ผมเรียน ป.4 ที่โรงเรียนกว่างเจ้า หลังการสอบใหญ่ คุณพ่อก็พาผมไปดูผลการสอบ ทั้งคุณพ่อและผมถึงกับตะลึงในผลที่ออกมา ปรากฏว่าผมสอบได้อันดับสุดท้ายของห้อง ห้องนั้นมีประมาณ 50 คน ผมได้ที่ 50 ของห้อง (เพราะตอนนั้นผมเพิ่งกลับจากการไปอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์หลายปี ทำให้มีปัญหาการเข้าใจภาษาไทย) ผมรู้สึกผิดหวังกับตัวเองมาก ๆ พูดอะไร

ไม่ออก ไม่รู้ว่าพ่อกำลังคิดอย่างไร หรือจะต่อว่ามากเพียงไร แต่ระหว่างเดินกลับบ้าน พ่อเอามือมาวางที่บ่า พูดด้วยความสุขุม และด้วยความรักว่า “ไม่เป็นไรลูก ให้เริ่มต้นใหม่ พ่อเชื่อว่าลูกทำได้” คุณพ่อช้าในการพูด ช้าในการโกรธ แทนที่ผมจะถูกต่อว่า ผมกลับได้รับการอภัยและกำลังใจ ผมน้ำตาไหลตลอดทาง คุณพ่อไม่ได้เอามือออกจากบ่าผม จนกระทั่งผมถึงบ้าน

การเรียนของผมค่อยๆ ดีขึ้นจนได้ไปเรียนปริญญาตรีและโทที่อเมริกา ตอนเรียนปริญญาโท เนื่องจากผลการเรียนดีเด่น อาจารย์ที่สถาบันได้เชิญผมเป็นผู้ช่วยครู (TA) ผมเป็นคนเอเชียคนแรกที่รับเกียรติเป็นผู้ช่วยครู ผมจบปริญญาโทด้วยเกียรตินิยมอันดับสูง ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับคำหนุนใจจากคุณพ่อ เมื่อผมเรียน ป.4 ผมได้เริ่มต้นใหม่และผมทำได้จริงๆ

ตั้งแต่ผมจำความได้จนกระทั่งปัจจุบัน ผมไม่เคยเห็นคุณพ่อโมโหร้ายหรืออารมณ์ร้อนใส่ใคร ท่านอยู่อย่างสันติกับทุกคนทุกเวลา ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ ทำให้ทุกคนที่อยู่ใกล้ท่านรู้สึกปลอดภัยและอุ่นใจเสมอ

พระธรรมที่คุณพ่อจะกล่าวถึงเสมอคือ สุภาษิต 3:4-5 “จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับพระองค์ในทุกทางของเจ้าและพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น” เป็นพระธรรมประจำชีวิตของคุณพ่อ ซึ่งผมเองได้นำมาเป็นพระธรรมประจำชีวิตของผมเองด้วย เป็นเพราะคุณพ่อได้ปฏิบัติตามพระธรรมข้อนี้อย่างสุดใจ ชีวิตของท่านจึงราบรื่นตามพระสัญญาของพระเจ้า

ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับแบบอย่างเหล่านี้ที่ผมจะไม่มีวันลืม ช่วงต่อไปผมจะบรรยายถึงคำสอนสำคัญๆ บางประการที่ได้เรียนจากคุณพ่อ ซึ่งเป็นคำสอนที่ผมจะส่งไปยังรุ่นต่อๆ ไป

1.“Medicine helps but God heals” แปลเป็นไทยว่า “ยาช่วยแต่พระเจ้าเป็นผู้รักษา” คำสอนนี้เป็นคำสอนที่คุณพ่อสอนผมตั้งแต่ผมยังเป็นเด็กเล็ก ทุกครั้งที่ทานยา ผมจะเตือนตัวเองถึงคำสอนของ

คุณพ่อที่ว่า “ยาช่วยแต่ผู้รักษาคือพระเจ้า” ผมเป็นโรคหอบหืดตั้งแต่ยังเป็นเด็กอ่อน ผมต้องทานยาหลายต่อหลายชนิด เพื่อบรรเทาอาการหอบหืด ไม่ว่าจะทานยามากเพียงไรอาการหอบหืดของผมไม่หายไป

บ่อยครั้ง ช่วงที่ผมอยู่นอกบ้าน ขณะที่ผมเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน อยู่ๆ ก็เป็นหอบขึ้นมา ผมไม่มียาติดตัว ทำให้หายใจไม่ได้ ต้องแยกตัวออกจากเพื่อน เพื่อไปนั่งนิ่งๆ อยู่คนเดียว ไม่มีใครมาช่วย แต่ในขณะที่ผมอยู่คนเดียวโดยไร้ที่พึ่ง ผมได้คิดถึงคำสอนของพ่อที่ฝังแน่นในใจและเริ่มอธิษฐาน

ทุกครั้งที่อธิษฐานอาการดีขึ้น จนตั้งตัวและดำเนินชีวิตต่อไปได้อีกวัน จากคำสอนของคุณพ่อที่มีต่อผม ทำให้ผมมีความหวังและมีความเชื่อมั่น ว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะเป็นผู้รักษาหอบหืดของผม ยาไม่สามารถรักษาผมได้ ยาเพียงแต่ช่วย แต่ผมเชื่อมั่นว่าพระเจ้ารักษาได้ แล้วในเวลาของพระเจ้าการรักษาได้เกิดขึ้นจริงๆ

ตอนอายุ 11 ปี ผมได้ไปสหรัฐอเมริกากับครอบครัว ช่วงนั้นคุณพ่อไปเรียนปริญญาเอก วันหนึ่งพระเจ้าทำการอัศจรรย์ในชีวิตอย่างไม่น่าเชื่อ พระเจ้าทรงเอาหอบหืดที่ผมเป็นมาสิบกว่าปี ออกไปจากชีวิต พระเจ้าทรงรักษาหอบหืดของผมอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ผ่านมา 30 ปีแล้ว ผมไม่เคยเป็นหอบหืดอีกเลย ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำสอนของคุณพ่อที่ผมจะไม่มีวันลืม “ยาช่วยแต่พระเจ้าเป็นผู้รักษา”

2.การกระทำทุกอย่างที่ “มากเกินไป” ไม่ดี คุณพ่อจะสอนเสมอให้มีความสมดุลในชีวิต อย่าทำอะไรที่มากจนเกินไป วันหนึ่งได้มีโอกาสไปเดินเล่นกันคุณพ่อก็เลยถามพ่อว่า “ถ้าอ่านพระคัมภีร์มากเกินไปหรือถ้าจะอธิษฐานมากเกินไป หรือถ้าจะรับใช้มากเกินไป ไม่ดีตรงไหน?” พ่อตอบอย่างเรียบง่ายว่า “ทุกอย่างที่ทำมากเกินไปไม่ดี เชื่อพ่อเถอะ” ตอนนั้นผมยังเป็นเด็ก ยังไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่คุณพ่อสอน แต่ยิ่งเป็นผู้ใหญ่ยิ่งเข้าใจ ผมยิ่งตระหนักถึงการมีความสมดุลของการดำเนินชีวิต เราจะต้องมีความสมดุลระหว่างพระเจ้า ครอบครัวและการรับใช้ (หรือการทำงาน) การกระทำทุกอย่างที่มากเกินไปนั้นไม่ดีจริงๆ

3.คุณพ่อสอนไว้เสมอว่า “ไม่ว่าจะทำงานอะไร อย่าลืมรับใช้พระเจ้า” ช่วงที่เรียน ม.ปลาย ผมสนใจเรื่องการบริหารและการทำธุระกิจ ผมได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าจะไม่เป็นผู้รับใช้เต็มเวลาเด็ดขาด อาจเป็นเพราะคุณพ่อและคุณแม่เป็นผู้รับใช้เต็มเวลาแล้วและผมอยู่ใกล้กับ BBS ได้เห็นนักศึกษาหลาย ๆ คน ขัดสน ทำให้เกิดความกลัว ผมไม่อยากขัดสน ไม่อยากลำบาก ก็เลยตัดสินใจว่าจะไม่เป็นผู้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลาเด็ดขาด

คืนวันหนึ่ง ผมตัดสินใจไปบอกพ่อตรงๆ ว่าในอนาคตผมอยากเป็นนักบริหารหรือนักธุรกิจ และบอกคุณพ่อไปว่า ผมจะได้ดูแลคุณพ่อและคุณแม่ เพื่อคุณพ่อและคุณแม่จะได้สบาย ในความสุขุมของคุณพ่อ พ่อหันมาหาผมและเอาแขนโอบที่บ่าของผม (อีกครั้ง) แล้วพูดด้วยความรักอย่างนุ่มนวลว่า “ไม่ว่าลูกจะเป็นอะไรหรือทำอะไรในอนาคต อย่าลืมรับใช้พระเจ้านะ” ผมแปลกใจในคำตอบของคุณพ่อ นึกว่าคุณพ่อจะผิดหวังหรือเสียใจ แต่คุณพ่อกลับหนุนใจและให้กำลังใจเสมอ

จากคำหนุนใจของพ่อ ผมไม่เคยลืมที่จะรับใช้พระเจ้า และสิ่งที่ผิดความคาดหมายคือ พระเจ้ามีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าความคิดของผม ในที่สุดหลังเรียนจบ ม.ปลาย พระเจ้าตรัสในใจของผมอย่างชัดเจน ทรงเลือกและเรียกผมด้วยพระกรุณาและพระคุณให้เป็นผู้รับใช้เต็มเวลา จากความรู้สึกที่ต่อต้านและไม่อยากรับใช้พระเจ้าเต็มเวลา ซึ่งเป็นความรู้สึกตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ผมจึงตัดสินใจถวายตัวให้กับพระเจ้า เพื่อรับใช้พระองค์ชั่วชีวิตของผม

หลังจากที่ผมได้เรียนปริญญาตรีและโทที่สหรัฐอเมริกาจนสำเร็จ ผมได้ตัดสินใจกลับมารับใช้กับคุณพ่อที่คริสตจักรมหาพรกรุงเทพ มีอาจารย์และผู้ใหญ่หลายต่อหลายคนเตือนผมให้พิจารณาให้ดี เพราะการรับใช้กับคุณพ่ออาจไม่ง่าย และอาจสร้างปัญหามากมายได้ และที่สำคัญผมอาจจะไม่มีวันเติบโต แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่

ผมสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า คุณพ่อเป็นนายและเป็นทั้งครูที่ดีที่สุดที่ผมเคยมีมา การรับใช้กับคุณพ่อตลอด 10 ปีที่ผ่านมา เป็นช่วงการรับใช้ที่ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต ผมได้เรียนรู้หลายๆ อย่างจากท่าน เราไม่เคยทะเลาะกัน เรารับใช้เป็นทีมเดียวกัน ท่านไม่เคยมองผมเป็นเด็ก หรือบังคับเรียกร้องให้ผมเชื่อฟังท่าน กลับตรงกันข้าม หลายต่อหลายครั้งท่านกลับฟังผมและให้เกียรติผมเสมอ

ผมรู้สึกเป็นเกียรติและได้รับสิทธิพิเศษที่ได้มีโอกาสรับใช้อย่างใกล้ชิดกับคุณพ่อในช่วงที่คริสตจักรมหาพรกรุงเทพประสบกับวิกฤตที่หนัก ผมเกือบจะยอมแพ้และเลิกการรับใช้ แต่คุณพ่อเป็นศิลาที่มั่นคงให้กับผม จนผมสามารถตั้งตัวขึ้นมาใหม่และรับใช้พระเจ้าต่อไป ผมจะไม่มีวันลืมช่วงที่เราสองคนไปทานข้าวเที่ยง แม้ร้านแถวโบสถ์ส่วนใหญ่เป็นร้านข้างถนนหรือร้านธรรมดา แต่การได้ไปทานกับคุณพ่อ ทำให้ผมรู้สึกพิเศษผมรักและเคารพพ่ออย่างสุดใจ

ผม ศจ.เดชา เจนพิริยประยูร จึงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับแบบอย่างชีวิตของคุณพ่อ สิ่งที่คุณพ่อเป็นและสิ่งที่คุณพ่อได้สอน จะเป็นความทรงจำและความประทับใจที่ไม่มีวันลืม ทั้งในชีวิตของผมและในชีวิตของรุ่นต่อๆ ไป

ฮีโร่หมายเลข 1 ของผม

จากใจบุตรชายคนที่ 2 – ดุษฎี เจนพิริยประยูร

มีคนถามผมว่า หากมีสักคนหนึ่งในโลกนี้ที่ผมอยากชมเชยมากที่สุด ผู้นั้นจะเป็นใคร ผมตอบได้ทันทีว่า ผู้นั้นคือคุณพ่อของผม เขารู้สึกแปลกใจ ถามว่า “ทำไม” และต่อไปนี้ คือ คำตอบของผม

ประการแรก ผมขอบพระคุณพระเจ้าทุกวันที่ทรงอวยพรผม ให้มีคุณพ่อที่ดี เต็มไปด้วยความรัก ท่านไม่เพียงแต่เป็นพ่อ แต่เป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดของผม

อย่างที่สอง คุณพ่อของผมเป็นคนเรียบง่าย ท่านรู้สึกพึงพอใจ และขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งดีทุกอย่างที่พระเจ้าทรงประทาน แม้ในสายตาของคนทั่วไป ท่านมีอะไรไม่มาก แต่ในสายตาของพระเจ้า ท่านได้รับการอวยพรให้มีทุกอย่างที่จำเป็น

ผมจำได้เมื่อผมยังเป็นเด็ก รถยนต์ที่ครอบครัวเรามี เป็นรุ่นเก่ามาก คือ โตโยต้ารุ่น 1960 แต่คุณพ่อรักรถคันนี้มาก ท่านขับรถคันนี้ไปส่งพวกเราที่โรงเรียนทุกเช้า ตอนนั้น ผมไปเรียนที่โรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก ทุกเช้าเมื่อไปถึงโรงเรียน ผมจะรู้สึกอายมาก เมื่อเพื่อนๆ ของผมเห็นรถเก่าๆ ที่คุณพ่อขับมาส่งพวกเรา

วันหนึ่ง ผมจึงถามคุณพ่อว่า ทำไมเราจึงมีรถเก่าอย่างนี้ คุณพ่อตอบง่ายๆ ว่า “พ่อขอรถยนต์คันหนึ่งจากพระเจ้า พระเจ้าก็ให้รถคันนี้มา รถคันนี้ใช้งานได้ดี พอรู้สึกพึงพอใจ” แล้วคุณพ่อก็พูดต่อไปว่า “เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพรเราให้มีรถขับ ส่งพวกเธอไปโรงเรียนทุกเช้า มีเด็กหลายคนต้องตื่นตี 4 ตี 5 ทุกเช้า แล้วนั่งรถเมล์ 1-2 ชั่วโมงเพื่อมาโรงเรียน”

คุณพ่อผมให้ความสำคัญทางด้านจิตใจ และจิตวิญญาณมากกว่าฝ่ายวัตถุ ท่านเตือนผมเสมอว่า การรู้จักพึงพอใจหมายถึงการมีความสุขกับสิ่งจำเป็นต่างๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา ไม่ใช่สิ่งที่เราเองอยากได้เท่านั้นและท่านก็กล่าวเพิ่มเติมว่า ไม่ใช่เป็นสิ่งผิดที่จะขอรถคันใหม่จากพระเจ้า แต่พระเจ้า

ไม่จำเป็นต้องตอบตามที่เราขอเสมอเพราะพระเจ้าทรงมีแผนการที่ใหญ่กว่า และมีสิ่งที่ดีกว่าสำหรับเรา ผมจึงเริ่มต้นอธิษฐานขอรถคันใหม่อย่างจริงจังจากพระเจ้า

ปีต่อมา พระเจ้าก็ทรงอวยพรผม ทำให้ผมสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง คือโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ซึ่งมีนักเรียนชายล้วน เป็นโรงเรียนที่อยู่ใกล้บ้านมาก ตลอดเวลาที่เรียนที่นั่นจบชั้นมัธยมปลาย ผมเดินไปโรงเรียนทุกวัน พระเจ้าทรงทำการที่อัศจรรย์ของพระองค์

ประการที่สาม แม้คุณพ่อจะมีงานเยอะมาก ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์การคริสเตียนหลายแห่ง แต่คุณพ่อให้ความสำคัญมาก กับการใช้เวลากับครอบครัว ผมจะไม่มีวันลืมและจะเก็บความทรงจำที่ดีๆ นี้ไว้เสมอ ที่คุณพ่อจะพาทั้งครอบครัวไปพักผ่อนด้วยกันอย่างน้อยปีละสองครั้ง ที่หัวหินหรือที่คลองจันดี ซึ่งเป็นบ้านเกิดของคุณพ่อ ผมคิดถึงการใช้เวลาที่มีคุณภาพกับคุณพ่อในวัยเด็กของผม

สุดท้าย ผมอยากขอแสดงความยินดีกับคุณพ่อ ที่คุณพ่อได้รับใช้พระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ ทั้งในประเทศไทย และในต่างประเทศ ทำให้ชีวิตของหลายคนได้รับการแตะต้องจากพระเจ้า รวมทั้งผมด้วย ผมรู้สึกภูมิใจและเป็นเกียรติที่มีคุณพ่อที่แสนดี เต็มไปด้วยความรักแบบนี้ คุณพ่อจึงเป็นฮีโร่หมายเลขหนึ่งของผม

ผมรักคุณพ่อเสมอ

ดุษฎี (เดวิด) เจนพิริยประยูร

My Number one Hero

David – Second son

Someone once asked me, if there is one person in this world that I admire the most, who will that person be? I ponder on that question for a few seconds and the one the only person that came to my mind was my father. And to his surprise, he asked me back, “why so?”

Let me tell you why. First of all, I thank the Lord everyday for blessing me with a wonderful and loving person who is not only a father that any son could even imagine being blessed with but also a true and loyal friend with an unconditional love.

Secondly, my father was a simple person who is always contented and thankful for all the gifts that God had blessed him with. Although, through a normal human sight it may seem that he did not have much, but in Gods sight my dad knew that he is blessed with everything he needed.

I remember during my childhood, our family car was a 1960’s Toyopet, one of the first models that Toyota had ever manufactured. My father loved that car. He would drive his faithful servant and took us to school every morning. At the time I was going to a small Christian school which was a few kilometers from our house. I will never forget being so embarrassed every time I arrived at school.

So one day I asked my father why we have such an old car. His answer was simply, “I ask God for a car. He blessed me with a car. The car runs and served its purpose, therefore I’m content.” He then further said, “I thank God for blessing our family with a car so that I can drive you to school every morning. So, be thankful that you have a car to ride in. Other kids have to wake up 4 or 5 every morning and ride the bus for 1 to 2 hours just to come to school each day.”

My father always had his own way of elaborating the more important aspects of life than just the material things. He always reminded me that being content is to be happy and satisfied with the things that God has blessed you with, rather than the things that you want. But my father also told me that there’s nothing wrong with asking God for a newer car too but that doesn’t mean that He will answer all your prayer requests. God always have bigger and much greater plans for you. So, I stated praying.

The following year, God had blessed me to be accepted in one of the most prestigious all boy’s high school in the country “Bangkok Christian College”. It happened to be two blocks away

from our house. So, throughout my entire high school, I would walk to and from school everyday. God works in mysterious ways.

Thirdly, in spite of my father's extremely busy schedule in the ministry and his involvement with several Christian organizations, the time for his family is nevertheless the most important aspect in his life. I will never forget and forever cherish those good old days when our whole family would travel together at least twice a year to Hua Hin or to my fathers hometown ChanDee. I really miss the quality times that we spent together during my childhood.

Lastly, I just want to congratulate my father for his many years of dedication as a faithful servant to God in the ministry in Thailand and all over the world, I know that many lives have been touched and blessed as a result, especially mine. I am truly honored and proud to have such wonderful and loving father. My father is my number one hero.

I love you Dad

Dusadee Dave Jeng

คุณพ่อผู้เป็นแบบอย่างสุดยอด

จากใจบุตรสาว – เมตตา บรูซ

ศาสนาจารย์ ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร (หรือ Timothy Jeng) เป็นอดีตศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรมหาพรกรุงเทพ เคยเป็นผู้อำนวยการและอาจารย์ที่สถาบันพระคริสตธรรมกรุงเทพ และเป็นผู้นำคริสเตียนซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในประเทศไทย แต่สำหรับดิฉัน ท่านเป็น “คุณพ่อ” ที่น่ารัก อดทนและเป็นต้นแบบของดิฉันเกี่ยวกับคนที่รักพระเจ้า

การเติบโตเป็นลูกศิษยาภิบาลไม่ง่ายเสมอ เราต้องร่วมกิจกรรมมากมายหลายอย่าง ขณะเดียวกันต้องพยายามประพฤตตัวอย่างดีที่สุด เราต้องย้ายไปหลายประเทศ ทำให้ต้องเรียนภาษาไทยและอังกฤษใหม่หลายครั้ง ซึ่งทำให้สับสนมากสำหรับเด็ก กระนั้นก็ตาม เรามีความทรงจำที่ดีหลายอย่างเกี่ยวกับครอบครัว ดิฉันจะเล่าเพียงบางอย่าง

คุณพ่อเป็นคนชอบอ่านหนังสือเมื่อคุณพ่อไม่ได้ทำงานหรือเตรียมเทศนาหรือไม่ต้องใช้เวลากับพวกเรา เราจะเห็นคุณพ่ออ่านหนังสืออะไรสักอย่าง ดิฉันได้รับนิสัยนี้เมื่อยังเด็ก ดิฉันกลายเป็นหนอนหนังสือ รักในการอ่านโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านนวนิยาย เมื่อพวกเรายังเด็ก คุณพ่อจะอ่านหนังสือให้เราฟังทุกวันก่อนนอน หนังสือเล่มหนึ่งที่ท่านชอบอ่านให้ฟังเสมอ เป็นนวนิยาย “การผจญภัยในแดนนาเนีย” บ่อยครั้ง คุณพ่อจะหลับไปก่อนจะอ่านจบ เพราะเหนื่อยมากจากการทำงานทั้งวัน

คุณพ่อเป็นคนที่อดทนและมีใจเมตตามากที่สุด แม้ตอนเป็นเด็ก ดิฉันจะดื้อ เอาแต่อารมณ์ คุณพ่อไม่เคยอารมณ์เสีย ไม่เคยตะหวาดใส่ดิฉันหรือพี่ชายทั้งสองคน ไม่ได้หมายความว่าคุณพ่อไม่เคยลงโทษพวกเรา เมื่อพวกเราทำผิด แต่ท่านไม่ได้ทำโทษเราด้วยอารมณ์โกรธ คุณพ่อเป็นผู้นำในการนมัสการในครอบครัวทุกวัน และสอนพวกเราให้มีชีวิตที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า

คุณพ่อไม่ได้เป็นคนที่พูดมาก แต่เมื่อท่านพูด ท่านจะมีถ้อยคำที่เต็มไปด้วยสติปัญญา แม้ดิฉันมีโอกาสฟังนักเทศน์หลายท่าน แต่ยังไม่เคยเห็นนักเทศน์ท่านใด ที่เทศนาด้วยสติปัญญาและด้วยความชัดเจนเท่าคุณพ่อ คุณพ่อจะเป็นแบบอย่างที่ดีของดิฉันเสมอในการมีชีวิตแบบพระคริสต์ ตัวอย่างที่ดีเลิศอย่างหนึ่ง คือคุณพ่อไม่เคยพลาดจากการเฝ้าเดี่ยว และการอธิษฐาน ดิฉันจำได้ ทุกเช้าที่ตื่นขึ้น ก็จะเห็นคุณพ่ออ่านและภาวนาพระวจนะของพระเจ้า ท่านชอบที่จะใช้เวลากับพระเจ้า

คุณพ่อสอนดิฉันเกี่ยวกับความสำคัญมากที่สุดของการศึกษา แม้คุณพ่อจะเป็นศิษยาภิบาล สามีและดูแลลูกสามคนที่ว่องไวมาก แต่ท่านมีความเพียรในการศึกษาจนจบระดับขั้นสูงสุด เพราะคุณพ่อให้ความสำคัญแก่การศึกษา ดิฉันจึงให้ความสำคัญแก่การศึกษาระดับสูง ได้จบการศึกษาที่วิทยาลัยไนแอก (Nyack College) พร้อมด้วยเกียรตินิยมระดับสูง ที่นิวยอร์ค อเมริกา คุณพ่อบินจากประเทศไทยไปให้กำลังใจในวันรับวุฒิบัตร การที่คุณพ่ออยู่ในวันที่ดิฉันจบ มีความหมายอย่างมากต่อชีวิตดิฉัน

เป็นสิ่งที่ไม่ง่ายที่ครอบครัวของเราอยู่ห่างกันคนละซีกโลก แต่คุณพ่อคุณแม่ไม่เคยพลาดที่จะติดต่อกับพวกเราในโอกาสพิเศษต่างๆ ไม่ว่าโดยทางโทรศัพท์หรือโดยการเขียนการ์ด ดิฉันรู้สึกดีใจและขอบพระคุณมาก ในวันที่ดิฉันเข้าสู่พิธีมงคลสมรส คุณพ่อเป็นผู้ส่งมอบตัวฉันให้แก่เจ้าบ่าว คือ คุณเจอโรม (Jerome) เขาเป็นสามีและเพื่อนดีที่สุดของดิฉันและเป็นพ่อที่ดียอดเยี่ยมให้แก่ลูกของเราทั้งสามคน ในพิธีสมรส คุณพ่อเป็นผู้อธิษฐานและมอบถวายชีวิตสมรสของเราให้แก่พระเจ้า เราได้รับการอวยพรมากจากพระเจ้าจริงๆ ตลอดเวลา 14 ปี แห่งชีวิตสมรส ครอบครัวเราอยู่กันอย่างมีความสุขและเต็มไปด้วยพระพรที่นับไม่ถ้วน

คุณพ่อคุณแม่บินมาที่อเมริกา เมื่อดิฉันคลอดลูกทั้งสามคน และอธิษฐานมอบถวายลูกทั้งสามคนแก่พระเจ้าเมื่อพวกเขายังเป็นทารก เวลานี้พวกเขาโตขึ้นแล้ว ราเชลอายุ 12 ขวบ แอนเจล่าอายุ 9 ขวบ

เยรีมีย์ อายุ 7 ขวบ เมื่อไม่นานมานี้ ดิฉันและเจอโรมพูดกับลูกๆ ว่า พวกเขาโตพอที่รับบัพติศมา และทำพิธีมอบถวายตัวให้พระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พวกเด็กพูดเป็นเสียงเดียวกันทันทีว่า “พวกเราอยากให้คุณตาเป็นผู้ทำพิธีบัพติศมาให้พวกเรา” ดิฉันฟังแล้วรู้สึกซึ้งมาก แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ของเรา ซึ่งไม่ค่อยได้เห็นคุณตายังมีความรู้สึกว่า คุณตาเป็นผู้น่ายกย่องนับถือและยึดคุณตาเป็นแบบอย่างในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

เนื่องจากความสัตย์ซื่อของคุณพ่อคุณแม่ที่มีต่อพระเจ้า ครอบครัวของเราจึงได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างมากล้น แม้เราจะไม่ได้วัตถุสิ่งของทุกอย่างที่เราอยากได้แต่พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับเราเสมอ และมากกว่านั้นอีกพระองค์ทรงให้เรามีสันติสุขและความเป็นหนึ่งเดียวกันในชีวิตสมรสและในครอบครัว พระองค์ทรงอวยพรลูกของเราให้พวกเขารักพระองค์และให้เกียรติแก่พวกเรา

คุณพ่อคะ ขอบพระคุณสำหรับความรักและความเอาใจใส่ของคุณพ่อต่อดิฉันและต่อครอบครัวของเรา เหนือสิ่งอื่นใด ที่เสริมสร้างดิฉันให้รู้จักวางพระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิต และสอนดิฉันให้รู้จักดำเนินชีวิตที่พระเจ้าพอพระทัย เพื่อว่าดิฉันจะสามารถส่งต่อไปยังลูก ๆ ของดิฉัน คุณพ่อได้ให้แบบอย่างที่ดีแก่ดิฉันในการ “อบรมเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาโตขึ้น เขาจะไม่หันเหไปจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6)

สุขสันต์วันครบรอบวันเกิด 70 ปี ค่ะ คุณพ่อ ดิฉันรักคุณพ่อมากค่ะ และพวกเราคิดถึงคุณพ่อ

My Role Model of a Godly Man

Mercy Bruce – Daughter

Rev.Dr.Thira (Timothy) Jeng is known to many as Mahapawn's Senior Pastor, former Professor and President of Bangkok Bible College and Seminary, and known leader to many Christian organizations in Thailand. But for me, He is simply "Dad" who is ever loving, patience, and my role model of a Godly man.

Growing up as a Pastor's daughter was not always easy. We had to attend countless functions while always putting on our best behavior. We also moved to different countries and had to learn and relearn Thai and English, which can be very confusing for a child. In spite of it all, there were still far more good memories about our family. I will just mention a few.

Dad loves to read. When he is not working, or preparing for a sermon, or spending time with us, he would always be caught reading a book or some source of reading material. It was one good habit I picked up when I was young girl. I was a bookworm and loved to read, especially novels. When we were young, Dad would read to us every day, especially before bed time. His favorite books were the Chronicles of Narnia series. Oftentimes he would fall asleep while reading us bedtime stories because he had a very busy day and was tired.

Dad was the most patient and kind person I have ever known. In spite of my stubbornness and temperament as a child, he has never lost his temper or yelled at me or my brothers. However, it doesn't mean we never got a spanking, but it was never out of anger and I always understood the

reason for his discipline. Dad always led our daily family devotions and taught us how to live a life that is honoring to God.

Dad is not a man of many words, but when he speaks he is full of wisdom. In spite of my exposures to many popular preachers. I have not met any man of God who preaches with so much wisdom and clarity as my dad. He is still and will always be my role model of living a Christ like life. One best demonstration is how he has never missed his personal daily devotion and prayer time with the Lord. I remember waking up every morning to find Dad reading and meditating God's word and enjoying being in God's presence.

Dad taught me the great importance of education. Although he was a Pastor, husband, and raising three active young children, he persevered to achieved the highest level of education. Because of Dad's importance to education. Higher education has always been my priority. I graduated with honors from Nyack College in New York and Dad flew all the way from Thailand just to support me on my graduation day. It really meant the world to me that he was there on a very important day in my life.

It hasn't been easy for our family to live so far across the world from each other, but Dad and Mom never missed an important event in our lives either with a phone call or cards. I am thankful that Dad was the one who walked me down the aisle when I married my loving husband best friend, Jerome who is also a wonderful father to our three children. At our wedding, Dad prayed and dedicated our marriage to the Lord. We indeed have been blessed with almost 14 years of happiness and countless blessings.

Dad and Mom flew here to America when all our three children were born and dedicated them all to the Lord as infants. Now my children are a little older, Rachel-age 12, Angela-age 9 and Jeremy-age 7. When Jerome and I recently talked to our children about getting baptized and rededicating themselves to the Lord, they all unanimous said, "We want Grandpa to baptize us!" I fell so blessed that even our young children who rarely see their grandfather also look up to him and respect him as their spiritual role model.

Because of Dad and mom's faithfulness to the Lord, our family has been blessed beyond measure. We may not have all the material things we want, but God has always provided for ALL of

our needs and much more. He gives us peace and unity in our marriage and family. He has blessed us with children who also loves the Lord and respects us.

Dad, thank you for your love and care to me and my family. Most of all, thank you for instilling in me the importance of putting God's first in my life and teaching me how to live a life that is pleasing to Him so that I can pass it down to my own children. You have showed me an excellent example of "Train up a child in the way he should go, and when he is old he will not depart from it" Proverbs 22:6.

Happy 70th Birthday, Dad! I love you very much and we miss you!

ด้วยรัก

จากใจราเชล จอย – หลานสาว

วันนี้เป็นวันพิเศษ
หนูจึงอยากให้คุณตาได้ยิน
วันเกิดของคุณตาไงล่ะคะ
จึงเป็นเวลาที่น่ายินดียิ่ง
คุณตาคงได้ของขวัญและคำอวยพร
อาจเป็นการจูบและการกอด
คุณตาอาจได้เงินหรือซีดี
หรือถ้วยน้ำที่คนทำให้
ครอบครัวคุณตาพากันมาหา
เพื่อคุณตาเป็นพิเศษ
พวกเขาจัดงานปาร์ตี้และชวนคนมา
ไม่ใช่เพียงหนึ่งหรือสองคน
คุณตาอาจรู้สึกแก่ลง
แต่พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับคุณตา
หากคุณตาเชื่อและวางใจพระเจ้า
พระองค์จะทรงนำตลอดทาง
คุณตายังมีสิ่งที่ต้องทำ
ถ้อยคำมากมายที่ต้องกล่าว
แต่ยังมีอีกอย่าง
สุขสันต์วันเกิด คุณตาค่ะ
ด้วยรัก
จากหลานสาว ราเชล จอย บรูซ
แปลจากบทกลอนภาษาอังกฤษที่ราเชลเขียนอวยพรคุณปู่

Love Grandpa

It's a special time of day

So I want you to hear

It is your birthday today

So it's time to cheer

You get presents and greetings

And kisses and hugs

You might get money or CD's

Or a homemade mugs

Your family comes

Just for you

They throw a party and invite people

Not just one or maybe two

You maybe feel older

But God has a plan for you

If you trust and believe in God

He will help you through

You still have things to do

And words to say

But there is one more thing

Grandpa, Happy Birthday!

Love,

Rachel Joy Bruce

Grandaugther

คำเทศนาในการประชุมใหญ่สามัญสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

วันที่ 24-26 มีนาคม 2010

ที่โรงแรม หินสวยน้ำใส จังหวัดระยอง

หัวข้อการประชุม : “การประกาศพระคริสต์ทั่วไทย”

หัวข้อการเทศนา : “พลังในการรับใช้”

ข้อคิด การประกาศพระคริสต์ทั่วไทย และการรับใช้พระเจ้าจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีพลัง 3 อย่าง ซึ่งเราเห็นได้จากการรับใช้ของท่านเนหะมีย์

1.พลังจากภายใน

2.พลังจากเบื้องบน

3.พลังจากรอบข้าง

เทศนา 1 ค่ายสหกิจฯ

วันที่ 23 มีนาคม 2010

หัวข้อเรื่อง พลังจากภายใน

ข้อพระธรรม เนหะมีย์ 1:1-4

บทนำ

รู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง ที่ได้รับการมอบหมายให้เป็นผู้แบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าในโอกาสประชุมพิเศษนี้ แต่เวลาเดียวกัน ขอสารภาพว่ารู้สึกหนักใจพอสมควรในการแบ่งปัน เพราะผมกำลังจะแบ่งปันกับท่านทั้งหลาย ซึ่งล้วนแต่เป็นขุนศึกฝ่ายวิญญาณ เป็นผู้มีประสบการณ์มากในการรับใช้หลายปี และรู้พระวจนะของพระเจ้าดี แต่หลังจากได้อธิษฐานใคร่ครวญแล้ว รู้สึกว่า สิ่งที่น่าจะแบ่งปัน คือ สิ่งที่ผมเองกำลังเรียนรู้จากพระวจนะของพระเจ้าเพิ่มเติมในเชิงปฏิบัติ จึงหวังอย่างยิ่งว่า สิ่งที่แบ่งปันจะเป็นข้อคิดและเป็นที่หนุนใจซึ่งกันและกันได้

หัวข้อที่เราตั้งไว้สำหรับการประชุมของเราครั้งนี้ คือ “การประกาศพระคริสต์ทั่วไทย” สิ่งแรกที่ผมนึกถึง คือ ความหมายของ “การประกาศพระคริสต์ทั่วไทย” หมายถึงอะไร ผมรู้สึกว่า น่าจะหมายถึง 2 อย่าง

1.การให้ข่าวประเสริฐไปถึงทุกแห่งในประเทศไทย อย่างน้อยให้มีเป้าหมายเหมือนกับเป้าหมายการประกาศของ “นิมิต 2010” คือ ทุกอำเภอมีคริสตจักร ทุกตำบลมีกลุ่มคริสเตียนและทุกหมู่บ้านได้ยินข่าวประเสริฐเมื่อทำได้สำเร็จก็หมายถึงได้ประกาศพระคริสต์ทั่วไทยแล้ว

แต่น่าจะมีความหมายมากกว่านี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของประชากรของพระเจ้าในจำนวนพอสมควรด้วย หากเราถึงเป้าหมายแรก แต่ผู้เชื่อยังคงมีเพียง 0.5% ผมรู้สึกว่า กล่าวได้ยากว่า เราได้ประกาศพระคริสต์ทั่วไทยแล้ว

2.การให้คนรู้จักพระเจ้าเพิ่มขึ้นในประเทศไทย จำนวนเท่าไรจึงจะเรียกว่าทั่วไทยแล้วได้ เราอาจต้องไปตกลงกันอีกครั้ง ส่วนตัวผมคิดว่า เป็นไปได้ไหม ที่เราจะคิดถึง 10% ของประชากร เพราะพระเจ้าทรงคาดหวังการถวาย 10 ลดจากทุกอย่างที่เรามี

การจะประกาศไปถึงทั่วไทย ตามเป้าหมายแรก ผมรู้สึกว่า ไม่ยากเกินไป แต่การนำคนไทย 10% มาถึงพระเจ้า เป็นเรื่องใหญ่มาก เพราะ 180 ปีที่ผ่านมา เรามีผู้เชื่อเพียง 0.5 % ทำอย่างไร จะมีผู้เชื่อถึง 10% ได้ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ไม่มีอะไรที่ยากเกินไป หากเรามีความเชื่อและความเพียร

ในการประกาศฯ ไม่ว่าในลักษณะใด การมียุทธวิธีที่ดีและเหมาะสม เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เชื่อว่าแต่ละสังกัดคงได้คิดถึงยุทธวิธีดี ที่เหมาะสมกับสังกัดของตนมากที่สุด แต่ส่วนตัวผมยังสนใจยุทธวิธี ที่เราได้ใช้สำหรับการประกาศตามแผนชาติ 2010 อยู่ หากเราทำความเข้าใจกับยุทธวิธีนี้และตั้งใจประกาศตามยุทธวิธีนี้จริงๆ เชื่อว่าเราจะสามารถประกาศไปถึงทั่วไทยได้ ในเวลาที่ไม่นานเกินไป

ยุทธวิธีนี้ เราเรียกว่า ยุทธวิธีเนหะมีย์ คือ หลักการของท่านเนหะมีย์ที่ท่านใช้ในการสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มจนสำเร็จ ภายในระยะเวลาอันสั้น ทั้งๆ ที่กำแพงนั้นถูกทิ้งร้างไว้ เป็นเวลาประมาณ 150ปี และมีอุปสรรคมากในการก่อสร้าง จึงเป็นเรื่องที่น่าคิด และน่าท้าทายมาก ท่านเนหะมีย์สร้างอย่างไร จึงสามารถประสบความสำเร็จอย่างสูงได้เช่นนี้

ยุทธวิธีของท่านเนหะมีย์ มีรายละเอียดหลายอย่าง ในการประชุมคองเกรซครั้งที่ 7 ปี 2004 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นอย่างเป็นทางการของการประกาศนิมิต 2010 ท่าน ศจ.ดร.นันทชัย มีชูธน ได้สอนจากพระธรรมเนหะมีย์ เราได้รับพระพรและข้อคิดอย่างมากจากการสอนของท่าน

ในการแบ่งปันพระวจนะของผมครั้งนี้ ผมขอนำเพียงจุดเดียว จากยุทธวิธีของเนหะมีย์มาแบ่งปัน คือพลังในการประกาศพระคริสต์ทั่วไทยให้สำเร็จ ผมคิดถึงพลังอย่างน้อย 3 อย่างที่เราต้องมี คือ

1.พลังจากภายใน

2.พลังจากเบื้องบน

3.พลังจากรอบข้าง

เช้าวันนี้ จะแบ่งปัน เกี่ยวกับพลังจากภายใน

อ่าน เนหะมีย์ 1:1-4

ในการรับใช้พระเจ้า เราต้องมีพลังภายในอย่างเพียงพอ จึงจะรับใช้อย่างเกิดผลได้ เมื่อพระเจ้าบอกโยชูวาให้นำชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าสู่ดินแดนคานาอัน พระองค์ตรัสอย่างน้อย 3 ครั้ง ว่า "**จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด**" ครั้งที่ 3 เน้นว่า "**เราสั่งเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด**" (โยชูวา 1:6,7,9) การเข้มแข็งหรือกล้าหาญ คือการมีพลังภายใน อาจารย์เปาโลได้หนุนใจทิโมธี บุตรฝ่ายวิญญาณว่า "**เหตุฉะนั้น ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านจงเข้มแข็งในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์** (2 ทิโมธี 2:1) จงเข้มแข็ง มีความหมายเดียวกับจงมีพลังภายใน คนที่มีจิตใจอ่อนแอขาดกลัว จะประสบความสำเร็จในการรับใช้ไม่ได้

คำถาม เราจะมีพลังภายในมากยิ่งขึ้นได้อย่างไร

ในพระธรรมตอนนี้ ผมเห็น 2 อย่าง ที่เราต้องรู้ เพื่อจะช่วยเราให้มีพลังขับเคลื่อนภายในมากยิ่งขึ้นได้

หนึ่ง ต้องรู้ความสำคัญของพลังภายใน

อะไรก็แล้วแต่ หากเราเห็นความสำคัญ เราจะพยายามเสาะหาจนได้ เรารู้ความสำคัญได้โดยเหตุผล 2 อย่าง

ก.โดยเข้าใจความหมายของพลังภายใน

คือสิ่งที่ขับเคลื่อนอยู่ภายในเรา หรือสิ่งที่เร้าใจเรา ทำให้เราเกิดพลังอย่างมากในการรับใช้ เราอาจเรียกสิ่งขับเคลื่อนนั้นว่า นิมิตหรือภาระหรือไฟ มีอีกคำหนึ่งที่หลายท่านได้ยินจาก ศจ.Bill Hybels ศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรใหญ่ในอเมริกาคริสตจักร Willow Creek Community Church ซึ่งได้สอนในการสัมมนา ความเป็นเลิศของผู้นำเมื่อไม่นานที่ผ่านมา ท่านใช้คำว่า “ความไม่พอใจที่บริสุทธิ์” (Holy Discontent)

“ความไม่พอใจที่บริสุทธิ์” หมายถึง ความรู้สึกที่ทนไม่ได้ต่อความต้องการบางอย่างที่เรารู้จน ทำให้เกิดภาระใจอย่างมาก ที่จะต้องทำบางอย่างเพื่อสนองความต้องการนั้น

ศจ.ไฮเบลส์ได้ยกตัวอย่างของการ์ตูน Popeye ที่เห็นแฟนของเขาถูกบรูโต ชายที่รูปร่างใหญ่เหมือนยักษ์รังแก จนเขาทนไม่ได้ เลือดขึ้นหน้า เขาไปช่วย ตอนแรกสู้ไม่ได้จนกระทั่งกลับไป กินผักขม เกิดพลังมหัศจรรย์ และปราบเจ้ายักษ์จนอยู่หมัด

ท่านเนหะมีย์ มี “ความไม่พึงพอที่บริสุทธ์” (Holy Discontent) นี้มาก หลังจากท่านได้ยินข่าวจากพี่น้องที่มาจากเยรูซาเล็ม เนหะมีห์กล่าวว่า **“เมื่อข้าพเจ้าได้ยินก็นั่งลงร้องไห้ ข้าพเจ้าโศกเศร้า ถืออดอาหาร และอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์อยู่หลายวัน” (4)** เนหะมีย์ทนไม่ได้ ต่อสภาพความเสียหายของเยรูซาเล็มที่ท่านได้ยิน จนถึงกับร้องไห้ คร่ำครวญ

ความต้องการของเราในปัจจุบันที่เห็นชัดเจนอาจมีหลายอย่างซึ่งน่าจะทำให้เราเกิดภาระใจ เช่น

1.ความต้องการด้านจิตวิญญาณ

2.ความต้องการทางด้านจิตใจ

3.ความต้องการทางด้านร่างกาย

4.ความต้องการทางด้านสังคม เป็นต้น

ข โดยเห็นผลดีของการมีพลังภายใน

การมีภาระใจแบบนี้ มีความสำคัญมากต่อการรับใช้ที่เกิดผล นี่เป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่สุดของท่าน เนหะมีย์ ในการตัดสินใจเสียสละ ทุ่มเท อดทนต่ออุปสรรคทุกอย่าง จนประสบความสำเร็จในการสร้างกำแพง ศจ.ไฮเบลส์ให้ข้อคิดว่า **“คนที่รับใช้ด้วยภาระใจจริงๆ (ความไม่พอใจที่บริสุทธิ์) จะสามารถรับใช้ด้วยการทุ่มเท และเสียสละในระดับที่สูงกว่าปกติ เขาจะกล้าเสี่ยงในการทำพันธกิจที่ใหญ่กว่าเดิม”**

ข้อคิด ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้อย่างเกิดผลมากมาย ส่วนใหญ่มีพลังขับเคลื่อนภายในแบบนี้

1.เราเห็นจากพระเยซู **“เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชน ก็สงสารเขาเพราะพวกเขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่ง เหมือนลูกแกะขาดคนเลี้ยง” (มัทธิว 9:36)**

2.เราเห็นจากอาจารย์เปาโล **“ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ข้าพเจ้าไม่กำลังมุสา จิตสำนึกของข้าพเจ้ายืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ข้าพเจ้าทุกข์โศกยิ่งนักและปวดร้าวใจไม่หยุดหย่อน เพราะข้าพเจ้าปรารถนาว่า ถ้าเป็นไปได้ ให้ข้าพเจ้าเองถูกสาบแช่งและถูกตัดขาดจากพระคริสต์ เพื่อพี่น้องของข้าพเจ้า ผู้เป็นเชื้อสายเดียวกับข้าพเจ้า” (โรม 9:1-3)**

3.เราเห็นจากท่าน วิลเลียม แครี่ แม้ในสมัยของท่าน จะไม่มีองค์การที่ส่งมิชชันนารี และผู้นำในสมัยนั้นไม่เห็นด้วย กับความคิดในการออกไปเป็นมิชชันนารี พากันต่อต้านท่าน แต่เนื่องจากภาระใจที่มี ท่านเพียรพยายามต่อสู้จนสำเร็จ ตัวของท่านเองได้ไปเป็นมิชชันนารีในประเทศอินเดียถึง 40 ปี

สรุป เราต้องมีนิมิต ภาระใจ ที่จะเป็นพลังขับเคลื่อนภายในเรา ทำให้เราทุ่มทุกอย่างได้

สอง ต้องรู้ที่มาของพลังภายใน

เกิดขึ้นได้อย่างไร จากประสบการณ์ของท่านเนหะมีย์ เราเห็นว่า...

ก.เกิดขึ้นจากการรู้ความต้องการที่ชัดเจน

เนหะมีย์เกิดภาระใจอย่างมาก เมื่อได้ยินข่าวที่ไม่ดีหลายอย่างที่เยรูซาเล็ม คนที่มาจากเยรูซาเล็มเล่าให้ฟังว่า “**คนที่เหลือซึ่งรอดพ้นจากการเป็นเชลย และกลับไปยังแว่นแคว้นเดิมนั้น มีความทุกข์ และความอัปยศอย่างยิ่ง กำแพงเยรูซาเล็มก็ปรักหักพัง ประตูเมืองก็ถูกเผาไปแล้ว” (3)** เมื่อท่านรู้ถึงความต้องการที่ชัดเจนนั้น ท่านก็เกิดภาระใจอย่างมาก ท่านกล่าวว่า “**เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้น ก็นั่งลงร้องไห้**..” (4) ภาระใจจะเกิดขึ้นเมื่อเราได้ฟัง และรับรู้ความต้องการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา และเมื่อเราช่วยให้พี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรของเรา หรือในกลุ่มของเรา มีโอกาสได้ยิน และได้รับรู้เกี่ยวกับความต้องการที่ชัดเจนนั้นด้วย

ตัวอย่าง ช่วงเริ่มต้นของปีใหม่ สมาชิกที่คริสตจักรอธิษฐานเผื่อสถานะการบ้านเมืองมาก เพราะได้ยินจากหลายฝ่ายฟันธงว่า ปีนี้ เป็นปีเสือดุ เราต้องอธิษฐานขอพระเจ้าทรงทำให้เป็นเสือเชื่องในแง่ประกาศ เราเห็นความต้องการหลายอย่างในประเทศไทย

1.จำนวนผู้เชื่อที่น้อยมาก – หลังจากประกาศในประเทศไทยเกือบ 200 ปี มีคริสเตียนแค่หยิบมือเดียวประมาณ 0.5 % หรือประชากรไทยอีก 99.5% ยังไม่รู้จักพระเจ้า

2.การประกาศนิมิต 2010 ยังไม่บรรลุความสำเร็จ เราพึงพอใจระดับหนึ่ง แต่จากสถิติ อีกประมาณ 200 อำเภอยังไม่มีคริสตจักรอีก 3,000 กว่า ตำบล ยังไม่มีกลุ่มคริสเตียน การได้รู้ความต้องการที่ชัดเจนของชุมชนมีส่วนช่วยสร้างภาระใจแน่เราต้องรู้ให้มากที่สุด ที่จะมากได้ โดยวิธีต่าง ๆ แต่ในทางปฏิบัติ ยังมีวิธีอื่นๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างนิมิตและภาระได้

ข เกิดจากวิธีอื่นๆ 2 วิธี

1.จากความปรารถนาที่อยากเชื่อฟังพระคริสต์ อาจารย์เปาโลกล่าวในการแก้คดีว่า **"ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วข้าพระบาทจึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์และมิได้ขัดขืน" (กิจการ 26:19)** นิมิตจากสวรรค์ของเรา คือ พระมหาบัญชาของพระคริสต์

2.เกิดจากความรักของพระคริสต์ **"เพราะความรักของพระคริสต์ผลักดันเราอยู่ เพราะเรามั่นใจว่า พระคริสต์ได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ฉะนั้น คนทั้งปวงจึงตายแล้ว และในเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง บรรดาผู้มีชีวิตอยู่ จึงไม่ควรอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา และคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก (2 โครินธ์ 5:14)** และในข้อต่อ ๆ มา ท่านกล่าวต่อไปว่า **"และพระองค์ทรงมอบหมายเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ได้แก่เรา ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์" (19,20)** เนื่องจากอาจารย์เปาโลรักพระเยซูคริสต์ ความรักของพระเยซูที่มีต่อคนบาป จนตายเพื่อไถ่โทษคนบาป เป็นแรงผลักดันท่านให้รักคนบาป เชื่อฟังพระเจ้า ทำพันธกิจแห่งการคืนดี และเป็นทูตของพระคริสต์" หากเรารักพระเยซูอย่างแท้จริง ไม่ว่าเราจะมีภาระใจต่อคนที่ไม่รู้จักพระเจ้ามากเพียงใด เราจะเชื่อฟังพระเยซูในการทำสิ่งที่พระเยซูทรงอยากให้เราทำ คือการประกาศนำคนมาคืนดีกับพระเจ้า ความรักของเราที่มีต่อพระเยซูจึงกลายเป็นพลังขับเคลื่อนภายในที่สำคัญมาก

ตอนจบ

"**Without vision, the nation perish" (Prov.29:18 คำแปลฉบับเก่า) "ปราศจากนิมิต ประชาชาติพินาศ**"

การประกาศพระคริสต์ทั่วไทย จะประสบความสำเร็จได้ ต้องเริ่มต้นจากพลังภายในเรา

ขอพระเจ้าทรงช่วยเรา ที่จะ...

1.เห็นความต้องการของมวลชนในประเทศมากขึ้น

2.มีใจเชื่อฟังพระมหาบัญชาของพระคริสต์มากขึ้น

3.มีความรักของพระคริสต์ในหัวใจมากขึ้น

เพื่อเราจะมีนิมิตและภาระใจมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นพลังขับเคลื่อนภายในที่ยิ่งใหญ่ ในการประกาศพระคริสต์ทั่วไทยจนสำเร็จ

เทศนา 2 ค่ายสหกิจฯ

วันที่ 24 มีนาคม 2010

หัวข้อเรื่อง พลังจากเบื้องบน

ข้อพระธรรม เนหะมีย์ 1:4,2:1-5

บทนำ

ก.ทบทวน – ในการประกาศพระคริสต์ทั่วไทยอย่างมีประสิทธิผลสูงสุด เราต้องเริ่มต้นด้วยพลังขับเคลื่อนภายในตัวเราก่อน เหมือนท่านเนหะมีย์ เราอาจเรียกพลังนั้นว่า นิมิต หรือภาระ หรือไฟ หรือความไม่พึงพอใจที่บริสุทธิ์ (Holy Discontent) พลังภายในนี้ สามารถเกิดขึ้นได้หลายวิธี เช่น

1.จากการรู้ความต้องการที่ชัดเจนของเพื่อนร่วมชาติเหมือน Popeye ที่ทนไม่ได้

2.จากความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระคริสต์ และ

3.จากการมีความรักของพระคริสต์อย่างเต็มเปี่ยม

ข.พลังอย่างที่สอง – นอกจากพลังภายใน ท่านเนหะมีย์ยังมีพลังอย่างที่ 2 ที่ทำให้ท่านประสบความสำเร็จมากในการรับใช้ ปราศจากพลังอย่างที่ 2 นี้ แม้จะมีพลังภายในเราเองมากเพียงใด ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ เราส่วนใหญ่รู้จักพลังนี้ดีแต่ส่วนตัวผม ยอมรับว่า ในทางปฏิบัติ ผมยังต้องเรียนรู้อีกมาก

พลังนี้มาจากพระเจ้าจากเบื้องบน ซึ่งเกิดขึ้นโดยการอธิษฐาน ทั้งการอธิษฐานส่วนรวม และการอธิษฐานส่วนตัวของผู้นำ

จากศึกษาชีวิตของผู้รับใช้พระเจ้าหลายคน ที่เกิดผลมาก ผมเห็นว่าคนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นคนที่ทุ่มเทในการอธิษฐานมาก ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้ในอดีต หรือในปัจจุบัน

ตัวอย่าง ดร.เกรแฮม เราส่วนใหญ่รู้จัก ดร.บิลลี่ เกรแฮม ท่านเป็นนักประกาศที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดของโลกคนหนึ่ง มีคนไม่น้อยว่า 250 ล้านคนทั่วโลก ได้ฟังข่าวประเสริฐจากการประกาศของท่านโดยตรงและมีอีกไม่น้อยกว่า 500 ล้านคน ได้ยินข่าวประเสริฐจากท่านโดยทางอ้อม ท่านได้เขียนหนังสือประมาณ 20 เล่ม หลายเล่มได้กลายเป็นหนังสือขายดีที่สุด และท่านได้เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ถึง 9 คน เวลานี้ ท่านอายุ 92 ปี ไม่สามารถเทศนาประกาศได้ต่อไป แต่พระเจ้าได้ทรงอวยพรท่านเป็นพิเศษ ให้มีลูกชาย คือ ดร.แฟรงกิน เกรแฮม และหลานชาย คือ ดร.วิลเลี่ยม เกรแฮม ให้สืบทอดเจตนารมณ์ของท่าน ทั้งลูกและหลานต่างกลายเป็นนักประกาศที่มี

ชื่อเสียงระดับโลก เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา ดร.วิลเลียม เกรแฮม หลานชายของ ดร.บิลลี่ เกรแฮม เพิ่งมาเทศนาประกาศที่ตัวเมืองจังหวัดเชียงราย ร่วมกับคริสตจักรในสภาฯ แต่ละคืนมีคนมาร่วม 4,000 -5,000 คน

มีคนถามท่าน ดร.บิลลี่ เกรแฮม ว่าอะไรเป็นเคล็ดลับแห่งความสำเร็จในชีวิตแห่งการรับใช้ของท่าน ท่านตอบว่า "มีเคล็ดลับ 3 อย่าง คือ 1.อธิษฐาน 2.อธิษฐาน และ 3.อธิษฐาน"

ท่านเนหะมีย์เป็นนักอธิษฐาน ท่านให้ความสำคัญมากแก่การอธิษฐาน ทำให้ท่านได้รับพลังอย่างมากจากพระเจ้าเบื้องบนในการทำพันธกิจจนสำเร็จ ผมจึงอยากให้พี่น้องมาใคร่ครวญชีวิตแห่งการอธิษฐานของท่านอีกครั้งหนึ่ง เพื่อดูว่า เราจะสามารถเรียนรู้อะไรได้บ้าง จากแบบอย่างการอธิษฐานของท่าน

อ่านเนหะมีย์ 1:4,2:1-5

หนึ่ง ลักษณะการอธิษฐานที่น่าประทับใจ

ก.เป็นการอธิษฐานที่ร้อนรนมาก (4)

"นั่งลงร้องไห้ และโศกเศร้า... อดอาหารอธิษฐาน..." การอธิษฐานแบบนี้ พระเจ้ามักจะตอบเสมอ เราเห็นตัวอย่างของหลายคนในพระคัมภีร์ เช่น

1.นางฮันนา – อธิษฐานคร่ำครวญกับพระเจ้า ด้วยภาระหนักมากจนไม่สามารถพูดออกมาเป็นคำได้ ได้แต่ทำปากมุบมิบๆ พระเจ้าทรงตอบ

2.ท่านโมเสสได้อธิษฐานปล้ำสู้กับพระเจ้าหลายครั้งเพื่อชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงฟัง

3.พระเยซูเองได้อธิษฐานด้วยการร้องไห้ คร่ำครวญที่สวนเกทเสมนี **"ในระหว่างที่พระเยซูทรงอยู่ในโลก พระเยซูได้ถวายคำอธิษฐานและคำร้องทูลอ้อนวอน ด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำตาไหลต่อพระเจ้า..."** (ฮีบรู 5:7) พระเจ้าได้ทรงตอบพระองค์ และได้ทรงเสริมกำลังเรี่ยวแรงพระองค์ในการทำพันธกิจแห่งการไถ่บนไม้กางเขนจนสำเร็จ

จึงเป็นสิ่งที่น่าท้าทายที่เราจะถามตัวเราเอง ว่าเราอธิษฐานคร่ำครวญหลั่งน้ำตาเพื่อคนบาปครั้งหลังสุดเมื่อไร เราอดอาหารอธิษฐานเพื่อการประกาศในประเทศไทยบ่อยขนาดไหน

ข.เป็นการอธิษฐานที่ใช้เวลามาก (4ข)

ก่อนจะลงมือทำการท่าน "อดอาหารและอธิษฐาน...อยู่หลายวัน (เรื่อยมา)

คำถาม "หลายวัน" คือกี่วัน

สังเกต 1:1 เดือนคิสเลฟ – ประมาณเดือนพฤศจิกายนหรือธันวาคม

2:1 เดือนนิสาน – ประมาณเดือนเมษายนหรือพฤษภาคม รวมประมาณ 5 เดือน ก่อนคุยกับกษัตริย์

คำถาม ทำไมใช้เวลามากอย่างนี้ -เป็นการแสดงออกถึงการแสวงหาพระเจ้าและพึ่งพิงในพระองค์จริงๆ สำหรับงานที่ท่านคิดจะทำ

1.เป็นพระทัยพระเจ้าจริงไหม หรืออารมณ์ส่วนตัว

2.จะทำอย่างไรให้สำเร็จได้ - ไม่ใช่ง่าย กำแพงถูกทิ้งมา ถึง 150 ปี ไม่มีใครทำได้ เขาจะทำได้อย่างไร นอกจากนั้น กษัตริย์จะอนุญาตให้เขาไปไหม ต้องใช้เวลามากในการแสวงหาพระเจ้า และขอการทรงช่วยจากพระองค์

ข้อคิด การใช้เวลาอธิษฐานมาก มีความสำคัญต่อการรับการสำแดงพิเศษ และการรับกำลังเพิ่มเติมมากจากพระเจ้า

1.โมเสสต้องอยู่ที่ภูเขาซีนายถึง 40 วัน เพื่อจะรับการสำแดงพิเศษจากพระเจ้า

2.พระเยซูทรงใช้เวลามากในการอธิษฐานก่อนเริ่มทำพันธกิจ อดอาหารอธิษฐาน 40 วัน ทรงกลับมาด้วยฤทธิ์เดช ในระหว่างการรับใช้ ใช้เวลาอธิษฐานมากเสมอ หลายครั้ง พระคัมภีร์บันทึกว่าพระองค์ทรงอธิษฐานตลอดคืน

ดร.ปีเตอร์ แวคเนอร์ อดีตศาสตราจารย์ด้านการเพิ่มพูนคริสตจักรที่สถาบันพระคริสตธรรม Fuller ที่อเมริกา และต่อมาได้ก่อตั้งสถาบันการอธิษฐาน ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ผู้นำแต่ละทวีป ใช้เวลาอธิษฐานไม่เท่ากัน ในอเมริกาและยุโรป เฉลี่ยแล้ว อธิษฐานวันละ 15 นาที ที่เอเชียและอาฟริกา เฉลี่ยอธิษฐานวันละ 30 นาที ยกเว้นประเทศเกาหลีอธิษฐานเฉลี่ย วันละ 1 ชั่วโมง และพระเจ้าทรงอวยพรคริสตจักรในประเทศเกาหลีอย่างมาก

มีคนกล่าวว่า “**อธิษฐานมาก เดินน้อย อธิษฐานน้อย เดินมาก ทหารพระคริสต์เดินได้เร็วที่สุดและไกลที่สุดด้วยหัวเข่า”**

ผมเองต้องสารภาพว่า ยังต้องเรียนรู้อีกมาก ในเรื่องการใช้เวลาให้มากเพียงพอในการอธิษฐาน พยายามจะทำ แต่ยังทำไม่ค่อยได้ดี และยังไม่ค่อยสม่ำเสมอเท่าที่ควร

ค.เป็นการอธิษฐานเสมอ – พระคัมภีร์บอกเราอธิษฐานเสมอ

“**จงอธิษฐานอยู่เสมอ**” (1 เธสะโลนิกา 5:17) มีคนอธิษฐานว่า เหมือนการไอที่ไม่สามารถบังคับให้หยุดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลางคืนไม่อยากไป แต่ก็ไอจนได้ ทรมานมาก

เนหะมีย์อธิษฐานเสมอ...

1.ก่อนลงมือปฏิบัติการหลายเดือน (1 :4)

2.ตลอดเวลารับใช้ – เป็นการรับใช้ที่ปกคลุมด้วยการอธิษฐานตลอดเวลา

2.1 ใน 13 บท กล่าวถึงการอธิษฐานไม่น้อยกว่า 11 ครั้ง

สังเกต 2:4, 4:4, 5:19, 6:13,14, 9:1-31, 13:14,29,31

2.2 ตั้งแต่ช่วงต้น ๆ ข้อ 4 ของบทที่ 1 และข้อสุดท้าย ข้อ 31 ในบทสุดท้าย

3.อธิษฐานแม้ในสิ่งที่ดูเหมือนเล็กน้อย (2:4,5)

เมื่อพระราชาถาม "**เจ้าต้องการสิ่งใด**" (4) "**ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์**" ท่านอธิษฐานก่อนตอบ สำคัญมาก ที่จะให้คำตอบที่ถูกต้องเป็นที่พอพระทัยและรับได้

สรุป การอธิษฐานอย่างนี้ เป็นที่พอพระทัยพระเจ้ามาก เป็นการแสดงออกถึงการถ่อมตัว เชื่อพึ่งไว้วางใจพระเจ้า โดยตระหนักว่า เรามีความจำกัดมาก จำเป็นจะต้องพึ่งพระเจ้า ในการทำทุกอย่าง

สอง การทรงตอบอย่างอัศจรรย์จากพระเจ้า

ก.ทรงนำให้สามารถเริ่มต้นโครงการในเวลาที่เหมาะสม (2:1,2)

1.พระเจ้าทรงเป็นผู้เปิดทางให้ โดยกษัตริย์เป็นฝ่ายถามขึ้นมาก่อน

2.ทรงให้กษัตริย์มีใจเมตตาเอ็นดู แทนที่จะโกรธ

ข.ทรงให้สติปัญญาในการพูดกับกษัตริย์ (2,3)

พูดถึงที่ฝังศพของบรรพบุรุษก่อน ทำให้กษัตริย์เห็นใจ

ค.ทรงให้กษัตริย์ยอมตามที่ทูลขอทุกอย่าง

1.ยอมให้ไป (6)

2.ยอมให้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ (7,8) ทรงออกใบเบิกทางให้ เพื่อมอบให้ผู้ว่าการแคว้นต่างๆ

2.1 ในการเดินทางที่สะดวกและปลอดภัย (7)

2.2 ในการขอวัสดุก่อสร้าง (8)

ทุกอย่างง่ายไม่หมด ไม่ยากอย่างที่วิตกและกลัว ซึ่งเป็นผลของการอธิษฐานอันยาวนาน "...**เพราะพระหัตถ์อันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือข้าพเจ้า" (2:8ข)**

ง.ทรงตอบมากยิ่งกว่าที่ทูลขอ (9ข)

"กษัตริย์ได้ทรงส่งบรรดานายทหาร และกองทหารม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย" (9ข)

สรุป เนหะมีย์ได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงามที่สุดตั้งแต่ต้นที่ริเริ่มทำพันธกิจท่านเดินทางไปถึงเยรูซาเล็มด้วยความปลอดภัย พร้อมกับการสนับสนุนจากกษัตริย์อย่างเต็มที่ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากการอธิษฐาน

ตอนจบ

ก.**ทบทวน** การประกาศทั่วไทยเกิดผลได้ จะต้องเริ่มต้นจากพลังภายในเราคือภาระและนิมิตที่ชัดเจน ตามมาด้วยพลังสนับสนุนจากพระเจ้าเบื้องบนด้วยการอธิษฐาน

ข.**ข้อหนุนใจ** – แม้เราจะอธิษฐานเผื่อหลายอย่างเกี่ยวกับการประกาศ แต่ขอหนุนใจให้อธิษฐานเผื่ออย่างหนึ่งเป็นพิเศษ คือขอการเคลื่อนไหวพิเศษของพระวิญญาณในประเทศของเรา หากเราประกาศในลักษณะที่เป็นอยู่ต่อไป ยากมากที่จะไปถึงทั่วไทยตามความหมายที่เราต้องการได้ แต่ถ้าเราอธิษฐานจนพระวิญญาณเคลื่อนไหวพิเศษ หรือเกิดการฟื้นฟูใหญ่ การประกาศก็จะเกิดมากขึ้นหลายเท่า

ดร.เอ็ดวิน ออร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการฟื้นฟูกล่าวว่า “เมื่อพระวิญญาณเสด็จลงมาเคลื่อนไหวอย่างพิเศษ พระองค์จะทรงทำการของพระองค์ให้สำเร็จ ในเวลาหนึ่งวันได้มากกว่าคริสตจักรทุกแห่งทำกันเองร่วมกันในเวลา 1 ปี”

การฟื้นฟูหลายครั้งที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เราเห็นความจริงเรื่องนี้

สรุป ท่านเนหะมีห์ประสบความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ตั้งแต่เริ่มต้นในการทำพันธกิจนอกจากท่านมีพลังจากภายใน ท่านยังมีพลังสนับสนุนจากพระเจ้าเบื้องบน ผ่านการอธิษฐานที่ร้อนรนมาก การประกาศพระคริสต์ทั่วไป จะสำเร็จได้ เมื่อเรามีพลังจากภายในและพลังจากเบื้องบน ซึ่งเกิดจากการอธิษฐานอย่างเพียงพอของคริสตจักรและของผู้นำแต่ละคนเป็นส่วนตัว

สิ่งหนึ่ง ที่เราน่าจะทูลขอพระเยซูมากขึ้นเหมือนพวกสาวกทูลขอ “**ขอทรงสอนให้พวกข้าพระองค์อธิษฐาน**” (ลูกา 1:1)

เทศนา 3 ค่ายสหกิจฯ

วันที่ 26 มีนาคม 2010

หัวข้อเรื่อง พลังจากรอบข้าง

ข้อพระธรรม เนหะมีย์ 2:17,3:1-5

บทนำ

ทบทวน เราได้ใคร่ครวญถึงพลัง 2 อย่าง ในการประกาศพระคริสต์ทั่วไทย

1.พลังจากภายใน – นิมิต ภาระที่ทำให้เกิดพลังการขับเคลื่อนภายในในการทำพันธกิจของพระเจ้า ภาระนี้เกิดจาก 1.การเห็นความต้องการที่ชัดเจนของประเทศ 2.จากความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระมหาบัญชา และ 3.จากความรักของพระคริสต์ที่เต็มเปี่ยมในหัวใจเรา

2.พลังจากเบื้องบน – คือพลังการสนับสนุนจากพระเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นโดยการอธิษฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอธิษฐานส่วนตัวของผู้นำ เป็นการอธิษฐาน 1.ที่ร้อนรนมาก 2.ที่ใช้เวลามาก และ 3.ที่สม่ำเสมอมาก

แม้พลังทั้งสองอย่างสำคัญมากในการประกาศพระคริสต์ทั่วไทย แต่ยังต้องมีพลังอีกอย่างปราศจากพลังอย่างที่ 3 นี้ ไม่มีทางที่จะประกาศทั่วไทยให้สำเร็จได้ คือพลังจากธรรมมิกชนรอบข้าง

ในการทำการของพระเจ้าให้สำเร็จ พระคัมภีร์เน้นในการทำร่วมกันของอวัยวะทุกส่วนในพระกาย ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 4 กล่าวถึงการเติบโตของพระกาย ในข้อ 16 กล่าวว่า “จากพระองค์ ทั่วทั้งกายซึ่งประสานและยึดเข้าด้วยกัน โดยเส้นเอ็นทุกเส้นนั้นเจริญเติบโต และเสริมสร้างตัวเองขึ้นในความรัก ขณะที่แต่ละส่วนทำหน้าที่ของตน”

การเติบโตของพระกาย เกิดจากอวัยวะทุกส่วนทำงานด้วยกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในบรรยากาศแห่งความรัก

ในการประกาศทั่วไทย เราไม่มีทางที่จะทำให้สำเร็จได้ หากไม่ได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่จากพระกายของพระเจ้า ในทุกที่ทุกแห่ง

ท่านเนหะมีย์ นอกจากมีพลังภายใน พลังจากเบื้องบน ท่านยังได้รับการร่วมมืออย่างเต็มที่และใกล้ชิดจากประชากรรอบข้างของพระเจ้า จึงทำให้สามารถสร้างกำแพงสำเร็จได้ ทำอย่างไร เราจึงจะสามารถรับความร่วมมือจากประชากรของพระเจ้าอย่างเต็มที่ได้

เช้านี้ เราจะมาดูจากยุทธวิธีของเนหะมีย์อีกครั้งหนึ่ง ในการนำประชากรของพระเจ้าเข้ามารับใช้ด้วยกัน

อ่านเนหะมีย์ 2:17,18, 3:1-5

สิ่งน่าประทับใจ 2 อย่าง ที่เกิดขึ้นในการให้ประชากรของพระเจ้าร่วมมืออย่างเต็มที่

หนึ่ง การรณรงค์เพื่อทำพันธกิจร่วมกัน (2:17,18)

งานนี้จะทำให้สำเร็จได้ จะต้องอาศัยคนจำนวนมากที่สุดที่จะมากได้ จึงต้องมีการระดมคนให้มากที่สุด ระดมอย่างไร

ก.ด้วยการถ่ายทอดนิมิตอย่างชัดเจน (17,18)

เนหะมีย์ไม่บอกให้สร้างกำแพงทันที แต่เริ่มต้นโดยสร้างภาระนิมิตหรือความไม่พอใจที่บริสุทธิ์ให้ก่อน เพื่อพวกเขาจะมีพลังภายในที่จะสร้างกำแพงเหมือนการเริ่มต้นของท่านเองที่เริ่มจากการมีภาระ ท่านสร้างโดยบอกให้ทราบถึงความต้องการที่ชัดเจน “**ท่านก็เห็นแล้วว่า เราทุกข์ใจเพราะเรื่องใด เยรูซาเล็มปรักหักพัง ประตูเมืองก็ถูกเผา”** (2:17ก)

ข.ด้วยการท้าทายให้มีส่วนร่วมอย่างจริงจัง (17ข,18) ท่านท้าทาย “**ให้เรามาช่วยกันสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่เถิดเราจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป**” (17)

ค.ด้วยการหนุนใจด้วยเรื่องที่น่าชื่นชม (18)

ทำให้รู้สึกตื่นเต้น ยินดีที่จะร่วม – เนหะมีย์เล่าให้พวกเขาฟังในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นกระทำแล้วเพื่อพวกเขาในการสร้างกำแพง “**แล้วข้าพเจ้าเล่าเรื่องที่พระหัตถ์แห่งพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือข้าพเจ้า และสิ่งที่กษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ฟัง” (18)**

ในการถ่ายทอดนิมิต การเล่าสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำและกำลังทำอยู่เกี่ยวกับการประกาศจะทำให้พี่น้องคริสเตียนรู้สึกตื่นเต้น อยากมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น และมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น ว่าจะประสบความสำเร็จในการประกาศได้

ข้อคิด เรื่องที่น่าชื่นชมในการประกาศในประเทศไทย

1.ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ที่เกิดขึ้นอย่างอัศจรรย์ – ได้รับการร่วมมืออย่างดีมากจากคริสตจักรทั้ง 3 สังกัด จนผู้นำองค์การใหญ่แห่งหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการประกาศใหญ่ในหลายประเทศถึงกับกล่าวว่า ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งใน 5-6 ประเทศทั่วโลกเท่านั้น ที่พวกเขารู้ ที่ผู้นำคริสเตียนสามารถรวมตัว เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พร้อมด้วยโครงการที่ชัดเจนในการประกาศระดับชาติ และพวกเขาอยากมีส่วนร่วมกับเราในการประกาศของเราด้วย

2.การร่วมมือขององค์การ และหน่วยงานหลายแห่งจากทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือทางด้านทรัพยากร การอบรมและการประกาศ เช่น

2.1 ปี 2004 มีการประกาศ “พลังแห่งชีวิต” ผ่านสื่อโทรทัศน์ และหนังสือ ชื่อพลังแห่งชีวิต มีคน ประมาณ 3 ล้านคนได้ตอบสนองโดยติดต่อขอหนังสือ

2.2เดือนธันวาคม ปี 2009 ที่เพิ่งผ่านมา องค์การประกาศของ ดร.บิลลี่ เกรแฮม ได้ร่วมมือกับเราในการประกาศ “ยังมีหวัง” มีคนแสดงความสนใจรับเชื่อ ด้วยการอธิษฐานรับเชื่อประมาณ 12,000 คน

3.การเกิดผลมากในการประกาศและตั้งคริสตจักรเวลานี้ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน (ดูกราฟท์) ใน 5-6 ปีที่ผ่านมานี้ มีคริสตจักรเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า 1,500 แห่ง เฉลี่ยแล้ว มีคริสตจักรใหม่เกิดขึ้น 3-4 แห่ง ในทุกสัปดาห์ พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่า การเก็บเกี่ยวใหญ่กำลังมาถึงประเทศไทยอย่างแท้จริง

เราต้องถ่ายทอดนิมิตเหล่านี้ และสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ ให้แก่พี่น้องในคริสตจักรได้ทราบ จะทำให้เกิดภาระใจมากยิ่งขึ้น ในการประกาศร่วมกัน

ผลที่เกิดขึ้น – เกิดความตื่นเต้น มีการร่วมมือกันอย่างดีมาก พวกเขาอาสาด้วยตนเอง พวกเขาพูดกันว่า “**เราเริ่มงานซ่อมแซมกันเถอะ**” (18ข) และข้อ 18 กล่าวต่อไปว่า “**ฉะนั้น พวกเขาจึงเริ่มทำงานที่มีคุณค่านี้**” (18ค)

ข้อคิด การร่วมมือเพื่อการประกาศในประเทศไทย 3 ระดับ (ดู 3 เหลี่ยม)

1.ระดับสังกัดใหญ่ – ดีมาก ทั้ง 3 สังกัดร่วมมือเต็มที่

2.ระดับผู้นำสังกัด หรือองค์การ – ดีพอควร

3.ระดับคริสตจักรท้องถิ่น (รากหญ้า) – พอใช้ได้ มีหลายแห่งยังไม่เข้าใจ ยังไม่รู้แม้แต่ช่วงการประกาศ “ยังมีหวัง” ไปเทศน์ที่คริสตจักรแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ ผู้นำบอกว่า ได้ยินแว่วๆ แต่ยังไม่รู้เรื่อง

สอง การทำพันธกิจด้วยความน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

บทที่ 3 ดูเหมือนจะเป็นบทที่น่าเบื่อมาก มีแต่ “ถัดไปๆ ๆ” ไม่น่าสนใจ แต่เมื่อมีโอกาสได้ใคร่ครวญ ก็เห็นว่าเป็นบทที่ให้ภาพที่สวยงามในการทำพันธกิจด้วยกัน และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เมื่อประชากรของพระเจ้า ทำงานร่วมกัน อย่างเป็นเอกภาพก็เกิดพลังมาก และประสบความสำเร็จ เราขอบพระคุณพระเจ้า ที่ได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเราในประเทศไทยในระดับหนึ่งแล้ว แต่ยังเป็นสิ่งที่เราต้องเพียรพยายามเสริมสร้างต่อไป

เห็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ก.ผู้นำเป็นแบบอย่าง (3:1)

ตัวอย่าง คริสตจักรกลุ่มหนึ่ง สมาชิกร้อนรน ถามว่า เพราะอะไร คำตอบคือ เพราะแบบอย่างของผู้นำ "**หากอยากให้สมาชิกสละเลือดสักหยดหนึ่งเพื่องานของพระเจ้าผู้นำต้องพร้อมที่จะสละเลือดสักปี๊ปหนึ่ง**" คือเห็นแบบอย่างที่ชัดเจนมาก จนอดไม่ได้ที่จะทำตาม

ข.มีการประสานงานที่ดีมาก

"ถัดไป...ถัดไป..ถัดไป.." ไม่น้อยกว่า 29 ครั้ง ไม่ได้เกิดขึ้นเอง

1.มีการจัดงานอย่างชัดเจน แบ่งเป็นที่ต่างๆ

2.มีการกระจายงานอย่างทั่วถึง ไม่มีช่องว่าง เช่นประตูแกะ..ขยะ

3.มีผู้รับผิดชอบงานที่เจาะจงเป็นกลุ่ม และมีผู้นำกลุ่ม

ข้อคิด ยุทธวิธีของเนหะมีย์ ที่เราเอามาใช้ในการประกาศนิมิต 2010 คือให้แต่ละจังหวัดช่วยรับผิดชอบจังหวัดของตน ซึ่งเป็นยุทธวิธีที่ดี บางจังหวัดทำได้ดี แต่บางจังหวัดยังต้องรับการช่วยเหลืออีกมาก

ค.มีการร่วมมือกันอย่างเต็มที่

1.คนทุกระดับให้ความร่วมมือดีมาก

ปุโรหิตใหญ่ (3:1) คนใช้ประจำพระวิหาร (26) พ่อค้า (31) ช่างทอง ช่างน้ำหอม เจ้าเมือง (9,11)

2.บางกลุ่มกระตือรือร้นเป็นพิเศษ (3:20)

"บารุค บุตรศับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง" ความร้อนรนของเขาเป็นที่สังเกตได้ แต่อย่าตัดสินง่ายเกินไป เพราะบางคนทำอย่างร้อนรนเบื้องหลัง ไม่มีใครเห็นแต่พระเจ้าเห็น

3.มีบางส่วนไม่ให้ความร่วมมือ (4,5) "**แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาบ่ามารับงานของพระเจ้าของเขาทั้งหลาย**" พระเจ้าทรงรู้ อย่าให้คนที่ไม่ร่วมมือเป็นอุปสรรคอย่ารอให้มีการร่วมมือ 100 % แล้วค่อยเริ่มต้น คำแนะนำคือ หากมีเพียง 20% ให้ความร่วมมืออย่างจริงจังได้ เราก็สามารถเริ่มต้น แล้วความร่วมมือจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

สรุป หน้าที่รับผิดชอบสำคัญที่สุด 2 อย่างของผู้นำ ในการทำพันธกิจให้สำเร็จคือ

1) ท้าทาย และเสริมสร้างธรรมมิกชนทุกคนให้รับใช้ ตามของประทานของเขา

2) เสริมสร้าง และรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการรับใช้ เมื่ออวัยวะทุกส่วนทำงานอย่างเหมาะสม ในบรรยากาศแห่งความรัก พระกายก็จำเริญขึ้น

ตอนจบ

สรุป พลังจากมวลชน

1.มีการรณรงค์เพื่อทำพันธกิจร่วมกัน

2.มีการทำพันธกิจด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ท้าทาย “จงเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณโดยมีสันติสุขเป็นเครื่องผูกพันธ์” (เอเฟซัส 4:3)

"สาวกที่พระเยซูทรงรัก"

ครอบครัว ศจ.ดร.ธีระ เจนพิริยประยูร

ศจ.ดร.ธีระ และมาดามเร็ซ เจนพิริยประยูร ศจ.เดชา อิดา ศิลา และศรัทธา เจนพิริยประยูร
เดวิด นีเนีย และดาวิน เจนพิริยประยูร เมตตา เจอโรม ราเชล จอย อันเชลา และเยเรมีย์ บรูซ